

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ
ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 23. НОВЕМБРА 2006. ГОДИНЕ**

Председник већа: Отварам заседање судећег већа Посебног одељења Окружног суда у Београду, Устаничка број 29, у 9,40 часова.

Веће је у саставу: председник већа судија Ната Месаровић, судије чланови већа Милимир Лукић и Радмила Драгичевић-Дичић.

Главни претрес се наставља у кривичном предмету КП.бр.5/03 у кривичном поступку против опт. Милорада Улемека и других, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона, кривичног дела тероризма из члана 125 Основног кривичног закона кажњивог по члану 139 став 1 Основног кривичног закона и убиство у покушају из члана 47 став 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19 Основног кривичног закона, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужиоца КТС.бр.2/03 од 21. августа 2003. године.

Претрес се наставља доказним поступком, а за данашњи главни претрес заказано је извођење процесне радње саслушањем сведока сарадника Дејана Миленковића.

Констатујем да су на главни претрес приступили:

заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћник породице оштећеног Председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића адвокат Рајко Даниловић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић, окривљени Милорад Улемек са браниоцем адвокатом Слободаном Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, бранилац окривљених Милоша Симовића и Александра Симовића адвокат Желимир Чабрило и адвокат Миодраг Рашић, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Зарић по

заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Милованом Комненићем и адвокатом Марком Вукшом, окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом.

Констатујем да је приступио и досадашњи бранилац Дејана Миленковића адвокат Љубиша Радојичић.

Молим заменика Специјалног тужиоца да се изјасни и у погледу наставка главног претреса.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес у наставку одржи.

Пошто је Закоником о кривичном поступку неопходно изјашњење претходно Специјалног тужиоца о томе да ли ће јавност бити искључена или не, а потом ћемо чути и сведока сарадника да би веће могло да донесе одлуку. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић: Ја предлажем и молим да са тиме упознате и сведока сарадника када приступи, предлажем и њему, предлажем и вама као судском већу да се његово данашње саслушање обави јавно, дакле уз присуство јавности.

Председник већа: Хвала. Молим вас да у судницу приступи сведок сарадник Дејан Миленковић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добар дан.

Председник већа: Констатујем да је приступио сведок сарадник Дејан Миленковић.

Моја обавеза као председника већа је да вас у смислу члана 504-ж став 2 Законика о кривичном поступку упознам да је заменик

Специјалног тужиоца господин Јован Пријић предложио да приликом вашег саслушања на данашњем главном претресу се то саслушање обави у присуству јавности, а законска је могућност и обавеза да се ви претходно изјасните и изнесете своје мишљење о томе да ли желите да дате исказ у присуству јавности или да се јавност искључи, па да веће о томе одлучи. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Желим да моје сведочење буде отворено за јавност.

Председник већа: Нисам вас чула?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да буде отворено за јавност.

Председник већа: Желите да буде отворено за јавност?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Да ли сте се претходно консултовали са вашим досадашњим браниоцем адвокатом Љубишом Радојичићем у вези те чињенице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Председник већа: Јесте?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: И договорили сте се да ваше сведочење буде јавно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је.

Председник већа: Добро. Констатујем да је сведок сарадник Дејан Миленковић пред судским већем и уз присуство јавности изјавио да жели да сведочи јавно и да се о тој чињеници консултовао са својим досадашњим браниоцем адвокатом Љубишом Радојичићем.

Ја ћу сада од вас узети личне податке.

Ваше име и презиме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Дејан Миленковић.

Председник већа: Кажите ми име оца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ненад.

Председник већа: Адреса вашег пребивалишта?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сурчин, Ловачка 11.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Металостругар.

Председник већа: Да ли сте у сродству са окривљенима и оштећенима у овом кривичном поступку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа: Добро. Најпре да вас упозорим да сте дужни да суду кажете истину о свему што знате у овом кривичном предмету и да лажно сведочење представља кривично дело.

У својству сведока сарадника сте дужни да говорите истину и да не смете ништа прећутати и да давање лажног исказа представља кривично дело.

Друга поука се односи на ваш статус сведока, за вас не важе одредбе Законика о кривичном поступку за привилеговане сведоке, а то значи везано за члан 98 и 100 Законика о кривичном поступку да сте супротно тој одредби дужни да говорите и о ономе чиме би себе или вама блиска лица за шта постоји вероватноћа, а то су брачни друг, лица са којима евентуално живите у ванбрачној или другој трајној заједници, затим лица у крвном сродству која су у односу на вас, у побочној линији до трећег степена сродства, у сродству по тазбини до другог степена и да сте дужни ако имате усвојиоца или усвојеника да и о њима исто говорите све што вам је познато.

Позваћу вас да положите заклетву у смислу члана 106 Законика о кривичном поступку, а то значи да ћете пред судом говорити истину, да ништа нећете прећутати, да је давање лажног исказа представља кривично дело.

Јесте ли разумели текст заклетве? Ако сте разумели ви реците да, уколико желите да положите заклетву, а уколико то не желите рећићете разлоге зашто одбијате полагање заклетве?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Разумео сам.

Председник већа: Добро. Ја ћу вам рећи да у овом предмету, пошто сте ви сведок сарадник у два предмета, значи у овом предмету који се води у поступку да вам разумљивије кажем поводом атентата на Председника Владе др. Зорана Ђинђића ћете говорити о кривичном делу удруживање ради непријатељске делатности, кривичном делу тероризма, кривичном делу убиства највиших државних органа Председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, затим о кривичном делу покушаја убиства из члана 47 став 2 КЗ РС у односу на оштећеног Милана Веруовића. Јесте ли разумели о чему данас треба да говорите? Значи о том злочиначком удружењу како је настало, о договору на који начин да се изврши то кривично дело, ко стоји иза тог кривичног дела, шта ви знате на који начин је планирано извршење кривичног дела, ко су све били чланови тог злочиначког удружења, да ли је постојао план претходно урађен, шта, који, од лица која су учествовала у извршењу кривичног дела треба претходно да обави. Јесте ли ме разумели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Председник већа: Добро.

На основу члана 504-ж Законика о кривичном поступку
Веће доноси

РЕШЕЊЕ

Саслушање сведока сарадника Дејана Миленковића обавиће се јавно.

Председник већа: Изволите сада испричајте све што имате.

Адвокат Радојичић губи своју функцију у овом моменту пошто Дејан Миленковић има статус сведока.

Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одлуку да се убије покојни Премијер др. Зоран Ђинђић донео је Милорад Улемек Легија у

договору са покојним Душаном Спасојевићем. Мада покојни Душан Спасојевић није био за то, али како је обављао разговоре са Легијом, како су пристизале информације да се нама спрема хапшење, да полиција ради на расветљавању Ивана Стамболића, пок. Душан се сложио са Милорадом Улемеком Легијом да се убије пок. Премијер. Међу нама члановима Земунског клана смо разговарали на ту тему и са пок. Душаном Спасојевићем и са Милорадом Улемеком Легијом где сам ја присуствовао неким разговорима, и Милорад Улемек је рекао пок. Душану да њега у убиству пок. Премијера подржава Небојша Човић и да они покушају да такође придобију и Војислава Шешеља што су такође урадили и Војислав Шешељ је такође био упознат да ће пок. Премијер да се убије. Постојало је више акција и планова како да се убије пок. Премијер. Први пут је то било на Копаонику. Тада ја нисам знао ко је требао да изврши покушај или убиство пок. Премијера. Ја сам се само нашао са пок. Душаном Спасојевићем, он ме је тада назвао да му довезем аутомобил један пошто је у то време његови аутомобили сви су били склоњени из Шилерове улице, јер је имао информацију да се полиција припрема за улазак у Шилерову и да се спрема наше хапшење. Тада сам ја узео један аутомобил од Ресимић Слободана «“БМВ”»-а и тачније Вук је довезао тај ауто нама на ауто-путу испод, то је тачније код хитне помоћи код «Сте-ка». Ту је Душан дошао са Милетом Луковићем. Био је Милош Симовић и Шкене. Они су дошли са неким малим аутом и кренули су на Копаоник. Душан нам је само саопштио да ће да проба да пок. Премијера убију на Копаонику. Међутим, од тога ништа није било. Пок. Душан се вратио са Копаоника. Рекао нам је да не може то да се изведе, да је Легија организовао са Звезданом Јовановићем, да је требало Звездан горе да пуца на Копаонику, али да то нешто није могло да се уради и да ћемо да чекамо када се пок. Премијер врати са Копаоника. У међувремену пок. Душан Спасојевић је наредио да се купи један шлепер камион како би се препречио пут пок. Премијеру када се враћа са Копаоника. Тај шлепер сам требао ја да возим негде код Бубањ потока на неком узвишењу да препречим тај пут. Међутим, пошто Сувајцић није могао да нађе камионе на Бубањ потоку, он је тада купио два мала камиончића и обавестио је Душана да је извршио то, да је узео два мала камиона, да није могао да нађе шлепер. Пок. Душан Спасојевић је тог дана када се пок. Премијер враћао...

Председник већа: Чекајте, да се вратимо на почетак, да вас не бих поново ја враћала да понављате исту причу. Када нам износите тврдње да вам је нешто познато, примера ради говорили сте о томе да су оптужени Милорад Улемек и Душан Спасојевић донели одлуку да се убије Премијер. Да нам објасните одакле вам је то познато, на који начин имате та сазнања, затим када сте говорили о одласку на Копаоник, да нам испричате о томе одакле вам је познато да је Звездан требао да

изврши то убиство, да нам кажете којом врстом оружја је било планирано уколико имате тих сазнања. Када кажете да је подршку имао од одређених људи из политике, а поменули сте господина Небојшу Човића и господина Шешеља, морате нам објаснити одакле вам та сазнања. Такође сам дужна сада да објасним свима присутнима да смо добили захтев као веће од Јавног сервиса Србије «РТС»-а, затим од «Фонета», да се врши снимање односно пренос нашег видео записа. Веће је одлучило да се такав видео пренос не може вршити. Немамо разлога да један део комплетног нашег поступка презентујемо јавности на тај начин и наша је одлука да то не дозволимо, да тек после правноснажности пресуде могуће је евентуално коришћење тих видео записа. Најзад, сви морају да знају да се на основу једног доказа никако не може утврђивати истина, да ми морамо учинити истину вероватном. Изволите ви даље наставите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мени је познато што се тиче разговора да је Небојша Човић подржао Милорада Улемека Легију. То је нама пок. Душан Спасојевић рекао.

Председник већа: Ко ме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мени и осталим члановима.

Председник већа: Немојте да вас ја питам. Ко ме и када и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао је мени и осталим члановима Милошу Симовићу, тада је баш био Милош Симовић присутан и Александар Симовић су били присутни у стану у Војводе Степе када је то нама пок. Душан Спасојевић саопштио.

Председник већа: Колико је то пре уопште извршеног атентата на пок. Председника Владе др. Зорана Ђинђића? Временски да определите када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је у фебруару месецу, почетком фебруара месеца, негде између 1. и 10. фебруара. Почетком фебруара месеца он је нама саопштио ту информацију. И тада су и кренуле...

Председник већа: Још нешто. Кажете да је Улемек и Спасојевић донео одлуку да се изврши убиство Председника Владе др. Зорана Ђинђића, да се Спасојевић сагласио са том одлуком Улемека. Да ли је

Спасојевић претходно имао неки други план да се убије неко други од чланова Владе или људи из политичког живота Републике Србије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Спасојевић је имао у плану, он је инсистирао на томе да се убије Чедомир Јовановић, јер он је говорио да је Чедомир Јовановић опаснији и да њега треба убити. Међутим, Легија није пристајао на то. Он је говорио Душану да је боље да се убије пок. Премијер. Душан је као што сам рекао и пристао на то, али први план је био да се убије Чедомир Јовановић. И било је чак и организовано како да се убије Чедомир Јовановић. Било је прво покушаја када се враћа из Бановаца, пошто је Душан имао информацију да Чедомир Јовановић живи у Бановцима, када се он враћа да се постави експлозивна направа на мосту код новосадског ауто-пута, да се ту закопају мине и да се ту дигне у ваздух Чедомир Јовановић. Чак је предлагао да, пошто је ту отворен пут да се поставе саобраћајни знаци као да се изводе неки радови. Међутим, и од тога се одустало јер није могло ту да се баш толико припреми и онда је Душан наредио Сувајџићу да изнајми стан један преко пута «Хајата», да се Чедомир Јовановић убије одатле и са снајпером. И ми смо...

Председник већа: А одакле, како би био доступан? Причајте ви слободно.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пошто смо имали информације да се Чедомир Јовановић шиша у «Хајату» два пута месечно да долази, чак сам и ја звао дечка који ради, који је фризер у «Хајату». Он је дошао у Шилерову улицу код нас тамо да нас шиша. Онда нам је он објаснио тачно када Чедомир Јовановић долази, од прилике који су то дани када он долази, тако да је преко пута зграда која се налази преко пута «Хајата» ту је изнајмљен један стан и ми смо ишли да гледамо горе. Симовић Милош и пок. Миле Луковић Кум и ја ишли смо да гледамо тај стан. Чак смо се попели горе, пошто из стана није било добро да се гађа, па смо се попели на поткровље горе те зграде да одатле као да је боље место да се пуца на Чедомира Јовановића. Али кажем вам пошто је Легија убедио пок. Душана да се убије пок. Премијер он је одустао и од тога. Било је планова да се убије и Горан Свилановић. Међутим, и то се одустало од тога јер је Пажин причао са пок. Душаном Спасојевићем да није паметно да се убије Горан Свилановић и било је и других, било је у плану да се убије и Беба Поповић, али кажем после тих разговора и информација које су стизале до нас да је питање дана када ће да се хапси и Милорад Улемек Легија и пок. Душан Спасојевић и ми остали чланови Земунског клана, онда се одлучило да се убије пок. Премијер.

Председник већа: О тим плановима да се убију друга лица, а не Председник Владе Републике Србије др. Зоран Ђинђић, када сте ви за те планове сазнали, да ли је била истовремена одлука да се убије Чедомир Јовановић и Горан Свилановић о томе што сте ви говорили или је то било пре плана за убиство Председника Владе и ако јесте да определите ако можете време, ко је био присутан када су ти планови излагани и да ли је Улемек знао за те планове Душана Спасојевића и да ли сте ви њега видели присутни у тим ситуацијама када вам је Душан Спасојевић говорио о плановима за убиство ових чланова Владе и политичара?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ти планови су донети пре одлуке да се убије пок. Премијер у јануару месецу већ. Значи пре одлуке него што је донешено да се убије пок. Премијер. У јануару месецу за Чедомира Јовановића и за Горана Свилановића. Ја сам присуствовао са Милошем Симовићем, Владимиром Милосављевићем у Шилеровој улици када је то пок. Душан нама причао то. Чак смо и одлазили кући код Слободана Пажина да се пок. Душан саветује са Пажином у вези Свилановића. Значи Милорад Улемек није присуствовао тим разговорима. Милорад Улемек је касније...

Председник већа: Реците нам када објашњавате и кажете Пажин, ви онда то објасните о коме се ради, а онда нам реците да ли су вам били познати контакти и разлози због чега Душан Спасојевић прави план да се изврше ова убиства и због чега вам је пренео да Улемек има други план и због чега се уопште планирају убиства ових чланова Владе, Председника Владе и познатих политичара?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Слободан Пажин је био инспектор у «29. новембру» Градском СУП-у. Он је био тачније помагао је пок. Душану Спасојевићу и нама, давао информације шта се дешава у Градском СУП-у, шта полиција ради, које мере предузима, не само у вези тога, него је и раније због других убиства. Слободан Пажин је долазио у Шилерову улицу. Био је редован гост. Ја сам присуствовао већином тих разговора које је он обављао са пок. Душаном Спасојевићем. У теретани је већином обављао те разговоре доле у подруму.

Председник већа: О чему су то разговарали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ти разговори су се кретали шта полиција ради. Конкретно ћу вам рећи, ја сам присуствовао баш једном разговору када је Слободан Пажин рекао да је УБПОК кренуо и дао налог да се тражи тело Ивана Стамболића негде на Авали. Значи баш је ту информацију дао. Дао је да УБПОК крије информације

од Градског СУП-а тачније од њих да они припремају акције за Земунски клан, за убиства, да Буха Љубиша даје информације УБПОК-у шта је Земунски клан радио, која је убиства починио, отмице и тако даље. Значи Пажин је што се тиче Градског СУП-а био главна веза пок. Душану Спасојевићу ради информација тачно шта се дешавало, савете како да користимо телефоне специјале, како он ради, како открива то. Рекао је Душану да пошто сам ја баш присуствовао том разговору, он је обично долазио касно ноћу око 11 – 12 сати и остајао је до 2 – 3 сата ујутру ту у Шилеровој улици. Саветовао га је како да користи специјале телефоне, како оне могу да се открију, колико да их користи дуго, како да комуницирамо са њима, дао је такође савет после «“Лимес”а» да те специјале више не користимо само међусобно него да зовемо и неке неважне телефоне као што су биоскопе, апотеке, пошто је полиција открила да смо ми користили специјале код покушаја убиства пок. Премијера код хале «“Лимес”».

Председник већа: Сада мало овде да станемо. Кажете подучавао вас је примера ради како се користе специјале и да сте ви присуствовали том разговору. Да ли је још неко од чланова такозваног Земунског клана присуствовао том разговору или само ви, Душан Спасојевић и опт.Слободан Пажин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сваком том разговору је присуствовао и пок. Миле Луковић Кум и понекад Милош Симовић.

Председник већа: Сада објасните мало на који начин вам је пренео, ко вам је преносио та упутства која је давао Пажин како да се прикрију кривична дела, начин коришћења специјала и тога, од тих података ако нешто имате па нам објасните мало?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Имам. Пажин је рекао пок. Душану да га он ради и да хоће да га ради да би га сваки пут открио приликом сваког убиства и приликом сваке отмице, али да се он не секира да то у Градском СУП-у не зна много људи да ради, да зна он и његова два човека само. А што се тиче тих специјала, он је говорио Душану да те специјале највише да се користе два, три дана и да их ми одмах уништавамо. Такође је говорио Душану што се тиче убистава како је најбоље да се уклоне трагови, шта да се уради, како оружје да се остави на лицу места, како полиција може да уради то, како је најбоље да он сакрије све те трагове после убистава, после отмица, а поготово после покушаја код «“Лимес”а» када га је саветовао тачно како је полиција открила...

Председник већа: Реците сада конкретно пређите на «“Лимес”» и причајте то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На «“Лимес”»?

Председник већа: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче «“Лимес”а» дан пре него што је пок. Премијер др. Зоран Ђинђић кренуо за Бања Луку, мене је назвао Бранислав Безаревић, пошто сам ја и ступио раније у контакт са њиме преко пок. Вукојевића, ступио сам у контакт са Безаревићем. Они су били добри пријатељи јер су радили некада заједно у полицији. Вук је дошао код пок. Душана, рекао му је да Безаревић хоће, да је спреман на све за паре да уради, да је Вук около причао са њиме што се тиче Премијера, што се тиче тада шта се дешавало и да ако хоће Душан да може да се разговара са Безаревићем, да ће он да пристане да помогне нама у убиству пок. Премијера. Мени је Душан то и наредио. Ја сам ступио у контакт са њиме. 3 – 4 пута смо се нашли у граду у једном кафићу код «Атељеа 212». Ја сам отишао директно код њега. Понудио сам му да ли жели да учествује са нама у томе, да нам да информације тачније када пок. Премијер креће из куће, где ће да иде и за ту информацију мени је Душан покојни рекао да њему понудим 50.000 евра. Бранислав Безаревић је пристао на то. Ја сам му рекао да хоћемо да убијемо Премијера. Он је пристао на то. Рекао је да нема проблема. Ја сам се нашао сутрадан са њиме. Дао сам му тај један телефон, тачније специјалу како смо ми то звали, да се не чујемо на његов телефон који је користио. Објаснио сам му да са тог телефона не сме никога да зове. И онда смо били у контакту преко тог телефона. Он је мени давао информације да је пок. Премијер поломио и ногу, мада смо ми то и знали када се вратио са Копаоника, да не верује да ће да иде негде, да могуће да ће да крене на Бањицу, пошто је и ту било неких припрема за атентат. Да ће покојни Премијер највероватније да иде на Бањицу у болницу, али ако буде неких покрета он ће нама јавити о томе. Ја сам о томе обавестио такође Душана. Рекао сам му да ми је он рекао да могуће да ће пок. Премијер да иде код доктора. Душан је тада рекао да ће да види са Легијом како може то да се изведе, тај пут којим се иде према Бањици. Он нам је рекао да је разговарао са Легијом, да је могуће да ће да постави експлозив тачније на магнет на кола пок. Премијера, да се залепи на то, али размишљао је да за ту акцију узме Николу Бајића, пошто је Бајић тада возио добре моторе, али онда је рекао као ако то Бајић изведе, он ће њега да убије после тога. И тај дан када сам се ја нашао са Браниславом Безаревићем он ми је рекао да пок. Премијер сутрадан иде за Бања Луку, тада ми је дао цедуљу са папирима од аутомобила пок. Премијера тачно у којем аутомобилу се он вози БГ тај и

тај и још друга два аутомобила. Исто је био један «“БМВ”», један «“Ауди”». Објаснио ми је како који ауто иде, којим путем. Да је он прочитао депешу тамо која је стигла, тачније која је послата на аеродром, да пок. Премијер сутра креће за Бања Луку негде око 9,00 сати, да ће ићи према аеродрому. Ја сам о томе обавестио пок. Душана. Рекао сам му тачно да Премијер сутра креће за Бања Луку. Душан је рекао да ћемо да се организујемо, да ће да оде код Легије, пошто је Легија био у стану тада. Ми смо се нашли тај дан у стану «десетка», пошто се тај стан налази на десетом спрату исто код «Хајата» се налази код ЦК. Ту смо се нашли пок. Душан Спасојевић, Миле Луковић, Милош Симовић, ја, Звездан Јовановић и Жељко Тојага. Тада смо се договорили да видимо како ћемо да изведемо ту акцију тачно. Онда смо се договорили да сви изађемо из тог стана, да одемо да пробамо да нађемо ту локацију према аеродрому одакле може Премијер да се гађа, тачније да се убије. Ми смо изашли и Звездан Јовановић и Тојага и пок. Душан Спасојевић, Миле Луковић, ја, Милош Симовић, Аца Симовић, Влада Милосављевић и Душан Крсмановић и Милан Јуришић сви смо изашли на ауто-пут да погледамо, да тражимо ту локацију. Било је више места где су планирали тачније где смо налазили. Код «Грмеча» је требало да се гађа, одатле да се постави као препрека са зољама. Код аеродрома на искључењу за скретање са ауто-пута и онда смо из трећег пута како је испало као најбоље Звездан Јовановић је рекао да је најбоља солуција да се гађа са једне узвишице преко пута хале «“Лимес”», ту је био земљани насип један, да је одатле најбоље да се гађа и да се ту постави заседа. Ја и Милош Симовић, пошто смо били у колима заједно, ми смо исто такође дошли до насипа, погледали смо где треба да ми препречимо колону пок. Премијера, где је најбоље, погледали смо одатле. Вратили смо се поново у наш мали аутомобил. Одатле смо тачно гледали, испробавали смо да не би камионе прво истеривали, јер смо их из Бубањ потока ми преместили код Сава центра на паркинг.

Председник већа: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ми смо их преместили одмах сутрадан када се пок. Премијер вратио са Копаоника.

Председник већа: Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А то је било негде око 15. – 16.-ог, пет дана од прилике пре покушаја атентата код хале «“Лимес”». Ми нисмо хтели да померамо камионе са тог места, него смо са малим аутомобилом гледали тачно, успоравали смо ја и Милош Симовић од прилике како треба да станемо, колика брзина треба да буде наша. И после тога смо се вратили у стан опет да се тачно договоримо ко ће

какав задатак имати, тачно да видимо ко ће да буде са Звезданом Јовановићем, ко ће да буде са Тојагом, ко ће да има свако од нас какву улогу. Моја улога је била у томе да узмем један камион. Други камион је требао да вози Милош Симовић и «Голф 2» ГТИ је требао да вози Милан Јуришић. Наш задатак је био на том месту где смо се договорили тачно где би стајали Звездан Јовановић, Жељко Тојага са пок. Милетом Луковићем Кумом и Сретком Калинићем. Наш оријентир је био један надвожњак који се налази горе изнад ауто-пута да од прилике неких 50 метара ми зауставимо колону пок. Премијера тачније да је успоримо и да би могли они да гађају са зољама. Звездан Јовановић је требао да, он је рекао да ће најмање испалити две зоље он и две зоље Жељко Тојага. А да ће подршку да им дају Сретко Калинић и Миле Луковић из аутоматског наоружања из «Калашњикова». Значи то је био тачни, баш договорен план у тенане како је требало да се уради све, све, све. Значи овај план је био једини који је баш био прецизан јер смо имали тачну информацију у колико сати Премијер креће, свако од нас је знао тачну улогу и ми смо се кажем вам поново вратили у тај стан. Ја сам чак и питао Тојагу како та зоља функционише, како ради. Он ми је рекао да то није проблем. Питао ме је је ли камион има цираду. Рекао сам му да има. Он је рекао да та зоља прави малу рупу и да унутра од топлоте да у аутомобилу све то спржи. Ми смо ту поседели још неких сат времена у том стану. Отишли смо одатле сви. И договор је био да ујутру у 8 сати сви будемо спремни. Да ја будем и даље у контакту са Браниславом Безаревићем јер је он имао мој телефон и ја његову специјалу. И ми смо ујутру изашли сви. Звездана Јовановића и Милета Луковића је возио Влада Милосављевић или Аца Симовић, а у другом аутомобилу је био Сретко Калинић и Жељко Тојага. Они су тада користили мале аутомобиле пошто нисмо хтели да користимо «“Ауди”је» који су коришћени за друга убиства, како смо пре користили то. Ја сам возио «Мерцедес» камион страних аустријских таблица. Други је био камиончић такође «Тамић» један који је возио Милош Симовић. И ми смо били паркирани ујутру већ у 8 сати на паркингу испред Сава центра, тачније смо камионе пребацили пошто су били паркирани са десне стране ауто-пута према Загребу, а ми смо их ујутру пребацили на страну према, тачније код Сава центра на паркинг према аеродрому. У 8 сати смо сви били спремни. Они су били на својим местима. Ја сам био у контакту са Милошем Симовићем. Милан Јуришић је био такође са нама паркиран у «Голфу». Душан Крсмановић је био негде код «Руда» је требао мени да јави када тачно прође колона пок. Премијера, да би ми изашли са камионима на ауто-пут. Пошто је то било одмах поред ауто-пута ми смо били близу. Нама је требало 5 секунди, 10, да ми изађемо на ауто-пут. Звездан Јовановић и Жељко Тојага су били са као што сам рекао са тим малим аутима. Биле су спремне зоље. «Калашњикови» су били спремни. Пошто им је Луковић предлагао пре тога да ли да користи

и велики онај ПКТ. Звездан му је рекао да нема потребе, да је много тежак и да нема потребе да вучемо то оружје. Негде око 9 сати већ ујутру ништа се није дешавало. Ја сам окренуо Бранислава Безаревића да га питам да ли је нешто померено, да ли има неких измена, пошто пок. Премијера још нема. Он ми је рекао да нема ништа, да је све у реду и да ми будемо спремни. После неких 15-20 минута мене је назвао Душан Крсмановић и рекао ми је да је видео колону да је кренула. Каже да су већ на ауто-путу. Ја нисам се ни надао да су они већ изашли на Газелу. Питао сам га како су већ дошли ту. Рекао сам Симовићу. Симовић је јавио Милету Луковићу Куму који је био са Звезданом и са Тојагом горе. Ми смо изашли са камионима. Тачније, ја сам сео у тај «Мерцедес», упутио сам се према аеродрому. Милош Симовић је требао да иде средњом траком. Ја сам требао да возим левом траком. Милан Јуришић је требао да вози жутом зауставном траком. Ја сам тако и урадио као што је договор био. Ја сам возио, међутим, ја нисам обратио пажњу на Милоша Симовића. После неких минута од прилике колико је већ, већ је колона стигла пок. Премијера од прилике ја сам гледао да тачно уклопим то место где је требао да се гађа пок. Премијер. Видео сам велику прашину иза мене, како су кола, пошто су кола ишла много брзо, ја сам погледао у ретровизор и верујте ми да сам се уплашио и онда сам скренуо мало померио свој камиончић у десно према десној траци, тако да је та колона могла мене да обиђе са леве стране. Значи ту се ништа није десило јер сам се ја уплашио, тачније, код хале ««Лимес»» због тога што сам видео у ретровизору да би ме та колона ударила, јер ја сам баш успорио много возило. Ја нисам кочио него сам мењачем из веће брзине убацио у мању да не би користио штоп светла да они виде да ја кочим. Тако сам ја то урадио. Они вероватно возачи нису видели да сам ја толико брзо успорио и нису могли да се зауставе. Значи ја да се нисам склонио они би ударили у мене позади у камиончић. Ја сам померио камион у десно чисто да они могу да прођу и јесте колона возила као што ми је Безаревић дао прошла су са моје леве стране значи нису се заустављала прва два возила. Треће возило које је било ««Ауди»» са антенама које је имало на крову антене, они су ме ту зауставили после неких 150-200 метара. Ја сам стао у жуту зауставну траку. Они су ме питали та двојица која су изашла тачније то је Бургија се зове, то је млађи један који је питао ме је да ли си нормалан, хоћеш да убијеш...

Председник већа: Који млађи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Веруовић. Питао ме је да ли си нормалан, хоћеш да убијеш пок. Премијера. Ја сам рекао немам појма, нисам ни знао ко је. Он је као ту ухватио да ме претреса. У ствари није ме ни претресао. Није ни нашао ништа јер ја сам код себе имао три мобилна телефона, имао сам рукавице, капу црну, имао сам папир са тим

бројевима које ми је дао Безаревић. Ништа он мени то није нашао. Имао сам и 11.000 еура код мене. Ставио ме је само у аутомобил код њих. Он је разговарао са неким преко радио станице телефоном је разговарао са неким и рекао ми је да ће сада доћи патрола полиције саобраћајне да ме преузме. И после неких пола сата, 20 минута је дошла саобраћајна патрола. У међувремену док сам ја седео код њих у њиховом «“Ауди”ју» позади на седишту, ја сам прогутао папир онај са таблицама пок. Премијера. Телефоне сам касније, нисам успео ту да бацим ни телефоне, ни картице. Када је дошла та саобраћајна патрола полиције је ишла испред мене са њиховим возилом, а ја сам сео у камион. Направили смо круг да се окренемо према Нишу, јер тамо је њихова станица била на ауто-путу. Ја сам у међувремену кроз прозор ломио те картице, бацао картице од те специјале и од овог другог телефона који сам имао комуникацију са осталим припадницима и тај телефон који сам користио са Безаревићем. Ми смо дошли у станицу тамо. Саобраћајна полиција је мене само оставила у ходнику тамо. Рекли су ми да сам направио царински прекршај. У међувремену сам се чуо и са Вукојевићем. Он је звао неке полицајце ако могу да ми помогну. Мене је звао неки полицајац био. Ја не знам ко је тај. То је неки другар од пок. Вукојевића. Рекао ми је да ће да види шта може да уради, али да ако буде као пошто је велики проблем, возио сам камион са страним таблицама и да сам направио царински прекршај. Ту сам се у станици задржао неких пола сата у том ходнику седео сам. У међувремену сам звао Зорана Матића једног другара из Сурчина пошто нисам имао код себе личну карту, имао сам само возачку дозволу. Нисам имао личну карту, да ми донесе личну карту. Он је дошао испред СУП-а ту. Ја сам изашао, узео сам личну карту. Њему сам дао тих 10.000 – 11.000 еура. Дао сам му ова два телефона која нисам успео, без картица, дао сам му и рекао сам му да однесе то Вуку. Он је то и урадио. Узео је од мене телефоне, узео је те паре. Ја сам и даље седео у том ходнику. После је дошао један саобраћајац и узео је од мене изјаву. Рекао ми је да мора да ми одузме камион, да сам направио прекршај и да ће бити све у реду. И стварно ја сам дао ту изјаву код њих. Они су куцали нешто на машини и рекли су ми да сам слободан, да могу да идем. Ја сам изашао из те станице. Тачније поред ауто-пута. Позвао сам поново овог другара који ми је донео личну карту ако може да се врати по мене да ме преузме јер тамо нисам имао ни такси, нисам имао где да идем. Он је рекао важи, да ће доћи. Ја сам сачекао ту неких 5 минута. После тога је изашао један полицајац из станице и рекао ми је да се вратим, да је велики проблем. Ја сам се вратио у станицу. После неких 5 минута поново дошла је интервентна полиција. Дошли су полицајци у цивилу. Ја сам неке познавао. То су били из «29.-ог» за моторна возила. Они су дошли да ме преузму. Ја сам ту обавио разговор са њима. У међувремену дошли су највероватније и припадници БИА.

Председник већа: Где сте били тада када су они дошли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Исто све у станици.

Председник већа: На нишком ауто-путу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. На ауто-путу, то је саобраћајна полиција. После неких 5 минута после ових људи доласка из «29.-ог» дошли су нека четворица такође у цивилу са блиндираним «БМВ»-ом где су ме они преузели. Рекли су ми да идем са њима. Ставили су ме у аутомобил. Ми смо кренули. Ја нисам ни знао где идем. Они су ми рекли, један од ове двојице који је седео позади са мном, је ли познајеш ти Легију. Ја сам рекао не познајем. Је ли га ви познајете. Шта мислиш сада када нам Легија заупуца са золама у аутомобил. Ништа, ја сам ћутао. Нисам знао да ли ми Легија шаље неку поруку или је нешто тако слично. Ја сам само ћутао и рекао сам да ја не познајем Милорада Улемека Легију. Ако га он познаје да је то његова ствар. И они су ме одвезли у «29.-ти» Градски СУП. Ту су ме такође испитивали два припадника из БИА. Нису се представили ко су. Испитивали су...

Председник већа: Откуд знате да су из БИА?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што су они рекли да су из БИА. Нису ми се представили ко су. Они су кратко обавили разговор са мном, неких сат времена, пола сата, као слободно да кажемо ако као има везе неке Душан са мном. Ја сам рекао да нема везе.

Председник већа: Шта ако има везе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ако покојни Душан Спасојевић има неке везе са овим.

Председник већа: Тако су вас питали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако су ме питали та двојица из БИА. Ја сам рекао да немају никакве везе са мном. Како ти је комшија, како је Легија. Ја сам рекао стварно ја немам контакте са Легијом. Нисам знао шта му значи питање комшија. Међутим, ништа. Они су попили кафу ту и отишли су. После тога су ме преузели то је Одељење за убиства. Поповић тачније инспектор ми се представио. Рекао ми је да, питао ме је шта се дешавало. Ја сам рекао да сам случајно ту наишао, да сам камион купио на Бубањ потоку, да ми треба за своју продавницу, ја ништа тада нисам ни признао. У међувремену и Пажин је

долазио. Отварао је врата, намигивао ми је. Ја сам видео да ће све бити у реду чим је Пажин укључен у то. Значи да ми помаже у томе јер чим је намигнуо, значи мени је било и опуштеније што се тога тиче. Али Поповић је инсистирао на томе, рекао ми је да он мени све верује. Верујем ја теби да је ово све случајно, да ти немаш никакве везе, али ајде каже да идеш на полиграф. И ако идеш на полиграф ја ти обећавам пустићу те истог момента. Ја нисам пристао да идем на полиграф јер је такође и Пажин саветовао нама то и мени, ја сам био присутан ту и осталима да нико од нас ни у каквом случају никада не пристане да иде на полиграф јер је Милош Симовић једанпут пристао што се тиче отмице Мишковића и онда је Пажин рекао да то више нико никада од нас не ради, тако да сам знао да на полиграф не смем да пристанем. Инспектор Поповић је...

Председник већа: Због чега не смете да пристанете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што као полиграф нико не може да прође. Да је мали број људи који могу да прођу полиграф.

Председник већа: Наставите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Поповић је тада инсистирао колико сам ја видео човек ми ништа није поверовао, моју причу да сам ја отишао сам у Бубањ поток да купим, да сам стопирао, да сам узео тај камион. Кажем вам он је наваљивао на то да само ја идем на полиграф и да ако је тако да ће ме пустити. Међутим, он је изашао из канцеларије па се враћао. У међувремену су дошла још нека двојица друга два инспектора. Па онда причају и више није било приче уопште о пок. Премијеру о колони, него је већ...

Председник већа: Само мало да вас прекинем. Сада не разумем. Рекли сте да су разговарали људи из БИА са вама. Је ли то било пре инспектора Поповића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Прво Поповић је разговарао са мном. Па је после неких сат времена када сам ја разговарао са инспектором Поповићем, онда су дошла ова двојица из БИА.

Председник већа: А претходно сте рекли да су били неки други из БИА?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. То су та двојица.

Председник већа: Шта сте са њима, да ли су они уопште нешто питали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су ме питали али углавном су то биле речи да ли пок. Душан Спасојевић има везе, како је Легија, ето то су те биле приче. Значи нико од њих са мном није причао е кажи ми тачно шта си...

Председник већа: Око дела ништа нисте разговарали, око тог скретања код хале «“Лимес”»??

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нису они ништа мене толико испитивали него су само потенцирали на томе да кажем да ли нешто у том случају ја имам са Легијом и са пок. Душаном.

Председник већа: Можете ли да се сетите како сте ви доживели то питање, шта би то значило? Да ли ви нешто имате са Легијом, како ви то кажете.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, искрено да вам кажем ја сам се први пут збунио код свега тога код питања још тих људи који су мене довели, који су ме возили из станице полиције када су ми споменули Легију и када су ми рекли шта мислим ако нам сада Легија запуца са зољом у ауто. То је први пут мене збунило. Кажем вам нисам знао шта је, да ли је то случајно можда и било или не, али одмах вам кажем да се тема водила око Милорада Улемека Легије и пок. Душана Спасојевића. Што се тиче ове двојице припадника БИА који су разговарали са мном, имам осећај да су они исто знали нешто, али да их је Легија само, да је њима био само у глави Легија да ли је Легија умешан у то.

Председник већа: Шта мислите да су знали, да су они знали то што сте ви урадили и зашто сте урадили? Је ли то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја мислим да су они били прво збуњени јер њима није било јасно како тај камиончић мали може да направи нешто колони пок. Премијера. Нису они уопште имали у глави, полиција није имала уопште у глави да...

Председник већа: Не питам вас ја о полицији. Питам вас о вашем разговору са овом двојицом радника БИА. Кажете питали су вас само како је Легија је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: И ништа више?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа више. Ништа они мене нису питали шта сам ја радио са тим камионом, где сам кренуо, ништа, ништа о колони.

Председник већа: Добро. Наставите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам завршио разговор са инспектором Поповићем и са тим припадницима БИА дошла су нека друга два инспектора и већ је тема почела значи више није била прича о колони, о пок. Премијеру, где сам ја ишао, него као да сам ја тај камион украо. Да је камион украден. Ја сам рекао да камион није, ја сам био сигуран, знао сам да је Сувајцић купио тај камион на Бубањ потоку. Рекао сам нема проблема, ако је камион украден, ви ми напишите пријаву. Они су изашли поново из те собе где су са мном разговарали, па су дошли поново и рекли су е није камион украден, него су куцани бројеви. Ја сам рекао добро ако су куцани бројеви ви опет напишите пријаву, ако су куцани бројеви нема проблема. И онда је овај један млађи, то су два млађа инспектора, један од њих је рекао, па зашто сада мене гурају у све ово. Зашто ја сада морам са тобом да причам. Ја кажем не знам због чега ми то кажеш. Па зашто сада мене морају да гурају у све ово, сви су се склонили са стране и сада мене гурају. Ја кажем немам појма. И он је рекао ја морам теби да пишем пријаву за фалсификовање саобраћајне дозволе. Али видео сам да су та двојица младића баш није им било пријатно што су код свега тога њих на крају гурнули и онда су они мени морали да пишу пријаву да је фалсификована саобраћајна дозвола од тог камиона. Ништа, значи они су мени написали пријаву. Одвели су ме код истражног судије негде око 4 – 5 сати ујутру већ. Судија ми је одредио притвор. Ја сам одведен у Централни затвор. Међутим, ја сам брзо пуштен.

Председник већа: Јесте ли имали браниоца када сте били код истражног судије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам. Имао сам браниоца. Глигоријевић ми је био бранилац.

Председник већа: Јесте ли га ви ангажовали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нисам га ја ангажовао уопште. Ја сам из затвора, пошто су ми дали као имам право да позовем

један телефонски разговор, ја сам звао Вукојевића. Вукојевић је рекао да ће сада да се чује са Душаном да га назовем поново за минут. И он је рекао пошто сам ја рекао да узме Бобана Миливојевића за адвоката, он ме је назвао и рекао је каже да се чуо са Душаном, да је Душан рекао да не узимам, да не говорим да ће Бобан Миливојевић да ме брани да не би провалили у полицији пошто су они знали да је он добар са пок. Душаном Спасојевићем, рекао је да ће ми узети Глигоријевића. И тако сам ја седео у СУП-у. Чекао сам да Глигоријевић дође и он ме је тада заступао.

Председник већа: Да ли сте тада први пут упознали Глигоријевића адвоката?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да вам кажем, значи први пут да сам тада са њим нешто имао. Ја сам га знао из виђења онако, али то је био само разговор здраво-здро. Први пут сам га видео тада.

Председник већа: Изволите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи када су ме одвели у Централни затвор, више са мном нико није обављао разговоре. Ништа се није дешавало. Међутим, ја сам следећи дан одмах ми је стигло решење да ми се укида притвор. Ја сам пуштен из Централног затвора. Сачекао ме је Вукојевић покојни са обезбеђењем његовим приватним обезбеђењем, не његовим него од пок. Душана Спасојевића. Он ме је сачекао испред Централног затвора. Ја сам сео ту. Отишли смо до града на ауто-пут према Загребу. Ту ме је сачекао Милош Симовић. Ја сам прешао код њега у аутомобил и отишли смо у стан у Војводе Степе ја и Милош Симовић, а у стану је био Звездан Јовановић, Миле Луковић покојни, пок. Душан Спасојевић. Душан Спасојевић ми је рекао јеси ли видео како сам средио све, не секирај се ништа. Ајде одмори сада дан, два па ћеш опет да се укључиш у акцију, морамо да убијемо Премијера. Е тада ми је Звездан, тада је Звездан Јовановић саветовао пок. Душана Спасојевића да није паметно да ја даље учествујем у тој реализацији за пок. Премијера јер сам се већ као доста компромитовао и Звездан ми је рекао да ако могу да нађем неки алиби са неким полицајцем или са неким где би могао да ја будем док они даље изврше и док не убију пок. Премијера.

Председник већа: Да ли вам је Душан Спасојевић тада када вам је рекао да је средио јесте ли се интересовали на који начин вам је то средио и на шта се то односило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је рекао да је био у контакту са Слободаном Пажином. Да је био у контакту са њиме и да је био у контакту преко Вукојевића са том женом једном која ради у Четвртом општинском суду. Ето само ми је то рекао, али мислим он је мало увећчао то ето видиш, не секирај се ништа, видиш каква сам ја моћ, уживај само.

Председник већа: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа. Кажем ту неких сат времена је Звездан Јовановић седео. Причали смо. Он је рекао да ће они даље да крећу у акцију. Посаветовао је значи да није паметно као што сам рекао да ја учествујем даље. Међутим, Душан је рекао да се не секирам ја ништа. Да је он моћан, да је држава у држави. Је ли видиш да ја могу да радим шта хоћу. Значи ја сам рекао добро, нема проблема. Међутим, ја нисам...

Председник већа: Да ли је то било први пут да чујете од Душана Спасојевића да каже да је он држава у држави?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. То је више пута он понављао, поготово код «Дифенса» када је Милорад Улемек донео одлуку да се дигну машине од Буха Љубише у ваздух, е тада је Душан рекао да ће он да покаже држави каква је он моћ, да је он држава у држави, да њему не може нико ништа. Није то само тада рекао. Више пута је говорио то. Хтео је да направи и он и Милорад Улемек расуло у држави. Испричаћу вам за планове које су имали после убиства пок. Премијера ако нешто крене низ брдо, шта ће тачно да се дешава. Тада сам и присуствовао баш разговору Милорада Улемека Легије и пок. Душана Спасојевића за планове дизање трафо станице на Бежанијској коси, железничког моста, и касније ми је Душан рекао то.

Председник већа: Ајде сада наставите ову причу шта се дешава после «“Лимес”а».

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После «“Лимес”а» ја не учествујем даље у убиству пок. Премијера јер је полиција издала потерницу за мнош. Међутим, Бранислав Безаревић зове Вука да види тачно шта је било, како и хоће да се види са мнош. Значи ја сам то рекао Душану. Вук је назвао њега. Душан каже па шта сада он тражи од тебе, да неће нешто да те намонтира, ко зна шта је. Пошто је Душан њега познавао од раније док је радио у Земуну. Вук је рекао да нема шансе. Каже да Бранко инсистира да се види са мнош. Ја сам изашао из тог стана иако сам имао потерницу са пок. Вукојевић Зораном. Ми смо се

нашли код ресторана «Сте-ко». Ту је дошао Бранко. Он је сео код нас у аутомобил код мене и код пок. Вукојевића. Питао сам га шта се дешава, каква је ситуација. Он каже да су се уплашили сви горе од обезбеђења, да причају како је Легија прескочио ограду од пок. Премијера, како је био ишамарао тамо пок. Премијера, обезбеђење како је побегло. Али каже да нуде награду велику за мене од 50.000. Међутим, то је било оно његово од 50.000 како је он сада веран пошто је већ инсистирао на томе да тражи тих 50.000 јер он од мене је добио негде од прилике око 1.500 еура укупно са свим тим мојим састанцима. Како смо се налазили тих 4 – 5 пута, тако сам ја њему давао по 200 – 300 еура. И тај задњи пут када смо се нашли ја сам му рекао да ја не могу више са њиме да се чујем пошто ме полиција тражи, да не би преко телефона слушали мој глас или нешто. Он је инсистирао да се и даље чује са мном. Ја и Вукојевић смо му рекли да се он не секира ништа, чак ми је Душан рекао да му кажем да га је поздравио Шарени. Он је рекао добро, нема проблема. Ја сам му ту дао телефон специјалу и рекао сам му да ће га звати човек, али да је исто као што га ја будем звао. Даљи контакт са њиме је имао Милош Симовић. И он је и даље одржавао контакте са њиме што се тиче кретања пок. Премијера.

Председник већа: Само нам објасните јесте ли ви знали где ради тачно оптужени Безаревић и на којим пословима и ако сте знали одакле вам је то познато и ко вам је то рекао и да ли вам је рекао детаље тог његовог посла? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Прво ми је рекао пок. Вукојевић где он ради. Да ради на обезбеђењу пок. Премијера, његове супруге, а касније ми је то и сам Бранко Безаревић рекао да ради, да обезбеђује супругу пок. Премијера, да неки послови тамо на уласку у зграду где се налазе камере. Али да већину времена проводи са супругом од пок. Премијера. И тако да има све контакте и све познаје људе који су у окружењу од обезбеђења пок. Премијера.

Председник већа: Мало пре сте у слободном излагању рекли да је Безаревић видео неку депешу. Сада да ли је то први пут када вам је саопштио да је он у могућности да види депешу или вам је нешто о томе причао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Нисмо причали пре тога што се тиче депеше. Тада ми је први пут рекао да је прочитао депешу само да пок. Премијер сутра креће за Бања Луку. Али пре тога је наш разговор био само да нам јави где Премијер крене, да ли ће да зна ако Премијер крене негде даље, куда, да ли у Владу, било где, али тада ми је први пут рекао да је прочитао депешу, што се тога тиче.

Председник већа: Добро. Изволите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Даље. Ја сам се нашао то вече када сам изашао из затвора. Изашао сам из стана поново да се нађем са Бранком. Вук ми је рекао да се не секира ништа, да је то сигуран човек са киме ће он да се чује. И тада сам му истом том приликом дао неких 200 еура од прилике, 200 – 300 еура сам му поново дао. Он је рекао да нема проблема. Узео је ту специјалу. И даљи контакт је имао са Милошем Симовићем. Ја сам се вратио у стан у Војводе Степе. У том стану је са мном спавао пок. Душан Спасојевић, Миле Луковић и Сретко Калинић. Ја сам ту боравио нон-стоп до 9. марта када смо нашли канцеларију из које ће да се убије пок. Премијер. Ту су свако вече долазили Милош Симовић, он је значи баш свако вече долазио пошто је преносио пок. Душану шта се радило тај дан, да ли се нашло нешто, да ли се дешава, шта се дешава. Долазили су и остали чланови и Милан Јуришић...

Председник већа: Само мало. Хоћете ли да нам објасните рекли сте малопре да су били главни у том Земунском клану Душан Спасојевић и Улемек је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Сада нам објасните ту хијерархију како даље иде и каква је улога Милоша Симовића пошто кажете да вам је он дошао и износио планове шта ће да се ради, објасните нам каква је била улога Милета Луковића, каква браће Симовића, ваша и осталих припадника? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, што се тиче улоге пок. Душана, јесте, он је био главни што се тиче нас осталих припадника Земунског клана. Такође и Милорад Улемек Легија, али Милорад Улемек Легија је више имао улогу да нас штити, тачније да штити пок. Душана Спасојевића јер је Земунски клан функционисао само захваљујући Милораду Улемеку Легији и његовој заштити коју је он пружао пок. Душану Спасојевићу што се тиче обезбеђења и свега онога што је пок. Душан уживао у томе. А што се тиче Милоша Симовића, Милош Симовић његов задатак је био пошто пок. Душан Спасојевић да се не би он са свима нама чуо, да се не би он компромитовао преко телефона, он је дао задатак Симовићу тачније он је њему издавао наређења како, шта, а Милош Симовић је осталим члановима мени и свим другим члановима преносио шта ми требамо да радимо, како да радимо. Није Милош Симовић могао сам да нама нешто изда неко

наређење, значи само искључиво преко Душана, али да се Душан не би појављивао нигде преко тих телефона. Даље шта се дешавало док сам ја боравио у том стану, Милош Симовић је долазио, рекао је да је у контакту са Бранком, да му је Бранко рекао да пок. Премијер значи сигурно ће ићи у Владу, само није сигуран када, да ли за дан, два, три, пет али он ће морати да иде на посао. Ако буде даље нешто да ће он да се јави да му да информацију. И тада се и кренуло од прилике да се тражи нека локација близу Владе одакле пок. Премијер може да се убије, јер је пок. Душан рекао да се он са Звезданом Јовановићем и Милорадом Улемеком Легијом договорио да пок. Премијера убију из снајпера јер сам ја и пре тога Звездану Јовановићу донео један снајпер који је он погледао у стану горе. То је био један малокалибарски снајпер са оптиком. Он се ручно обијао са десне стране је имао потез онај. Ја сам донео са Милошем Симовићем Звездану тај снајпер. Он га је гледао. И свидео му се и није му се свидео. Звездан је рекао да је добар и да може да прође, али Душану Спасојевићу се није свидео тај...

Председник већа: Одакле сте донели тај снајпер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пок. Душан је рекао мени и Милошу Симовићу да одемо горе на Институт за мајку и дете да ће доћи Сека – Хамидовић Селман да нам да нешто. Ми смо узели то од њега. То је било у спортској торби једној. Ми смо узели то од њега, значи Сека нам је донео тај снајпер.

Председник већа: Да ли сте знали шта идете да узимате од Селмана?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Душан нам преко телефона није рекао, само нам је рекао да требамо да одемо да узмемо од Секе нешто. Међутим, ми смо видели када смо узели торбу, отворили смо ја и Симовић и видели смо да је снајпер и Душан нам је рекао да то донесемо горе код њега у стан.

Председник већа: И онда сте?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И онда сам ја значи ја и Милош Симовић однели ту торбу. Звездан је узео, погледао је снајпер. Чак је и репетирао, вадио меткиће оне мале, тачно се сећам. Репетирао је. Ту су били меткови једни већи, а кажем вам Душан је поново звао Милета Луковића са стране у кухињу га је звао и рекао му је Куме немој каже мени се не свиђа каже ова пушка, то је много мало, немој, ја бих нашао нешто велико са неким великим зрном, нешто да нађемо боље, него да користимо ово. Али кажем вам онда је после тога када сам ја

изашао из затвора боравио је у том стану. Душан нам је рекао да су се договорили он и Легија и Звездан да више не идемо на ову солуцију као што је била са золама и са овим, него да Звездан Јовановић пуца из снајпера на пок. Премијера. Значи то су трајале те, неколико дана је трајало, нон-стоп се излазило на терен. Пејаковић је возио пок. Душана Спасојевића по граду јер је Легија њему дао Пејаковића да га он вози као обезбеђење. И сви су значи излазили на улице да траже неку локацију, да чекају покрет када ће Бранко да јави да ли Премијер излази, да нађу неку локацију одакле може да се гађа. Милош Симовић је дошао у стан са својим братом и рекао је пок. Душану да су нашли..

Председник већа: Како се зове брат реците?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Аца Симовић. Са Ацом Симовићем је дошао у стан и рекао је Душану да су нашли неко место, то је код неке бабе, неки стан у Бирчаниновој да може, али да би требао Звездан Јовановић да погледа то место да ли је добро. Душан је рекао да ће да организује то да ће Звездан да иде. И Звездан је отишао тамо. Душан је рекао...

Председник већа: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да Дуле Крсмановић и...

Председник већа: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да се праве као да су мајстори неки да постављају...

Председник већа: Питам вас када је отишао то Звездан? Добијате информацију од Мише Симовића за тај стан да се налази у Бирчаниновој, да ли вам је рекао од прилике колико је то далеко од зграде Владе, на ком је спрату тај стан, да ли има још станова на том спрату, мало детаљније нам то испричајте да вас не би после прекидали да одговарате на иста питања.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није. Тада нам није рекао ништа, ни која је раздаљина, ништа, јер Милош Симовић је рекао да је најбоље да Звездан погледа и да види тачно да ли је то место добро, да ли му се свиђа, какво је место, па ако је место добро, да се они даље организују како...

Председник већа: Ко је нашао тај стан у Бирчаниновој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је случајно нашао Милош Симовић тај стан.

Председник већа: Ко је био са њим још?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са њим је био и Нинослав Константиновић, Душан Крсмановић у том стану. Тачније, то је нека тераса где су они гледали код те бабе се излази, али тада нам ништа није речено, јер Симовић није хтео ништа Душану да прича ни како, ни да ли је добро, ни да ли није добро, док не погледа Звездан Јовановић.

Председник већа: А како су дошли до те бабе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам. Сасвим случајно су дошли тамо. Тражили су место пошто вам кажем да је Бранко рекао да ће Премијер сигурно да иде у Владу и онда се више нигде није ишло широко него се тражило само тај круг око Владе, тачно где може најбоље место да се нађе.

Председник већа: Да ли сте чули да нешто говоре о томе на који начин су ушли у тај стан код те жене?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, они су говорили да су се представили као да су мајстори да постављају сателитске антене, чак су и купили сателитску антену. Брат чини ми се Душана Крсмановића је купио ту сателитску антену. Они као да су мајстори носили су каблове неке, значи али како су тачно ушли у тај стан и како ја то не знам. Само су пренели ову информацију. Знам само да је Милош Симовић рекао да је Звездан сутрадан био у том стану, да је мерио, да је био Дуле Крсмановић, да Звездану се исто такође није баш толико свидело то место, да је чак и мерио, носио је неки апарат да мери даљину. Али међутим, онда је Дуле Крсмановић дошао исто код нас код пок. Душана где је он спавао где сам и ја боравио, и Дуле је рекао да су бабе почеле да се распитују већ када ће бити та сателитска антена готова, па их је једна баба звала да, чак је Дуле и Нинослав Константиновић морали су да пију кафу код те бабе. То је баш Дуле Крсмановић нама причао, да је баба њих терала да попију кафу, да их је поново нека жена у лифту видела, да их је препознала, да може случајно да их препозна ако дође до нечега. И Нино је рекао тада као па добро то није проблем, ако треба убићемо и бабу ту и ту жену као у том стану. Међутим, сутрадан опет Душан је рекао да није паметно да се у том стану даље наставља, да се тражи нека друга локација одакле, јер ипак је ту више жена умешано. Видели су све њих, тако да могу да препознају, поготово што су они пили кафу у стану код те бабе. Канцеларију у Адмирала Гепрата исто је

такође случајно нађена. Нашао ју је Нинослав Константиновић и Милош Симовић су нашли ту канцеларију. Ја нисам знао тачно тај дан када су је нашли. Тек увече када је он изложио пок. Душану да су нашли то место да је добро, да опет треба Звездан да дође да погледа да ли може да се пуца одатле, и Душан је рекао да нема проблема да ће Звездан доћи поново да погледа то место, да ли се Звездану свиђа и ако је добро да, пошто је баш Симовић рекао, каже да је место изванредно, да нема људи много да комуницира. Чак су имали и кључ од те канцеларије коју су могли да закључају, тако значи Симовић каже није проблем ми када завршимо ако Премијер не дође тај дан, можемо да је закључамо и сутрадан поново да дођемо да откључамо и нико нити улази, нити ико гледа као нека остава је била што се тога тиче. И ту је Звездан Јовановић отишао да погледа то место. И пренео је Симовићу да је то одлично место и да он каже да први пут када Премијер дође у зграду Владе да ће бити убијен. То је било значи 8. марта на 9. март када је нађена та канцеларија. Три дана пре убиства пок. Премијера. И тада пошто су били сигурни, пошто је Звездан био сигуран да је место идеално, да нема шансе да се Премијер не убије са тог места, Душан је одлучио да то вече сви дођу у стан у Војводе Степе кога је он позвао од чланова и Милоша Симовића и Ацу Симовића и Милана Јуришића и Душана Крсмановића, да им изда наређења ко ће шта да ради ујутру, ко ће какав задатак да има. Ја и даље сам био у том стану, нисам излазио, али сам слушао све разговоре које смо водили међу собом. Рекао је да је Легија прешао у стан, да ћемо ми такође да напустимо овај стан у Војводе Степе, да ћемо наћи нову локацију, пошто је то место идеално, а ту смо комуницирали свако вече су долазили остали чланови у тај стан и да не би било сумњиво, можда је неко видео да ту људи много пролази и да ми напустимо тај стан исто и да ћемо прећи у други стан. Он је рекао да Милан Јуришић Јура његов задатак је да узме један мали ауто и да се паркира свако јутро, да дође ту да заузме место...

Председник већа: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Испред паркинга, тачније у Гепратовој улици. Да заузме тај паркинг и место да не би Влада долазио и да не би чекао да...

Председник већа: Који Влада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Влада Милосављевић звани Влада Будала. Његов задатак је био да вози Звездана Јовановића и Ацу Симовића и да их доведе ту и да их чека на паркингу у том «Пасату». А да они уђу у зграду и да он чека док они заврше и то је

трајало тако значи трећи дан док пок. Премијер није дошао у Владу. Сваки дан су били ту. Бранко је рекао да Премијер...

Председник већа: А ко је улазио у канцеларију сваки дан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од 9. – 10.-ог значи они су долазили у канцеларију. Њих тројица.

Председник већа: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звездан Јовановић, Нинослав Константиновић и Аца Симовић. Они су долазили у канцеларију и чекали да пок. Премијер, нису остајали до много касно поподне, јер је Бранко рекао Милошу Симовићу ако пок. Премијера нема на пример до 1 сат до 2 сата, да он неће да долази поподне. Тако да се није остајало поподне око 4 – 5 – 6 сати у тој канцеларији, него обично до поднева и онда се одлазило из те канцеларије. И Душан је баш напоменуо том приликом да исто се представе као мајстори ако случајно дође до нечега да неко пита у тој згради шта раде, али не сада да носе сателитску антену, него чисто да обуку радне комбинеzone, да понесу неку моталицу, фарбу, да као раде, изводе неке радове јер ту се нешто радило у тој згради. Као да нешто раде ако их неко нешто пита да они су ту као мајстори дошли, али обавезно и да се маскирају да ставе перике које је Ђура Мутава Сувајџић им нашао и да значи ту да не направе неку грешку да обавезно после тога запале канцеларију из које ће да се пуца да не би остали отисци, да не би пала нека длака од њих, да запале ту канцеларију. И они су боравили у тој канцеларији као што сам рекао и чекали су да се пок. Премијер појави у згради Владе. Ја сам тог 12. марта када је пок. Премијер убијен био у стану, остао сам. Пок. Душан Спасојевић је отишао са Пејаковићем као и претходних дана што је долазио по њега. Пејаковић га је возио. Милош Симовић је имао задатак да буде на вези са Бранком када му овај јави шта се дешава, Дуле Крсмановић сви су били на улицама од ових других. Тачно ако неко уочи колону Премијера или да помогне њима. А задатак Сретка Калинића, пок. Милета Луковића Кума је био да они чувају одступницу Звездану Јовановићу и њима у канцеларији горе случајно ако дође до нечега да полиција нешто покуша да они припуцају одатле на полицију. Они су били наоружани са «Калашњиковима». Они су били такође у «Голфу 3», чини ми се, они су користили ГТИ затамњени. Они су користили то оружје дуго, али они нису имали никакав задатак, једино да чувају одступницу ако дође до неког проблема. То оружје такође које је користио Сретко Калинић то је «Калашњиков», то оружје ја сам тачније њему одбрусио бројеве који је користио то оружје. То оружје сам ја набављао тачније било је из СУП-а Старог Града од 5. октобра

које сам то оружје узео са Буха Љубишом и са Чедомиром Јовановићем. А друго оружје такође које смо ми користили је већином набављао Милорад Улемек Легија. И те сам испоруке чекао исто када је Легија слао да ли из Бујановца, или из Куле, тако да смо оружја ми имали баш доста што се тога тиче.

Председник већа: Где сте складиштили то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа: Где сте складиштили то оружје из Бујановца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Оружје из Бујановца које је Легија доносио два пута сам ја чекао на ауто-путу, доносили су ми припадници његови. Једанпут и Шаре Ненад је био са ципом, доносио ми је зоље, доносио ми је противтенковске мине, нагазне мине, пластични експлозив, бомбе, ручне бомбе, то сам складиштио био код мене у Сурчину у кући. И ово друго оружје које смо узели из Старог Града из СУП-а које је Буха Љубиша са Чедомиром Јовановићем тачније то је било...

Председник већа: Како сте узели то из Старог Града, кажите од станице милиције Стари Град?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, тачније мене је Буха Љубиша назвао 6. октобра да дођем у Скупштину града тамо са једним комбијем да ће ме чекати он и Чеда Јовановић да дођем да натоварим то оружје. Ја тада нисам ни знао одакле је то оружје тог дана када сам натоварио. Ту је било доста оружја. Било је негде око 50 – 60 «Калашњикова», било је 10 – 15 ПКТ-а, зоља је било. Доста је зоља било. Било је снајпера такође. Било је муниције. Сандуци са муницијом. Било је пиштоља. Ја сам све то натоварио и нисам ни знао тачно тада када сам товарио одакле је то оружје. Буха Љубиша ми је само рекао да узмем да натоварим то оружје и да однесем. Ја сам га пребацио код Драгослава Космајца на Звездари одмах пошто нам је било близу ту. Па сам одатле то оружје пребацио у Сурчин у Котобању код Чумета. И после сам га закопао код мене у кући. Ископао сам сандук један и закопао сам то оружје заједно са овим оружјем које је Легија донео и то сам све закопао науљио и направио један дрвени сандук.

Председник већа: А да ли је било неко оружје код Повића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је све ово оружје о којем причам, то сам ја после 2002. године пребацио код Повића. А ово оружје значи све је било прво код мене до 2002. године. По потреби када је тражио Буха Љубиша само што ми је он рекао да то оружје обавезно које смо узели, које сам ја узео да је то из Старог Града то оружје, да је њему Чеда рекао да обавезно то оружје морамо да обришемо бројеве, да не би полиција знала ако користимо у отмици, убиству, да обавезно то оружје избришем бројеве са њега, што сам ја и урадио. Ја сам са већине «Калашњикова» одбрусио те бројеве, то оружје, можда је остало неких 15 или 20 која нису одбрушена. И 2002. године сво то оружје и друго ово оружје које ми је Легија доносио тачније ови његови из Јединице ја сам то све оружје рекао Вањи да пребаци, тачније да пребацимо код Повића, а да ће Повић то оружје касније да узме и да склони и да га закопа. Тако смо и урадили. Повић је нас сачекао. Узео је то све оружје. Закопао га је тамо код њега у кући једној у шуми. Тачније није то његова кућа него кућа од његове сестре. Он је то оружје био закопао. Значи није било све закопано. Нешто је било однешено по гаражама да се то оружје, да не би он нон-стоп откопавао то оружје, неко оружје је било и по гаражама где смо имали те «Ауди» је аутомобиле који су коришћени за убиства. То оружје је било ту спремно, а остало оружје је било закопано и по потреби ако нам је требало он би то откопавао и узимао.

Председник већа: Је ли вам познато где је то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то оружје је кажем, остало је у тој кући негде, то је кућа од његове сестре која се налази код Грмеча, поред ауто-пута. То оружје је ту закопано поред те куће.

Председник већа: Када сте последњи пут имали контакт са тим оружјем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Последњи пут...

Председник већа: Уопште да тражите нешто тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па рећи ћу вам када смо последњи пут, последњи пут смо имали контакт када је Повић нама доносио за убиства за Јована Гузијана, за Шљуку, за та убиства, онда је он нама доносио то оружје. И ми смо њему касније то оружје враћали Милош Симовић или Аца Симовић то оружје врати да би он уништио после то оружје.

Председник већа: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И код дизања «Дифенса» тада нам је зафалило исто тих противтенковских мина које је Легија донео тим људима из Јединице из ЈСО, он је донео. Донели су у путним торбама те мине, али је зафалило пошто Легија, зафалило му је неколико мина да постави под све машине, онда је Милош Симовић отишао код Повића пошто је тамо било тих мина које је Легија донео, отишао је код Повића, међутим, није могао да га нађе. Повић није био код куће.

Председник већа: А колико сте мина поставили тамо код дизања у ваздух «Дифенс роуда»?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, не знам. Било је доста мина постављено. Знам да нису све експлодирале, да је остало неких 5 – 6 које нису експлодирале.

Председник већа: А ко је постављао мине?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, мине је постављао значи кога сам ја лично видео Легија је само надгледао то, он је шетао. А ја сам препознао једног припадника Јединице за специјалне операције и Звездана Јовановића.

Председник већа: Како сте га препознали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па тог припадника мислите?

Председник већа: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, тог припадника сам препознао зато јер сам одлазио са Легијом доле у Бујановац када је он био у копненој зони безбедности њега сам тада виђао код Легије у Јединици.

Председник већа: Знате ли његово име?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам његово име.

Председник већа: Добро. Вратите се сада на ову Бирчанинову улицу, на Гепратову тамо где је ауто остављено паркирано, због чега, како и на овај атентат.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи што се тиче аута, ауто један је био паркиран нон-стоп који је возио Милан Јуришић да заузме простор када стигне Влада Милосављевић са Звезданом и са Ацом и Нином, када стигну да он се помери са тог паркинг места и да они паркирају и да ова тројица оду горе у канцеларију, а да их Влада чека паркиран у свом «Пасату». И тај дан као што сам рекао 12. марта ја сам остао у стану. То је стан горе, значи прво сам био пре тога када сам напустио стан Војводе Степе само неких 3 – 4 сата сам боравио у Синђелићевој улици. Међутим, Душану се није тај стан свидео и прешли смо одмах на Баново Брдо. У том стану сам ја и спавао и био тог дана када је убијен пок. Премијер. Душан Спасојевић је изашао. Ја сам остао сам у стану. Негде око поднева, не могу тачно да се сетим, Душан Спасојевић се вратио сам у стан око 12 – 1 сат, колико је било, вратио се сам у стан. Пустео је телевизор, гледао је. Био је, каже сад ћемо да видимо шта смо урадили. Палио је телевизор. Ја сам гледао телевизор. Већ су пустили слику испред Владе шта се тачно дешавало, како су уносили пок. Премијера. Међутим, ја тада нисам ни знао шта се тачно дешавало. Мени се учинило да човек који је уносио пок. Премијера да је то пок. Премијер, да он помаже некоме да је неко други рањен. Он ме пита је ли ово пок. Премијер, ја кажем јесте. Је ли ово Ћики, ја кажем јесте, ето видиш да је он, да му ништа није, да он уноси некога. Он је ту почео да виче, да се дере, како, ја слушах Звездана пијаног. Он је убио случајно и Дарка Ашанина. Ето, знаш кад ћемо сада да убијемо Ћикија. Јеси ли ти сигуран да је он. Па, ја кажем а стварно се мени учинило да је, био сам сигуран да је то пок. Премијер, да он помаже некоме. Сада знам да је то био Јањушевић. Тада нисам знао. И он је ту почео да виче. Међутим, онда када су почеле слике да излазе, већ када је почела да хвата паника, како...

Председник већа: Када су почеле фотографије да излазе? Када сте ви видели први пут њихове фотографије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, после неких сат и по времена, два од убиства пок. Премијера, већ су почеле да се појављују слике свих нас и Милорада Улемека Легије и Душана и свих нас припадника. Није се само појавила слика од Сувајџића. Његова слика тек касније се појавила његова слика. Међутим, када је он то видео, онда је он одмах пустио поруку Пејаковићу да Пејаковић дође у стан. Рекао му је да дође у стан, да оде да купи нешто од хране, да дође у стан. Пејаковић је дошао ту. Рекао му је «Пеле види шта ми пакују, шта ти мислиш ко је убио пок. Премијера?». Пеле је само ћутао. Ништа му није говорио. «Види шта ми пакују, Пеле, шта се дешава ово, шта ти мислиш ко је?». Пеле ништа није реаговао. Рекао је «Не знам.» И пошто се није надао да ће...

Председник већа: А ко је био ту још присутан када је долазио Пејаковић Саша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи тог тренутка сам само ја био ту. И Пејаковић је од тог тренутка после убиства пок. Премијера после неких 3 – 4 сата када је дошао у стан он се више није одвајао од нас. Он је нон-стоп био са нама до, испричаћу вам касније када је он нас оставио. Касније је био присутан и он када је Сувајџић долазио, али то је било тек сутрадан када је Сувајџић дошао да нас пита шта да радимо са пушком, да га је питао Симовић Милош шта ћемо да радимо...

Председник већа: Полако. То лепо испричајте.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То ћу после да испричам да прво испричам ово. Значи већ када су све слике изашле пок. Душан се изнервирао, почео је да виче, да се дере, «све ћу их побити, то су пичке, значи нема, идем до краја, чекам да се дигне Јединица». Онда је слао Пејаковића да иде код Легије пошто је Пејаковић, тада је Душан забранио, није забранио него више није ни хтео да се користе ни телефони, ни пејцери, ништа, само да буде комуникација да Пејаковића шаље код Легије да види шта ће Легија да каже, пошто је Легија био у том стану, шта ће Легија да каже, шта ћемо даље да радимо. А курир са једне стране од нас је био Пејаковић, а са друге је био Шаре Ненад од Легијине стране. И Пејаковић је стварно и отишао, послао га је Душан да пита Легију шта ћемо да радимо, како, јер се није надао уопште томе да ће да се уведе ванредно стање, да ће полиција одмах тако да реагује. Он је отишао код њега, Пеле, рекао му је Легија да смо направили велико срање и да ћемо да видимо шта ћемо да радимо, да ће он да проба да нађе негде да се склони, ако не, ништа, да идемо у шуму сви. То је била порука од Легије коју је поручио он нама преко Пејаковића.

Председник већа: Колико дуго након извршеног атентата сте добили ту поруку да идете у шуму?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то је значи сада ћу да вам кажем, то је одмах сутрадан. Порука је послата од Легије да нам Пеле поручи да ако не можемо да се снађемо пошто станови су проваљени сви, биће проваљени све, у међувремену већ је слика изашла од Сувајџића, али није била толико баш она слика да би могао неко да га препозна. И онда је ту поруку нама послао Легија, ако ништа друго да из стана идемо у шуму. Покојни Душан је рекао да издржимо тих неких 10 – 15 дана, да видимо шта ћемо да радимо, да ће он да дигне Јединицу за

специјалне операције да направи расуло у држави, да ће да минира то, да заузме и аеродром и све, да овде нема више стајања, или ће да буде пуковник или покојник. Да ће их све побити и Бебу Поповића и Чедомира Јовановића, да ће их све побити. Већ је био човек почео да луди јер уопште није веровао и уопште нису били спремни да ће да се уведе ванредно стање и да ће тако полиција да реагује.

Председник већа: Како сте ви сазнали за ванредно стање на који начин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па преко телевизије. Значи нисмо уопште знали, значи преко телевизије. Ми са никим више нисмо имали контакте нити смо користили телефон, нити се он са неким чуо. Са никим, са никим. Значи све што се дешавало, шта се дешавало, како је уведено ванредно стање, ми смо све то знали преко телевизије коју смо гледали тада.

Председник већа: Да ли је био изненађен Спасојевић том одлуком увођења ванредног стања, с обзиром да сте малопре рекли да је за припрему атентата знао Небојша Човић који је у то време био у Влади, знате ли нешто о томе да кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте, али то је тек касније коментарисао. То је тек касније када смо причали у Мељаку и због чега, тада је већ Кум му рекао, «ето ти сада Легија, због чега сада, шта се дешава, где ти је Човић». Он је тада рекао да Човић не може да реагује, да је сам у Влади, да баш је тада и био тог дана је колико се сећам, гледали смо телевизију, и био је дежурни Небојша Човић. Онда је почела прича о њему. Кум га је питао, «ето ти сада и твоја Јединица и Легија и свега, где си ти сада, зашто Човић не реагује». И он му је рекао да не може да реагује, «Куме сам је, нема никога у Влади», али да издржимо да видимо како ћемо. Мора Јединица да се дигне. То је значи, а да је био изненађен, значи то, он ниједног тренутка није ни помислио нити је имао у мало у својој глави да може да се уведе ванредно стање и да ће тако полиција да реагује уопште. То га је изненадило. Сутрадан значи када је убијен пок. Премијер Сувајџић је дошао у стан код нас, пок. Душана, мене и Пејаковића, пошто је Пејаковић већ боравио ту. Рекао му је да Милош Симовић пита шта ће да ради са пушком, како, пошто није вероватно смео Симовић, није добио тачно наређење да ли треба да уништи пушку и шта да ради са њом. Душан Спасојевић је рекао пошто је већ тада и почео да виче и на Легију, тада је већ и сумњао на Легију да ли је Легија побегао, где је, он је њега сада издао, оставио га је. Ко зна шта је Легија радио, са киме је правио какве комбинације. И

онда је рекао Сувајџићу да пушка не сме да се уништи пошто је питао Симовић шта да се ради. Да пушка не сме да се уништи.

Председник већа: Је ли то Симовић послао Сувајџића да пита шта ће бити са пушком?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Сувајџић је дошао код нас у стан. Он је рекао да Сувајџић...

Председник већа: А где су они били да ли вам је познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа: Где су они били да ли вам је познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су били сви у становима. У једном стану је био, то ћемо тек сутрадан знати у једном стану је био Звездан Јовановић са пок. Милетом Луковићем Кумом и Сретком Калинићем, а у другим становима је био Милан Јуришић и Душан Крсмановић, у једном стану је био Аца, Миша и Влада, тако да су сви они и даље били у тим изнајмљеним становима које је Сувајџић...

Председник већа: Добро. И Сувајџић долази да пита шта са пушком?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сувајџић долази да пита шта са пушком, што је већ био бесан, већ је сумњао на Легију како, због чега се овако ово све издешавало. Он је рекао да пушка не сме да се уништи, да мора да је сакрије негде, да је закопа. Да је Легија ту пушку узео из ЈСО-а, да мора пушка да се врати у ЈСО што је мени пок. Душан рекао да то није тачно, да ће он да проба да има у шапи и Звездана и Легију, да види...

Председник већа: Ту сада мало станите. Значи рекао је да се пушка закопа, зашто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да би имао у шапи и Звездана Јовановића и Легију, зато што Душан није очекивао да ће то да се уведе и ванредно стање и све. Он је помислио да га је Легија издао у

том тренутку нешто да је Легија направио, а да није хтео да му каже шта.

Председник већа: И како би имао њих у шаци?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, имао би њих у шаци да их уцењује. Имао је ту пушку из које је убијен пок. Премијер и да не би могли Легија и Звездан Јовановић да га оставе на цедилу. Имао бих њих у шаци јер то је доказ из које је пушке убијен пок. Премијер. Значи то је био само његов циљ због чега је рекао да се та пушка сакрије.

Председник већа: А одакле је та пушка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: А та пушка, он ми је рекао да је Легија негде донео из Бујановца ту пушку. Да уопште није пушка из ЈСО-а, да је Легија то набавио ту пушку негде доле у Бујановцу, Прешеву, не знам ни ја где.

Председник већа: А Спасојевић је хтео да пласира причу да је то пушка из Јединице за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Он је рекао Сувајџићу да му не би објашњавао како, шта, он је само рекао Сувајџићу да се каже њима да је пушка из ЈСО-а и да пушка мора да се врати да не сме да се уништи. А разлог је прави овај као што сам вам рекао, да би имао у шаци и Звездана и Легију.

Председник већа: То је вама рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Ко је још био ту присутан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ту је био присутан нон-стоп Пејаковић Саша у том стану. Али Пејаковић није знао за то. Он је вероватно дечко њему је све било јасно.

Председник већа: За шта није знао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, није знао ни за пушку да треба да се сакрије, ни да пок. Премијер треба да се убије, ко ће какву улогу да има.

Председник већа: Ја вас сада питам ко је био присутан ту када је говорио о тој пушци, одакле је, кога држи у шапи, ви кажете био је Пејаковић Саша, а онда ми кажете да он није знао. Је ли Пејаковић Саша слушао то што је говорио Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није. Ми смо...

Председник већа: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ми смо обично те разговоре водили у једној кухињи.

Председник већа: Је ли то било у истој просторији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. У тој другој кухињи смо водили. Он је седео у дневној и трпезарији. У дневном боравку Пејаковић је седео.

Председник већа: То нисте имали поверења у Пејаковић Сашу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Пок. Душан није имао поверења у њега, нити је дозвољавао да се прича пред њиме нешто, нити и пред другим онима који су радили код њега у обезбеђењу, ти припадници из ЈСО-а, он је пред њима глумио финоћу, да је он бизнисмен, да не ради ни дрогу, забранио је пред њима да се прича уопште о криминалу.

Председник већа: Кажите ви мени да ли је пок. Душан Спасојевић пре атентата говорио где је и одакле је набавио пушку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ту пушку је он, значи ја нисам прво причао на ту тему о тој пушци, али после је он нама рекао да је Легија набавио ту пушку и да ће из те пушке да се убије пок. Премијер.

Председник већа: Када вам је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, то је значи када је донешена одлука да се пок. Премијер када су се договорили њих тројица да се пок. Премијер убије из снајпера. Јер је било приче у том стану...

Председник већа: Рекао вам је да ће да се убије из снајпера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: А ја вас сада питам да ли вам је рекао одакле је тај снајпер, пошто сада кажете није из ЈСО-а него је из Бујановца. Када ви мислите да је пушка из ЈСО-а, а када сазнајете да није, него да је из Бујановца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Значи уопште није било приче да је он нама говорио да је, на почетку да је пушка из ЈСО-а.

Председник већа: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи он је само тај дан мени споменуо то због чега је рекао да пушка је као да је из ЈСО-а и да мора...

Председник већа: То на крају када је извршен атентат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. А што се тиче те пушке, он је рекао да је, када је направљен договор да Звездан Јовановић са Легијом и са Душаном покојним договор када су направили да Звездан пуца из снајпера, он је рекао да је Милорад Улемек Легија набавио ту пушку, али ништа нам није причао тада тих дана одакле је та пушка, где је Легија набавио.

Председник већа: А где се налази сведок сарадник Миладин Сувајџић када он вама говори о томе да држи у шаџи Улемека и Звездана Јовановића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је, значи Сувајџић је већ отишао.

Председник већа: Он је њему рекао да склони јер је пушка из ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Њему је само то речено, Сувајџићу. Ништа њему није рекао Сувајџић, «е, морам да држим онога, морам да држим овога у шаџи». Он је само њему рекао то и Сувајџић је отишао да пренесе даље упутства која је њему издао пок. Душан Спасојевић.

Председник већа: А ви остајете сами, ви и Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И Пејаковић Саша.

Председник већа: Али кажете да је он био у другој просторији у том тренутку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, јесте. Значи био је...

Председник већа: Је ли он чуо тај разговор или није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, није. Није Пејаковић чуо.

Председник већа: Није могао да чује?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није. Сада значи ја вама нећу да кажем и да тврдим е 100% јесте чуо, није чуо. Можда је чуо када смо ми нешто и причали, можда није. Али...

Председник већа: Јесте ли ви били у посебној просторији или је то једна просторија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Две просторије.

Председник већа: Добро. Наставите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И било је речи о том снајперу исто јер Душан је био мало скептик што се тиче тога да ли пок. Премијер може да се убије из снајпера. Он је више био за оно и даље да се настави да се пок. Премијер гађа са зољама, да се 4 – 5 аута користе, па да се направи ту велики ршум од тога. Али пошто је Кум њега убеђивао, пошто је Кум био са Звезданом Јовановићем на Фрушкој Гори када је он испробавао пушку и када је вежбао, Кум му је рекао да се не секира ништа, «Куме немој да бринеш, ја ти гарантујем, видећеш, не знам са колико метара је гађао у новину, погодио је, значи немој да размишљаш уопште о томе».

Председник већа: Сада полако. То када причате о том испуцавању на Фрушкој Гори, одакле вам је то познато, када је то било, ко је ишао са Звезданом Јовановићем, откуд вам је познато да је пуцао у новину, колико погодака ако вам је познато, ко вам је то све испричао, одакле вам ти подаци? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама све причао пок. Миле Луковић Кум на инсистирање пок. Душана Спасојевића у том стану.

Председник већа: Ко је ту био присутан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ту је био и Милош Симовић, и Аца Симовић, неки пут и Владимир Милисављевић, али то није био само један дан да се причало на тој теми. Значи у току дана се на пример на ту тему у току вечери причало и по два, три пута, па следећи дан опет се прича. «Куме да ли си ти сигуран да он то може да уради?». Овај каже «Куме сигуран сам, 100%, немој да бринеш.» Тако да није то био само један дан да је била прича да Звездан може и да је сигуран Кум да ће да убије пок. Премијера, него тако када Душану се дуне или када после неких 2 сата прича нешто без везе и онда опет се врати на ту тему «Куме немој да радимо нешто ако нисмо сигурни у томе». Значи то је било баш Кум је био...

Председник већа: А ко је возио Звездана Јовановића на Фрушку Гору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Миле Луковић Кум је рекао да је он био са Звезданом Јовановићем на Фрушкој Гори.

Председник већа: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја мислим чак и да су били колико се сећам али немојте да ми верујете са неким зеленим «“БМВ”»-ом су отишли.

Председник већа: Добро. И шта је причао Луковић о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, пок. Миле Луковић је причао о томе да је он сигуран да ће Звездан да погоди и да убије пок. Премијера јер је видео како је погодио са те велике раздаљине како је погодио ту новину. Да је пушка добра, да се пок. Душан уопште не секира о томе, да не размишља, да ће 100% да убије пок. Премијера Звездан Јовановић.

Председник већа: А око те новине у коју је испуцавао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, није он говорио тада тачно Миле Луковић Кум колико је метара била, које су новине, него је само рекао да је са велике раздаљине пуцао у новине. Сада није нам рекао ни да је пуцао једанпут, ни два пута, ништа. Само је био сигуран када је видео са које раздаљине је Звездан погодио то, да је сигуран да ће да убије пок. Премијера.

Председник већа: Добро. Да ли вам је било познато где је та пушка била од момента када ју је испробавао Звездан Јовановић на Фрушкој Гори па до момента када је извршен атентат?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па о тој пушци, значи нисмо причали, али знам да је била у гаражи у аутомобилу.

Председник већа: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У «Пасату». Тај «Пасат» који је коришћен, та пушка је била у «Пасату» нон-стоп у гаражи.

Председник већа: У којој гаражи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, у гаражи на Новом Београду где је био паркиран тај «Пасат». Значи када се заврши тај дан ако се Премијер покојни није појавио, «Пасат» се отера у гаражу и та пушка остане у гаражи. Овај други аутомобил такође исто са оружјем са «Калашњиковима» се остави у гаражи и ту ауто преноћи до ујутро док они поново не узму те аутомобиле које су користили.

Председник већа: У ком делу Новог Београда су биле те гараже је ли знате у које су остављали тај «Пасат»?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, било је више гаража које смо имали изнајмљених, које је Сувајцић изнајмљивао.

Председник већа: Је ли вама познато у којем је био тај конкретно «Пасат» у коме се налазила ова снајперска пушка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, та гаража је била на Новом Београду. Та гаража, ја не могу да се сетим тачно сада који је то блок, али то је негде код представништва оног преко пута, не могу сада тачно да се сетим, тачно које је то место, али на Новом Београду, другачке оне гараже испод које се налази доле у неким од тих гаража.

Председник већа: Је ли бисте ви знали да одете тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У те гараже да покажем?

Председник већа: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Добро. И шта се дешава после?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа. Значи када је Сувајцић дошао да каже све то Душан му је рекао даље шта да ради и да пушку не сме да уништи и рекао му је да ону малокалибарску пушку коју сам ја био донео Звездану Јовановићу да и ту пушку узме да склони пошто је остала горе у стану, пошто ће полиција вероватно да нађе станове, да и ту пушку склони негде, да пренесе поруке. Чак је тражио, питао је ако може Звездан Јовановић да сакрије негде Кума и Сретка Калинића ако може он да им помогне код неке родбине да их негде одведе, да Милош Симовић и ови исто такође да напусте станове, пошто су изашле слике, ако могу да се снађу негде. И Сувајцић је отишао да пренесе све те поруке што је он нама рекао. Сувајцић је отишао, рекао је све то. Вратио се поново да нам каже да је Нино закопао пушку, да је сакрио и да је склонио ону малокалибарску пушку, али каже да је испао један проблем у тој канцеларији из које је пуцано, да како су њему рекли Нино и Аца да је Звездан када је пуцао да је пуцао два пута из те пушке и да је на брзину бацио пушку у руке Нину и Аци и да је Звездан излетео одмах из те канцеларије и да су они за њим истрчали, да нису успели да запале канцеларију као што је било договорено и да им је остало ћебе на прозору. Па су се као бојали због тога да није остала нека длака на ћебету или нешто. Међутим, Душан није уопште ни реаговао на то. Он би реаговао у другој ситуацији да је била нормална ситуација, али он је био закупљен и рушењем оног тржног центра, почео је да му се руши тржни центар, да полиција значи издаје саопштења како, шта, све кога хапси. Тако да он уопште није ни реаговао толико на то ћебе. Само је викао, драо се, да ће их све побити, да чека само да се дигне Јединица, и значи он је био тада већ могу слободно да кажем да човек није знао шта да ради у том тренутку. Сувајцић је био онако смирен дечко. Њему је наредио да зове мајку своју да напустимо тај стан, да зове мајку своју да она негде изнајми негде нешто ван Београда неку кућу, неки салаш. Она је и дошла Ибољка је дошла у тај стан код нас. Он јој је рекао да, чак је он колико је био тада нервозан, њој је све испричао тој Ибољки, рекао је да он убио. Она је жена почела да кука, шта се дешава, децо, шта радите. Он је њој рекао «Јесте, ја сам убио Премијера». Али већ је значи то већ није знао да се контролише, ништа. Она је жена ћутала. Уплашила се. Напустила је стан са својим сином са Мутавим и отишли су да нађу тај стан. Ми смо се договорили у међувремену да Сувајцић оде и да изнајми ту кућу са мајком, да ће курир са киме ће он да се налази да преноси поруке нама бити Пејаковић и да се они налазе на Остружничком мосту увече у 7 сати. Такав је договор био и да се тако свако вече налазе да виде да ли је он изнајмио нешто, шта смо ми нашли, како се даље дешава све. И ми смо напустили тај, Пејаковић је остао са нама. Пок. Душан је већ рекао, почео је да виче на мене, «Како ти немаш где да

идеш, како немаш никога». Стварно се нисам ни сетио никога у том тренутку. Кренули смо из тог стана са Бановог Брда. Нисмо ни знали где идемо. Значи једноставно смо сели у аутомобил. Пејаковић је узео да нас вози. Сели смо, то је био да ли «Опел кадет» црвени. Јесте «Опел кадет» био црвени, новосадских таблица. Нисам сигуран тачно. Сели смо и нисмо ни знали где идемо уопште. Возили смо. Изашли смо на ауто-пут. Полиција нас је била зауставила уз пут. Међутим, ништа. Пеле је показао службену легитимацију. Кренули смо према Сурчину. Прошли смо Сурчин. Ишли смо насипом доле код Саве и ја сам се сетио једног свог пријатеља Малетић Предрага који живи у Прогару. Помислио сам да ће он да ми помогне да одемо код њега у Прогар. Значи дошли смо кући код њега. Пејаковић нас је ту довезао. Ја сам пробао да отворим врата. Била су закључана. Знао сам да држи кључ испод саксије поред прозора. Отворио сам врата. Међутим, како сам отворио врата ту су ме деца његова сачекала. «Где си Багзи, ајде уђи». Ушли смо унутра. Ово једно дете се мало и уплашило. Питао сам га где ти је тата. Тата ради, на послу је. Мама? Мама је каже исто ради у кафићу. Онда сам Пејаковића послао са њиме да оде да позове мајку да она дође. Она је жена дошла. Када ме је видела уплашила се. Међутим, ништа није рекла. Ми смо сели ту, остали у Прогару. Питали смо је када Пиги долази. То је Малетић Предраг, ја сам га звао Пиги. Када долази. Она ми је рекла да долази сутрадан, долази са посла. Тако је човек дошао сутрадан. И он се исто уплашио. Питао сам га је ли може да ми помогне нешто да изнајмимо неку кућу, да изнајмимо нешто. Он је рекао, видео је оглас тамо у Прогару да се нека кућа изнајмљивала, да се продавала кућа. Он је рекао да има то да се продаје. Пејаковић је отишао да види, да купи ту кућу да капарише. Душан му је рекао да слободно узме на његово име, да њега нико не тражи. Пејаковић је отишао код тог човека, договорио. То је била кућа преко пута баш где смо ми живели у Прогару, где смо боравили. Он је отишао, купио је ту кућу. Капарисао је прво. Ми смо прешли у ту кућу тај дан. Ту смо били неких 5 – 6 сати. Душану се нешто није свидело. Он је поново питао да ли Малетић може нешто да нађе, почео је да бесни, већ у тој кући је почео да се дере. Пиги је рекао да има неку брвнару још да погледа неку брвнару да изнајми. Неких 500 или 1.000 еура или не знам колико се то давало, нисам сигуран. Он је и то нашао. Човек је хтео нас да што пре исели из те куће, да ми одемо од њега. Изнајмио је и ту кућу. Међутим, ми тамо исто смо мало били. У међувремену у 7 сати по договору како је и било Пејаковић је отишао да се нађе са Сувајцићем. Сувајцић је рекао да је изнајмио једну кућу у Путинцима, да је дао капару и да треба да се да још остали део новца. Пок. Душан је рекао да нема проблема, да ће се он наћи поново са Пејаковићем на договореном месту, да ће му Пејаковић донети паре или како, да оде са његовом мајком да изнајми то. Они су се нашли. Пејаковић је отишао исто на Остружнички мост. Дошла је и Ибољка са

Сувајцићем. Пејаковић је њу узео, довезао је у Прогар у ту кућу коју смо ми купили у Прогару. И Душан је рекао остаћемо можда овде је боље да останемо мало. Онда је он рекао Ибољки да Ибољка ту узме као да чисти и да се покаже комшијама, а ми смо били у тој кући унутра сакривени, а она је жена као чистила кућу, отишла код комшија, тражила метлу, као да се понаша нормално, као да се ништа не дешава. Међутим, Душан је рекао пошто је добио поруку да је Сувајцић завршио то, он је одлучио да ми напустимо тај Прогар и ту кућу и од Малетића и да идемо да пређемо у Путинце у кућу коју је изнајмио Сувајцић са његовом мајком. Тако смо ми и урадили. Кренули смо за Путинце са Малетићем. У међувремену је он заменио ауто Пејаковић Саша је узео « Сеат Ибицу» од Сувајцић Миладина. Заменили смо аутомобиле и кренули смо за Путинце. Тамо смо стигли у Путинце. Тамо је и Ибољка већ била. Очистила је кућу. Ми смо дошли ту. Ту смо били неких 2 – 3 сата. Он је и даље почео да виче, да се дере, шта ће да ради, зашто се Јединица не диже. Онда је рекао Пејаковићу да Пејаковић...

Председник већа: Мало гласније ако можете.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Онда је рекао Пејаковићу да Пејаковић мора да иде у Кулу да пренесе поруку Звездану Јовановићу и Гумару да им пренесе поруку да они крену у акцију и да се дигне, да крену у планове А, Б, Ц, 1, 2 и 3. Да је све на њему, да он чека само да се они дигну. Због чега то не раде. И Пејаковић је рекао да нема проблема, да ће он да иде у Кулу да пренесе те поруке Звездану и Гумару. Пејаковић је отишао у Кулу. Из Путинаца отишао је тамо у Кулу. Вратио се ујутру негде око 4 – 5 сати се вратио. У међувремену је Сувајцић дошао код нас у Путинце јер требао је прво Сретко Калинић да дође, али мајка његова није хтела, почела је да виче, да плаче, да она хоће да он дође ту да буде са њом и у међувремену је и он дошао ту. Ми смо остали ту, пок. Душан Спасојевић, Сувајцић, Миле Луковић и ја. Пејаковић је отишао за Кулу да пренесе те поруке тачније да пренесе и да се крене у реализацију тих планова. Пејаковић је отишао. Рекао му је да не иде колима нон-стоп, да иде мало таксијем, да иде мало, кола да остави негде. Пејаковић се вратио ујутру негде око 4 – 5 сати. Рекао је да је причао са Звезданом Јовановићем, да не могу они да реагују ништа, да су опкољени, да му пренесем то ако треба нешто пара Душану да је питао Звездан, али да они не могу ништа, да од тога ништа нема од тих планова, пошто су они опкољени да они не могу да реагују.

Председник већа: Само мало. Рекли сте малопре да је послао покојни Душан Спасојевић Пејаковић Сашу да пренесе поруку Звездану Јовановићу и Гумару.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Сада реците нам да ли ви знате име и презиме Гумара да се овде чује и да се зна ко је он?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја знам име његово и презиме. Он је Душан Маричић. Звали су га Гумар. Ја њега познајем од пре. Он је долазио у Шилерову улицу тамо код нас. Ја сам га виђао. Значи ради се о Душану Маричићу Гумару.

Председник већа: Је ли он био командант Јединице за специјалне операције у то време?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, он је био формално командант Јединице за специјалне операције. Али главни командант је био и даље иако није био на функцији, сви су га и даље слушали, то је Милорад Улемек Легија.

Председник већа: Ја вас сада питам у том тренутку да ли је Душан Маричић био командант Јединице за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Јесте. Он је тада био командант.

Председник већа: И ви сте чули да је покојни Душан Спасојевић рекао Пејаковићу да пренесе Звездану Јовановићу и Гумару да присупе реализацији плана 1, 2 и 3 је ли тако, А, Б и Ц?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. И то није први пут само да га је помињао. Помињао га је још и у стану да пренесе поруку Сувајцић Звездану Јовановићу да и Гумар и Звездан не иду нигде заједно ако их неко зове или у Кулу или у команду, да не иду нигде заједно, да буду раздвојени, и ако се нешто деси једном или другом, да овај други реагује.

Председник већа: Кажите ви мени када сте ви први пут чули за те планове А, Б и Ц и ако можете да нам кажете шта су ти планови представљали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Душан Спасојевић је кажем вам, почетком фебруара када је донешена одлука он је нама помињао те планове. Али први пут за те планове када сам чуо разговор између, где сам био присутан, између Милорада Улемек Легије и пок. Душана Спасојевића то је на клупицама где су се они налазили код

«Енјуба». Ту сам и ја био присутан када је он рекао «Мекеру, да ми идемо до краја» и значи «Идемо на оне наше планове».

Председник већа: Ко је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Душан и Легија разговарају међусобно заједно.

Председник већа: Да. Али ко кога зове «Мекеру»?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пок. Душан је звао Милорада Улемека Мекеру. И овај њега је звао Мекеру и овај њега Мекеру. Значи међусобно су се звали Мекеру.

Председник већа: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И рекли су да крећемо у те планове ако крене нешто друго, да идемо да значи план А1 је био да се дигне трафо станица на Бежанијској коси, да пола града остане без струје. Б2 је план био да се дигне железнички мост и тада нисам чуо за тај план Ц3, а то је био тек касније је покојни Душан рекао да треба да се заузме аеродром јер је и тада ЈСО обезбеђивао аеродром.

Председник већа: Да ли сте ви знали у ком тренутку треба да дође до примене ових планова?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи тај план је био из тог разговора значи ја сам баш присуствовао ако крене нешто наопако. То им је био њихов...

Председник већа: Пре атентата или после атентата?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После убиства пок. Премијера ако крене нешто наопако да се реализују ови планови.

Председник већа: Добро. И Пејаковић се враћа из Куле и шта каже?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пејаковић се вратио из Куле. Звездан му је рекао да они не могу да реагују уопште да су опкољени и да немају шансе да они сада нешто реагују. Он се вратио, пренео је ту поруку Душану.

Председник већа: Колико је то дана било након извршеног атентата односно од 12. марта 2003. године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, сада ћу да вам кажем. То је било неких 5 дана након убиства пок. Премијера.

Председник већа: Добро.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пејаковић је пренео ту поруку. Овај је почео да вилени, да ће видети шта ће он да ради, да ће он да иде лично у Кулу, пок. Душан, да он види да се то дигне. И у међувремену док је он то разговарао са нама Пејаковић се вратио и то је већ било ујутру око 7 – 8 сати. Ми смо узели да попијемо кафу, у међувремену је изашла слика тачније нађена је дрога на салашу тамо где је сакривена била то је од Ибољке где је она живела ту је нађена дрога. И он је тада почео опет да виче, «Ето шта сада да кажем Јединици, како сада да кажем Јединици, сада ће да мисле о мени, како сада да њих дигнем када су нашли дрогу, сада је све готово, где сада да се кријем, ево сада Ибољка» и њена слика је исто изашла тада, «Где сада да се кријем, сада ће човек и тебе да препозна, да си изнајмила ову кућу» и тада из Путинаца опет каже ми крећемо као рекао је да ћемо да идемо за Кулу. Сувајдићу је рекао да ћемо да идемо за Кулу. Ја сам стварно помислио да ћемо да идемо за Кулу. Сели смо у ауто. Пејаковић је возио ауто. Пок. Миле Луковић Кум и Душан покојни и ја сели смо у ауто и нисмо опет знали ни где да идемо. Он је рекао «Ајде поново да се вратимо за Прогар код оног твог пријатеља». И ми смо се вратили поново за Прогар из Путинаца. Ишли смо преко неких села. Вратили смо се поново у Прогар. Међутим, он није био, Малетић није био ту па га је Пејаковић поново нашао. Онда га је довео у Бојчинску шуму доле кроз неких 2 – 3 километара. Он је рекао, Пиги је рекао да не може да нам помогне ништа, да се уплашио, да је много полиције, да ово, да не зна шта да ради. Онда га је Душан ту и оставио. Није хтео ни да га врати колима колико се изнервирао био, оставио га је у тој Бојчинској шуми неких 3 километара га је оставио да он пешке да се врати кући. Одатле смо кренули не зна ни он, ни ја, ни Кум нико где да идемо. Питао је Пелета, «Пеле је ли можеш ти да нам помогнеш нешто, где да идемо». Кренули смо према Лединама. Када смо кренули из тог Прогара, поново смо ишли насипом. Полиција нас је поново зауставила негде, то је између Ледина и Сурчина.

Председник већа: Када кажете полиција вас је зауставила, то мислите зауставила возило у којем сте ви били, да ли је извршена легитимација лица која се налазе у возилу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, полиција нас је зауставила. Ми смо стали. Пејаковић је изашао из тог возила. Ми смо и даље седели у ауту. Он је пришао тим полицајцима који су били наоружани баш под пуном ратном опремом. Он је њима изашао. Показао им је службену легитимацију и после неких 5 минута се вратио у кола и ми смо наставили даље.

Председник већа: Добро. Даље?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одатле смо кренули на Ледине смо кренули. Пок. Душан се сетио неког његовог пријатеља. Ту смо отишли у кућу код тог човека. Он је човек...

Председник већа: Чији је то пријатељ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од пок. Душана Спасојевића.

Председник већа: Знате ли његово име?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ја знам његово име. Само сетићу се. То је од Бећира, Бећир смо га звали. Значи он живи човек на Лединама, старији човек. Код њега смо отишли, он нас је примио у кућу. Питао га је Душан може ли да нам помогне, да нас прими ту. Он је човек рекао да не зна, да не верује да је паметно да ми останемо ту у његовој кући и да полиција може да дође, да он хоће да нам помогне, али да ето боји се. Ми смо се ту задржали неких 5 минута, 10 минута. И кренули смо према граду. Опет је Душан рекао «Пеле, како ти немаш никога». Пеле каже «Где ја могу да вас...». «Ајде Пеле вози нас ти кући код тебе». Пеле каже «Одвешћу вас ја кући, није проблем. Ја ћу да се сетим уз пут». Кум се као сетио неке његове сестре у Жаркову да она може да нас прими. Пејаковић је мене и пок. Душана одвезао кући код њега. То је исто у Војводе Степе близу је, то је неки објект био. Није имао ни врата, није имао ништа него ћебе је неко стајало на вратима где је он живео. Ту нас је довео. Ту је још један мали био, неки његов комшија који је био ту. Спавао је. Ми смо ушли. Нисмо хтели да палимо светло. Пеле нас је довезао ту. Оставио нас је код њега у том стану. Тачније у његовом стану где је он становао. И он је са пок. Милетом Луковићем отишао код те сестре у Жарково да види каква је ситуација и да види прво да сви не би ишли тамо, онда је он отишао са њиме само да види да ли може она да нас прими и да нам јави шта су урадили. И после неких 2 сата, 3 сата колико је прошло он се вратио Пејаковић сам се вратио. Кума је оставио код његове сестре тамо. Пејаковић је рекао да је сестра прихватила његова да ми кренемо тамо и

да будемо у том стану. Пејаковић је узео мене и пок. Душана, одвезао нас је у Жарково код те сестре. Ми смо ту дошли. То је већ ноћ била око 9 – 10 сати. Душан је рекао Пелету да је слободан сада, да може да иде. Поклонио му је и ауто. «Ево ти овај ауто ако ти треба. Пеле ти не знаш где си нас оставио». Пеле је рекао «Мене не интересује ништа.» Једва је и чекао да оде, Пејаковић. И то је био задњи контакт са Пејаковићем када нас је оставио у Жаркову. Више са њим ниједан контакт нисмо имали. Ту смо значи преспавали. Ујутру смо устали око 5 – 6 сати. У том стану само једну ноћ смо били код те његове сестре. Онда је Кум рекао да та његова сестра иде код његовог ујака, да ли може ујак да му помогне негде да га ујак смести. Сестра његова је отишла са таксијем у Барајево ја мислим да му ујак живи. Отишла је тамо. Његов ујак је дошао у тај стан са њом код нас. Причао је како, шта, где може да нам помогне. Нашао нам је један стан исто од његовог пријатеља негде у центру града. Сада не знам тај стан. Рекао је сада када падне мрак да ћемо прећи са њиме. Он је возио «Заставу 101», да пређемо у тај стан код његовој ујака који нам је нашао од тог пријатеља. Ми смо и отишли у тај стан. А тачније то је био стан од тог власника који је имао кућу у Мељаку. То је био његов стан. Ми смо отишли код њега у стан. Он је човек нас примио. Рекао је да сачекамо мало сада да прође опет мало времена, да падне мало већи мрак да будемо у том стану и да ће он да нас пребаци са ујаком у Мељак. И тако смо и урадили. Били смо у том стану мало. Кренули смо ујутру рано смо кренули негде око 4 – 5 сати. Кренули смо рано за Мељак, са два аутомобила. Један ауто је ишао тај човек који је власник те куће. Он је ишао испред нас са његовим «Волвом», а ми смо ишли са ујаком од пок. Кума. Нигде нас полиција уз пут није заустављала. Било је патрола негде али нико нас није зауставио. Дошли смо у Мељак. Дошао је још један пријатељ од тог власника викендице. И он је дошао као да нам помогне ако треба нешто да се купи. Ми ту нисмо имали телевизор уопште у тој викендици и није било хране, није било ничега. Онда је пок. Душан рекао да оду да нам купе телевизор ујак и тај други човек, да не иде власник те викендице него да оду они, да он остане ту са нама. Они су отишли и купили су нам телевизор, купили су нам храну. Долазили су ту, седели смо како ћемо даље, шта ћемо. Па да будемо ту 2 – 3 дана па да одатле идемо у село код пок. Душана Спасојевића негде или да видимо где можемо да се сакријемо. Али била је поента да нам тај ујак помогне даље где можемо да идемо. Ми смо ту кажем вам боравили пар дана у Мељаку. Прво нам је ујак доносио храну. После је ујак дошао други дан је ујак дошао и рекао је да му је пришао полицајац један тамо где он живи и да му је рекао да води рачуна шта ради, да га полиција прати и да се мане посла тог. Ујак је схватио то као упозорење као да је тај пријатељ вероватно полицајац упозорио. Дошао је код нас и рекао је да он више не може да дође да нам доноси храну него да ће наћи сестрића тачније брата од

Кума неког из села који живи ту негде близу у Жаркову, не знам тачно где живи, да ће он да долази и да нам доноси храну. Ујак више није ни долазио. Тај дечко је дошао сутрадан, доносио нам је, донео нам је да једемо. Ми смо њега поново слали да ли може он негде да нас пребаци да купимо нека кола одатле да одемо у село, како, да ли има он неку викендицу код неког његовог пријатеља. Он је рекао да ће да види шта може да уради. Значи ако може он да нам нађе нешто исто, да ли да се селимо одатле, да ли је добро ту или није. И трећи дан како је овај дечко нама доносио храну није се појављивао. А договор је био да се појави, значи чим падне мрак да он дође и да нам донесе храну. Међутим, тај дан га уопште није било. Неких 2 – 3 сата уопште се није ни јавио, ништа. Мислили смо да нешто није у реду и чекали смо, значи већ је било око 8 – 9 сати увече од прилике. Он се и даље није појављивао. Пок. Миле Луковић је окренуо телефон од њега кући, пошто смо имали телефон значи не мобилни, нисмо користили. Било је мобилних телефона код Душана Спасојевића у торбици, али није их палио уопште него је фиксни телефон користио из те куће. Окренуо је кући од тог дечка који је требао да дође. Јавио се ваљда његов отац. Он је питао како си, он је рекао погрешили сте број. Значи дао нам је до знања да је полиција дошла и кући код тог дечка што нам је доносио храну. И онда смо ми одлучили да напустимо и опет не знамо ни где да идемо...

Председник већа: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, зато што се све дешава у кући у Мељаку. Ту смо били нас тројица и седео сам ту са њима када је Кум обавио разговор телефонски кући када је звао тог дечка што се није појавио да нам донесе храну. И значи Кум и Душан доносе одлуку да напустимо кућу у Мељаку, да је полиција кући код њега, да је питање када ће да дође полиција у Мељак јер чим су отишли кући код њега, овог дечка су га ухапсили већ. И ми значи узимамо, пакујемо своје ствари. Свако од нас је имао путну торбу. Спаковали смо ствари. Пок. Душан је прво обукао панцир један. Имао је панцир, «Спидфајерку» једну црну. Међутим, она му је била много тешка. Није хтео да је обуче, него је оставио ту. И значи нисмо имали кључ од улазних врата, нисмо могли да изађемо кроз врата, него смо искочили, хтели смо да изађемо кроз прозор. И тако смо и урадили. Значи Кум је отворио прозор, имао је шалоне позади. Прво је кум искочио, покојни Душан и ја. Када смо изашли, значи зачули смо, тачније почела је да виче «стој полиција», ја сам почео да бежим према тој огради, покојни Душан је стајао код гараже једне, лимене гараже, то је иза куће где има воћњак један. Миле Луковић Кум је стајао поред десног тог прозора у том воћњаку. Ја када сам зачуо «Стој полиција» ја сам прескочио једну ограду, жичану ограду сам прескочио. Ту ми је испала капа и моје ствари су испале и почео сам

да бежим. Тада сам и чуо рафале, рафалну паљбу сам чуо и појединачну паљбу. Значи, то је оно што сам ја чуо у том тренутку и ја сам и даље наставио да бежим, нисам стајао уопште. Ишао сам кроз неку шуму, ишао сам кроз неку шуму која се налази у близини одмах иза те куће. Ту сам падао, повредио сам био и ногу, и ишао сам неких 15 – 20 минута сам ишао, трчао колико сам имао снаге и дошао сам до једног пута. Тај пут сам прешао и како сам прелазио тај пут видео сам да пристиже велика колона возила. Онда сам лежао у том јарку једном поред пута. Видео сам да долази и хитна помоћ и радио телевизија, за снимање оно што су снимали, и полиција, и комби. Значи, било је доста пристизало полиције, ја сам и даље стајао у том јарку, лежао сам доле, чак је и полиција стајала поред мене окренута ми леђима. Значи на неких два метра сам лежао од њих. Један се чак окренуо и вршио је нужду поред мене, ја сам мислио да ће ме тада видети, међутим није ме видео. То је трајало неких од прилике неких сат и по, два, колико ја могу да се оријентишем. После тога су кола почела да се повлаче, да одлазе једна кола, да одлазе хитна помоћ, мртвачка кола, и друга кола која су била после неких два сата – три, колико се ја сећам али не могу тачно да се оријентишем. Почели су да се повлаче и они и полиција. Ја сам то све гледао, стајао сам поред пута. И значи и ја сам после тога решио да устанем и нисам ни знао где идем, како идем, ни где ћу да идем, једноставно сам ишао негде неким њивама, неком мочваром, једва сам и ходао, ноге су ми биле скроз, значи не поломљене али угануте, и негде пред зору сам нашао неку викендицу где сам гурнуо врата доле од неког подрума. Ту сам и ушао, значи колико сам могао да се загрејем од неке сијалице. Ту сам седео унутра, чекао сам опет, нисам ни знао шта да радим. Једино ми је било у глави како да дођем кући да видим децу и жену, само ми је то било, нисам знао ни где се налазим ни како ћу доћи. Ту сам био тај цео дан у тој викендици. Када је пао мрак кренуо сам негде, нисам ни знао где, опет сам неком стазом ишао и опет сам дошао на неки «Ера Петрол» или мотел «Ера». Ту сам дошао. Питао сам једног човека који је стајао на аутобуској станици кад има аутобус за Београд, он каже «сад би требало да наиђе». Ушао сам у «Ласту» аутобус, сео, купио карту, дошао до железничке станице. Значи нико ме није зауставио нити је ико улазио у аутобус. Са железничке станице сам сео опет у аутобус, дошао до Сурчина и дошао до своје куће. Значи, кад сам дошао кући жене ми није ни било кући, никог није ни било кући. Ја сам се мувао ту око куће. После неких 5 минута или 10 жена је дошла и видела ме, почела да плаче. Ја кажем «где си била», каже «била сам у полицији», «зашто си била у полицији», каже била сам да се ти предаш, да изађем на телевизији да се ти предаш, хтели смо ја и деца, ја сам се договорила са њима, да они су ми рекли да доведем децу и да ме позове она да се ја предам. Ја сам рекао немој више да идеш у полицију, немој да радиш то, видећемо полако шта ћу. Ту сам се мало смирио, дала ми је

неке лекове да попијем за смирење пошто сам сав био отекао. Одатле сам рекао где да идем, она каже ајде у кућу ући код мене, где да идеш, ја не знам. Ја кажем отићи код једног комшије питај га како је, шта, питај около онако. Она је отишла код једног комшије он као, значи није било шансе да мене неко прими од тих комшија уопште. Сетио сам се једних пријатеља, тачније рођака који живе исто у Сурчину али они имају као неку, није то викендица, то је камп један где су они имали иза Сурчина на уласку у Сурчин неку земљу и ту су они боравили и лети. Ја сам се сетио ту, рекао сам Јаци да ми нађе бицикло и да ћу да одем ту и да она ако буде могла касније, или кад може да дође, нек ми сад спреми храну да имам да једем и да ми донесе неки чај и нешто и тако сам боравио. Она ми је доносила храну да једем и значи ту сам нон-стоп био. Како је време одмицало онда сам размишљао у глави и како да идем, и где да идем. Решио сам да напустим Земљу. Међутим то нисам могао да урадим док је трајало ванредно стање и док је била «Сабља». Тек кад је све то прошло ја сам имао фалсификован пасош са којим сам ишао у иностранство. Тај пасош ми је урадио Милош Симовић. Имао сам визу која је била на годину дана. Мислио сам како ћу да одем у иностранство, где да идем. Позвао сам свог брата, имао сам свој камион шлепер тада у то време. Питао сам брата да ли хоће он да ме одвезе до Македоније а ја ћу даље да се снађем како ћу да идем. Он је рекао «важи». Договорио сам се са њим све. Сео сам у камион нормално са њим као возач, отишли на Македонску границу, прешао са камионом легално, јесте ми пасош био фалсификован, имао сам визу. Ту ме је он оставио у Македонији и ја сам одатле даље прешао из Македоније у Грчку. Тамо сам боравио једно време. Изнајмио сам касније и стан. Био сам у Паралији, био сам у Ханајотију, Халки Дикију, па сам касније изнајмио један стан. Тамо сам се упознао са једним грком. На плажи сам се упознао са њим, ту сам се мало зближио са њиме. Он ми је помогао да изнајмим тај стан. Ту сам и боравио у том стану. Жена ми је долазила у Грчку.

Председник већа: Колико пута?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Моја супруга?

Председник већа: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сам не знам да ли три или четири пута ми је жена била у Грчкој. Значи имала је визу своју са којом је долазила тамо.

Председник већа: У ком месецу сте ви прешли у Грчку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим.?

Председник већа: Којег сте месеца отишли у Грчку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је био мај месец, крајем маја. Тада сам прешао у Грчку и тамо сам боравио. Нисам живео нормалан живот. Већином сам живео у том стану. Кад је било лето одлазио сам на плажу јер је мање упадљиво било. Т у Солуну нико није боравио од људи, Солун је празан. Онда сам одлазио тамо, изнајмљивао бунгалове, био на плажи и враћао се у Солун. Као што сам рекао жена ми је долазила. И како је време одмицало жена ми је рекла колико је...

Председник већа: Како сте са женом одржавали комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа: Како сте са женом одржавали комуникације?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Са женом сам се чуо телефоном. Значи она је мене звала или са говорнице или сам ја звао њу. Имао сам мобилни телефон или сам ја звао из Грчке, или је она мене звала. Чуо сам се телефоном са њом значи када је она боравила овде. Обично је она ишла на говорницу да она мене зове са говорнице. Причао сам и са децом. Децу ми је доводила, не стално, али често ми је доводила децу на говорницу па сам и са њима причао телефоном.

Председник већа: Да ли сте још са неким одржавали телефонску комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па јесам, причао сам, значи, и чуо сам се са братом, чуо сам се са Биљаном Кајганић, чуо сам се са њом доста пута. Значи то је било оне приче да...

Председник већа: Како са вашим браниоцем адв. Биљаном Кајганић, на који начин сте одржавали ту телефонску комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Она ме је исто звала са говорнице. Ја сам имао тада када сам се чуо са њом ја сам имао грчки број, а она је мене овде са говорнице звала на тај грчки број који сам ја користио. Тако смо се ми чули и комуницирали.

Председник већа: Да ли је то било уговорено и да ли сте имали уговорено време комуникације, периодично, колико су дуго трајали ти ваши разговори и о чему сте разговарали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па није било договорено време уопште. Значи могла је да ме зове, јер тај телефон је мени био упаљен нон-стоп и она је мене могла да зове нон-стоп. Чак ми је слала папире све оне који су били овде у суду, дискете ми је слала. Жена када ми је дошла у посету донела ми је то. Рекла ми је колико јој је Биљана Кајганић узела пара, узела је око 70.000 евра. Да она мора да плати вештаке што се тиче «“Лимес”а», да је са њима преговарала у вези вештака, вештачења тога и да мени треба...

Председник већа: А шта да вештачи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да он извештачи у моју корист да то није могао да буде атентат код Хале «“Лимес”», да њима мора да да неких 15.000 евра до 20.000 евра, да мора да плати те људе који ме јуре да ме убију, да је мени живот угрожен, да мора да плаћа те информација, а да мене људи јуре, да ме Чуме јури да ме убије, да ме јуре неки људи из Босне, да је она била на тим састанцима. Значи, ја када сам видео...

Председник већа: Само мало. Када вам она помиње те људе из Босне и зашто би вас они јурили да вас убију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Она је прво значи спомињала што сте тиче вештака и што се тиче моје угрожености, то је прво говорила мојој жени. А касније, значи пред моју предају, када сам ја решио да се предам у Грчкој, тада је она, ја сам још био на слободи, чуо сам се са њом и тада је она мени говорила да ми је живот угрожен, да ме јури Чуме. И питао сам је баш «Биљана због чега си узела мојој жени толико пара, да ми објасниш само о чему се ради», «Па морам да плаћам Дејане, ти не знаш да је теби живот угрожен, да те јури Чуме, да људи траже паре». Ја кажем то ако су ми другови они значи неће тражити паре за мене Биљана. «Дејане немој ти ја то све контролишем», значи то је све пред моју предају, значи још се нисам ни предао. Ја сам разговарао са њом па сам јој рекао «Биљана види, ја хоћу да се предам, значи више овако не вреди, кажи ти мени шта ти мислиш Биљана како ћу ја, значи нема проблема, узела си паре колико мислиш мени још да узмеш пара. Можеш ли ти мене да ослободиш одговорности», каже «Дејане ту нема доказа, никаквог доказа нема немој ти да се сикираш ништа они немају за никога», ја кажем «Биљана ја не бих рекао баш тако као што ти мени причаш, ја се не разумем у то, али ја не верујем да нема доказа, знам шта сам радио све и какви докази имају и од станова и отисака». То су моји разговори које сам ја са њом причао. Ја сам рекао «Биљана ја хоћу да се предам», она «Е добро Дејане немој да се предаш тако, видећу ја да ти то организујем Дејане», ја кажем «Биљана зашто

хоћу да се предам, да одем у полицију и да се предам и готово», «Не Дејане не смеш да се предаш ево сад ћу ја да видим са Бобаном Миливојевићем, са Легијом, он ће да види како ћеш да се предаш, доћи ће људи по тебе, не смеш да идеш у полицију». Ја сам рекао «Добро Биљана нема проблема, како ти мислиш, шта мислиш». Она каже «Ево доћи ће људи по тебе одавде из Београда», ја кажем «Који су то људи који ће доћи по мене», «па небитно је Дејане, знаш ти те људе», кажем «Кажи ми Биљана да знам ко ће доћи по мене», каже «Не могу Дејане преко телефона да ти причам, ти то знаш људе који ће доћи, или ће ти направити пасош, али могуће да ћеш прећи и у хитној помоћи као болесник, па да те они пребаце из хитне помоћи из Грчке овамо», «добро Биљана није то баш једна граница да би ја могао, али добро чекају да видим шта ти кажеш», «ево» каже «Легија те пуно поздравља, поздравља те Миливојевић, немој да ти падне на памет да идеш у полицију да се предајеш». Ја сам рекао добро нема проблема. То је био тај дан, други дан, па трећи дан, па пролази време ја кажем «Биљана шта се дешава» «Е», каже «нећемо то сада ће тебе да зову неки људи, зваће те један Грк то је пријатељ од Милорада Улемека Легије који живи у Грчкој, зваће те он, сад ће он да те преузме са неким људима, ја сам дала твој телефон», ја кажем «Биљана ко ће сад, који су то људи». Мене су звали неки шиптари, неки и звао ме тај Грк да они дођу по мене негде са камионом па да ја одем код њих, ја сам рекао Биљани да то не долази у обзир. После неких пола сата ме је звала супруга од Милорада Улемека Легије као због чега ја нећу да одем са њима да се нађем, ја сам рекао да не могу да се нађем, значи, ја сам на улици овде, ви мени 10 дана говорите доћи је овај по мене, доћи је онај, сад ме водите код тих људи, рекли сте Грк ме је прво звао, па ме звао неки Шиптар Александра нема проблема, ево сад ћу ја да се спреим само ви сачекајте, договорите са њима где они мене да чекају а сад ћу ја њима да се јавим и да одем где они кажу...

Председник већа: То сте рекли, коме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Александри.

Председник већа: Јовановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, Александри Јовановић. Ја кажем ево сад ћу ја само ти њима говори, кажи том албанцу да само спакујем ствари и долазим и ту сам узео тај телефон, покидао сам телефонску картицу, узео сам, и тад сам и први пут назвао кући, јавила ми се жена, рекао сам Јацо слушај ме овако, ја сад идем да се предам, идем у Конзулат, тамо ћу да се предам, ти назови нашу полицију и кажи да сам ја звао кући. Тад сам и први пут звао кући на мој

број, кажи да сам ја тебе звао да идем да се предам и ту сам завршио разговор са својом супругом. Оне телефоне сам побацао. Пошто, Легијина жена звала Александра, узео сам то, било је ту још убеђивања од Биљане Кајганић да ме она припрема шта да радим, код кога ћу да дођем, шта да кажем...

Председник већа: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па када ме ти људи преузму, па када ме доведу овде код неких људи.

Председник већа: Ко су ти људи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не знам.

Председник већа: Имају ли везе са судом, са тужилаштвом, са ким?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па значи полиција није...

Председник већа: Молим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Полиција није.

Председник већа: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су неки људи који су, ја не знам, то вероватно Миливојевић боље зна и мој бивши адвокат јер су они организовали код тих људи и да онда ја причам и за Чеду, и за Бебу, шта ће они мени да кажу. Чак је тражила од мене да она дође у Грчку, да...

Председник већа: Са ким да причате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа: Мало пре сте рекли, да вам је Биљана Кајганић рекла да се неки људи који нису из полиције...

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Па сте онда после тога поменули, кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па не знам, они су ми само рекли да ме ти људи пребаце кад будем стигао овде у Београд код тих људи који ће да ме сачекају, да онда ја причам њима за Бебу, за Чеду, као што је био и сценарио онај када је Бобан Миливојевић организовао код њега у канцеларији да ја причам и против пок. Премијера да је он радио са мном дрогу, када је дошао Бобан Миливојевић и онај сниматељ са ТВ «Пинка»...

Председник већа: О томе ћемо после. Добро. И ви сте се предали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, звао сам своју супругу, рекао сам јој да идем сад у Конзулат да се предам, она је рекла добро уради како хоћеш. Значи ја сам рекао назови полицију и кажи да ја идем да се предам, значи више ме ништа не интересује нећу никога да чекам, значи не интересује ме ни Легија, ни Биљана, ни нико ме не интересује. Отишао сам у наш Конзулат тамо код полицајца једног, то је Грчки полицајац који чува наш Конзулат, ја сам му рекао проблем, Миленковић Дејан, он ми је рекао као не разуме, ништа ми није одговорио. Док сам ја разговарао са њим, значи то сам изговорио своје име пришла су двојица полицајаца и рекли су ми хајде, два Грка, хајде са нама. То је било моје хапшење и предаја. Значи, нису ми рекли ни ко сам ни шта сам него чекали су да ја дођем. Ја сам видео после да су они све знали, моје телефонске разговоре су имали снимљене, кога сам ја звао овде у Србији, где сам спавао, све је полиција њихова тајне имала, те разговоре, ко је требао да дође по мене, где сам живео, шта сам јео све, значи они су мени једноставно рекли, значи када сам ја изговорио речи проблем Миленковић Дејан том полицајцу у кућици Грку, они су дошли и рекли су ми само Багзи ајде, ставили су ме у кола и отишао сам у неку њихову зграду испод доле у земљи која се налази, мислим да је то тајна полиција и прве речи које су ми биле од тих неких њихових официра, сви су били у цивилу, рекли су ми, тај један пошто прича српски језик, рекао ми је да би добио батине да сам отишао са овим људима који су ме звали. То су биле прве речи које су ми рекли и да сам добро урадио што сам дошао код њих.

Председник већа: Тамо сте провели време у екстрадиционом притвору, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи то време које сам, значи моје, значи причао сам са њима како шта, о необавезним стварима са њима. Њих није интересовало тачно, рекли су ми да они немају право да са мном причају ни о Премијеру и да имају све о мени овде и рекли су ми само немој да нас лажеш нешто сад кад те будемо питали одмах ћемо да ти кажемо, бићемо искрени према теби, будеш ли нас лагао, нећемо

тако да разговарамо са тобом, а прво ћемо да ти кажемо да све имамо о теби, и онда су ми напоменули где сам купио кера, све, све. Видео сам да све знају. Међутим, они су рекли да према мени немају никакве обавезе да чекају, да имају проблем један због потернице јер ја нисам имао излаз, имао потерницу тада. Тад су ми рекли да имају проблем, да морају да ме воде у суд сада због прекршаја, као што сам нелегално ушао у земљу, јер немају на основу чега да ме држе али да ће то кратко да траје и да ће ме онда ставити у притвор у посебну њихову јединицу, да ће да брину о мени и да чекам да ме испоруче нашим властима. То је било. Значи ја сам е тада почео телефоном са Биљаном Кајганић поново да разговарам. Она је дошла код мене, рекла ми је да не смем да будем заштићени сведок да ми то не пада на памет. Реко због чега Биљана ми говориш то. Онда мораш да говориш Дејане истину а ти знаш да то не можеш да кажеш, реко добро Биљана како ти кажеш, ако не могу да будем сведок, не могу, само ми кажи опет, значи да ли, немају ништа они Дејане само сведок сарадник не смеш да будеш. И то су те њене приче, долазак њен, одлазак. И међутим даље шта се дешавало. Она мени каже да ће она да се жали неким судовима тамо за људска права, не знам ни ја шта, ја кажем Биљана немој да се жалиш уопште овде, хоћу што пре да идем кући да видим своју децу, значи немам разлога да остајем овде у суду. Не Дејане то траје 5 дана, 10 дана ти си за 15 дана већ у Београду, ја то морам да урадим формално али ти немој ништа, ја сам се чула са Александром, са Легијом, ми смо нашли још једног адвоката Дејане који је тамо у Атини главни за то, он ће то све нама да заврши. Добро. Пролази време значи 15 дана, месец дана, два месеца, ви сте видели колико сам ја остајао. Значи ја је питам због чега Биљана остајем шта се то дешава, ево саће за два дана, три дана, за пет дана кући. Значи пошто ми је већ било сумњиво, искрено да вам кажем више јој нисам веровао ништа. Ја сам рекао добро Биљана сачекаћу ја све што ти кажеш, значи ја ћу тако да радим. Ја сам звао једног дечка из затвора који разуме српски језик и прича и Грчки. Питао сам га, дао сам му моје име и презиме том неком суду пошто је мени Биљана рекла где се све то налази, ти предмети и све то, да ме испоруче за Југославију. И он је дечко назвао тог адвоката једнога, адвокат је рекао да мојих папира нигде нема, да су моји папири сакривени негде, да они не постоје у суду, да их нема у писарници нигде и да они мене не могу да испоруче док не пронађу те папире. И онда сам ја ту већ изнервирао се и рекао сам Биљана због чега ме лажеш, где су моји папири, због чега мене не могу да испоруче, каже о чему ти причаш, ја кажем мојих папира нигде нема у суду, нестали су папири. Немој ти, кога си звао, сад ћу ја да зовем и тога адвоката дај ми број његов да га ја зовем, немој ти њега да зовеш рекао је Легија да ти њега не зовеш уопште, да је то јак човек, да се ти не мешаш, зашто си то радио и онда сам видео шта је. Појурио сам преко овог другог адвоката да они донесу то решење да ми се нађу папири.

Нашли су ми папире негде где су они затурили, како су урадили и шта, и кад су то завршили онда су ме испоручили.

Председник већа: Добро и кад сте дошли овде у Србији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ништа када сам дошао овде, значи ја сам у међувремену отказао пуномоћје Биљани Кајганић, пре него што је и почела овде да ме брани. Жена ми је нашла другог адвоката Николу Гавриловића, исто ми је жена нашла преко Александра, као добар адвокат, значи он је дошао ту код мене. Међутим, одмах сам видео исто, да је и он и Биљана, и Александра, да су сви адвокати повезани ти који су долазили код мене, и са Бобаном Миливојевићем и са Легијом. Значи опет да чекам да се промени Специјални тужилац, да не будем сада сведок сарадник, упутства добијам од Милорада Улемека шта да радим, да ћу да добијем да је Нинослав Костадиновић извршио убиство пок. Премијера...

Председник већа: Ко вам је то рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никола Гавриловић, то ми је Легија поручио преко Бобана Миливојевића. Да је Нинослав Костадиновић извршио то са још неким људима, али да ћу тачно да знам, да ћу да добијем тачна упутства да не идем сада код Јована Пријића, да је он готов, да ће њега сада да смене, да чема да дође нови специјални тужилац и да онда ја њему сервирам ону причу шта они мени буду хтели и шта буде рекао Легија. Међутим ја ни на то нисам пристао, звао сам своју супругу и рекао сам јој, Јацо ца попричамо ја и ти искрено...

Председник већа: Да ли су вам онда они дали, сећате се кад сте изашли први пут пред судско веће?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Сећате ли се ваше одбране?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да како да не. Сећам се моје одбране.

Председник већа: Јесте ли је сами саставили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не то смо саставили заједно Бобан Миливојевић, Никола Гавриловић и ја.

Председник већа: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И ја, Никола Гавриловић адвокат који ме је бранио тада, он је носио тада Бобану Миливојевићу да прегледа то. Он ми је тако откуцао на машини то писмо, како шта, Бобан је то брисао, додавао је, шта сам ја саставио он је обрисао, да сам се ја случајно налазио у тим околностима, са тим политичарима, са, значи то је било оно...

Председник већа: А оно «бабе и жабе» и «крокодили» и «велика бара» и «мала бара»?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сад ћу да вам кажем. Циљ је био њихов, значи, да ја увучем у убиство пок. Премијера Чедомира Јовановић и Бебу Поповића. Значи исто се даље све настављало. И пре, после «“Лимес”а» када су ме водили, тако се и даље наставило све исто. Значи даље Легија сад тера тезу да ја умешам Чеду и Бебу. Значи ја њих нити могу да мешам за убиство, ја за њих могу да кажем друго шта су радили и да ли је то био Чеда, или Беба, или Легија небитно је уопште овде о томе. Битно је да ја кажем оно што ја знам и моја сазнања да изнесем овде. Значи они су ишли и даље на ту тему, значи...

Председник већа: Да кажете истину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Само да кажем истину. Значи па био то Звездан, или Легија, и Човић, и Чеда, и Беба, мене не интересује нико. Значи, ја могу сваког да погледам од њих у очи и ово што сам испричао да сваком кажем од њих. Никог од њих нећу лажно да оптужим.

Председник већа: Значи она одбрана коју сте ви изнели први пут пред већем, то није ваша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи, не могу да вам кажем да није, да сам ја, да ми је само донео написано Никола Гавриловић, него ћу вам рећи истину. Ја кажем 4 – 5 речи, онда Никола Гавриловић каже две три речи, па ћемо овако Дејане, е ово немој да кажеш овако Дејане, значи па је онда однео Бобану Миливојевићу, па је Бобан Миливојевић убацивао, избацивао, значи сва тројица смо заједно писали.

Председник већа: А ко вам је то пренео?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Никола Гавриловић.

Председник већа: Јесте ли ви то добили повратно написмено, ту одбрану коју је требало да изнесете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи добио сам написмено, откуцано на машини. Прво смо писали ја и Никола Гавриловић руком све па су, онда је он отишао код Бобана Миливојевића...

Председник већа: И онда сте ви отказали Николи Гавриловићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па отказао сам пуномоћје када сам после мог разговора са супругом и када смо јако рекао Јацо значи мени је једини спас да ја, да се не лажемо, да будем заштићени сведок и какав такав живот да проживим, хоћеш ли да ме подржиш ти у овоме, или да останем у затвору 40 година, ови адвокати све што си их нашла, сви раде против мене, ником није у интересу да ја изађем Јацо, а ти сада ако хоћеш, значи ја бих да откажем и овом адвокату, да нађемо једног адвоката кога не познајемо, који није ни један умешан међу овим адвокатима. Да ли ме разумете. Да неко дође са стране. Тако сам и нашао неког адвоката који је бранио нешто сасвим без везе. Питао сам га, прве речи моје су биле када је он дошао код мене, да ли ме ти подржаваш да ја будем заштићени сведок, да ли можеш да ми закажеш састанак код Јована Пријића, е то је било све. Он ми је рекао да може и то је било.

Председник већа: Добро, а када сте говорили данас овде о Мељаку тамо где сте били са пок. Душаном Спасојевић и Милетом Луковићем. Рекли сте да сте сва тројица имали торбе. Мене интересује да ли вам је познато да ли су они имали нешто од оружја, ако јесу, која је то врста оружја и да ли знате шта су имали у торбама и да ли је било новца, да ли сте сва тројица имали новца, и ако јесте да ли знате која је то сума?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Свако од нас је имао путну торбу. Од оружја, које је имао, је био једино пок. Душан Спасојевић наоружан са пиштољем једним, малим, то је добио на поклон од Пажина, да је њему Душан Михајловић поклонио у вези Макине групе, једино то је имао.

Председник већа: Који је то пиштољ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је ...

Председник већа: Па пошто сте се ви бавили тим пиштољем, примали наоружање, скидали бројеве, знате вероватно о којем се пиштољу ради?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је кратка «Берета», најновија 9 мм. Једино је то био наоружан пок. Душан Спасојевић. Ја нисам имао оружје и ни Луковић није имао оружје.

Председник већа: Ни Миле Луковић није имао оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није.

Председник већа: А новац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче новца, јесте у једној торби било негде укупно можда око 10 до 15.000...

Председник већа: Код кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У те три торбе неке, да ли је то била Кумова торба или моја торба, али све три торбе су значи, и моја је торба тамо остала, значи укупан новац је био негде око 10 до 15 хиљада евра.

Председник већа: Од куда вам је то познато колико су они имали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па зато што је тај новац донео Сувајцић. Тај новац, то нам је сав новац што је био од укупног, пре почетка, и свега овога било негде укупно око 40 до 50 хиљада евра јер је то Сувајцић рекао Душану када је донео у стан од тог пазара.

Председник већа: Где је то донео Сувајцић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Војводе Степе горе. Сувајцић је донео баш у тај стан, скупљао је, у тај стан и рекао је да има око 50 хиљада евра. Значи ми више пара нити смо имали код нас, нити је било много пара као што се прича.

Председник већа: Кажете донео је Сувајцић тих 50 хиљада евра. Је ли вам од тог новца, вама лично дао Спасојевић нешто или сте ви већ били понели нешто са собом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не ја ништа нисам имао од новца.

Председник већа: Ништа нисте имали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, све је остало у тој торби. Плаћали смо станове. Онај изнајмљени што сам вам рекао у Прогару, викендицу ону изнајмљену, е то је плаћано. Грејалице што смо куповали када је слао Пејаковића на пијацу, за храну.

Председник већа: И још нешто ме интересује? Када сте излазили кроз прозор из ове куће у Мељаку, да нам кажете, да ли је тај прозор био окренут ка путу или ка унутрашњости дворишта те куће? Колико је кућа имала прозора са лица, да кажем према путу. Колико пута тамо ка дворишту? И ви сте рекли редослед којим сте искакали из куће, је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Ви сте последњи икакали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Прво је Миле Луковић, пок. Душан Спасојевић и ја. А са те стране, значи, тај прозор се налазио иза улице, значи окренута су два прозора била према воћњаку, а било је два прозора која су се налазила према улици.

Председник већа: Значи само сте један отворили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Само један тај прозор смо отворили, а ове прозоре који су гледали на улицу, тих, значи ту смо ставили ћебад. Једно ћебе смо били ставили и закуцали ексерима да не би светлост од телевизора са улице се видело да некога има у тој кући. Била је још једна просторија исто прозор један који се налази са улице али ту исто нисмо улазили уопште.

Председник већа: Све то што сте описали, редослед како искачете кроз прозор, интересује ме у ком тренутку ви чујете тај глас «Стој полиција». Ко се налазио напољу, да ли сте сва тројица већ били искочили кроз прозор напоље или не? Кажете видели сте и реците нам које је то доба дана било кад сте искакали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи то је већ био мрак, а сад да ли је то било око 8 сати или 9 увече, значи већ је мрак био пао, то сам сигуран, можда око 8 или 9 сати. Сва тројица смо били напољу.

Покојни Душан је кренуо код тог прозора према гаражи неких 10 метара је кренуо већ од куће и ја сам био, малте не...

Председник већа: То је било десно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Право. Како се излази кроз тај прозор право, мало више у лево када се гледа са тог прозора, а Миле Луковић Кум је, значи, како је затворио те шалоне када је он остао, ми смо кренули, ја и пок. Душан према доле према тој гаражи, он је зтворио те шалоне и остао је са десне стране према том воћњаку. И тада сам ја зачуо стој полиција.

Председник већа: Јесте ли чули један глас, више? Јесте ли чули да се неко креће око куће? Да ли сте уопште нешто чули, да ли знате одакле је долазио тај глас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сад ћу да вам кажем. Значи, када смо искочили кроз тај прозор и када је Миле Луковић покушавао, био је неки лим доле, нешто је лупило када смо ми скочили доле, онда је Миле покушао, не покушао него је гурао да затвори те шалоне и шалони су почели да шкрипе и како је газио на тај лим доле. А ја сам већ, значи, видео неку сенку, значи уопште ја нисам видео ни много полицајаца ни свега да је било, али ја сам видео ту сенку неког човека, неких 30 до 40 метара од нас. Ја сам баш рекао тад пази ено га комшија неки да не помисли да сада крадемо, да обијамо викендицу, да не зове полицију. А тај глас је допирао одатле где сам ја видео ту сенку. То је на неких 30 метара било удаљено од нас.

Председник већа: После тога «стој полиција» колико је дуго прошло док нисте чули рафалну паљбу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи «стој полиција», ја сам прескочио и почео сам да трчим тих 10 метара колико има до те ограде, прескочио сам ту ограду и почео сам да трчим још неких можда, не знам ни ја колико, после 20 до 30 секунди сам чуо рафалну паљбу и појединачну.

Председник већа: Још нешто ме интересује. Да ли сте ви икада видели санајперску пушку из које је пуцао Звездан Јовановић из Гепартове и убио Премијера Ћинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не нисам. Само сам видео пушку, као што сам вам рекао, малокалибарску коју сам донео Звездану Јовановићу.

Председник већа: Имате ли још нешто да кажете у свом слободном излагању у вези овога свега или ћете да вам постављамо питања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па можете ми постављати питања. Како ви кажете.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора и одређује се пауза у трајању од 20 минута.

Наставак главног претреса у 12,45 часова.

Председник већа: Главни претрес ћемо наставити саслушањем сведока сарадника Дејана Миленковића. Пре него што почнемо саслушање сведока сарадника морам да упозорим људе који су запослени у овој згради, а који имају електронске уређаје, телевизоре, видео рекордере, с обзиром на одлуку већа која је гласила да се не дозвољава емитовање видео записа са овог главног претреса да се то односи и на те људе који имају у својим кабинетима или просторијама радним телевизорима или видео рекордере да не могу вршити снимање и коришћење таквих видео касета јер зна се да странке могу тражити, с обзиром на законску процедуру, да видео запис чини саставни део транскрипта и да ће се то омогућити, али овако неку другу врсту емитовања веће је забранило док се не донесе пресуда. Према томе, то би било неовлашћено преснимавање и у том случају направимо попис тих кабинета и људи који су били на данашњи дан у њима и евентуално коришћење сматрало би се кривичним делом и поднела би се кривична пријава.

Молим вас доведите сведока.

Председник већа: Јесте ли се одморили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам.

Председник већа: Можемо ли да наставимо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Може.

Председник већа: Данас сте говорили о људима из политике који су евентуално умешани и који су знали за одлуку Душана Спасојевића и Милорада Улемека о припремању атентата на председника владе пок. др Зорана Ђинђића. Ви ћете морати прво да нам објасните одакле вам ти подаци? За које контакте знате да је имао Душан Спасојевић са господином Небојшом Човићем и са господином Шешељом? У које време су се ти контакти одржавали? Ко вам је рекао да су они имали сазнања о томе и да су учествовали на било који начин, где сте ви били, које је то време кад сте сазнали за те информације и ко је још био присутан у том тренутку када ви сазнајете за то? Затим, мораћете да нам објасните да ли вам је Душан Спасојевић и остали који су учествовали у атентату говорио о томе шта је циљ убиства Премијера др Зорана Ђинђића, шта би се десило и шта се дешава, који је њихов био план, због чега мора да се изврши то кривично дело и који су њихови планови били даље? Да ли би то значило да долази до промене власти или евентуално нешто друго? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче њиховог циља који је био...

Председник већа: Мало гласније само.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче њиховог циља који је био да се убије пок. Премијер др Зоран Ђинђић, то је био страх од хапшења и губитка оних људи које је Милорад Улемек Легија имао у Државној безбедности, смењивање Брацановића и тих људи на које они више нису могли ни да рачунају, ни да се ослане, јер нису имали више никога, како да кажем, у тој влади која је тада била, да би они могли да се ослане на то као што је било на почетку док нису сазнали, Чедомир Јовановић кад се дружио са њима док није видео шта је то, кад је био протест и побуна, како зову, Јединице за специјалне операције, а циљ је био да се сруши влада, да се направи хаос у држави, да се доведе Војислав Шешељ на власт и ето као да су они опет сада ту нешто помогли и урадили, јер више нису имали нигде упоришта, ни у полицији, ни у политици да би могао Легија да се ослони на те људе, као што је имао неке контакте са пок. Премијером. Када је пок. Премијер рекао њему и Буха Љубиши да он постаје Премијер, да више све што су имали да забораве, ако имају неки проблем да он хоће њима да помогне, да не испадне да је пок. Премијер овде некога слагао од Легије. Ви знате и оне приче о 5 октобру да је он помогао да дођу на влас он и покојни Душан што није тачно уопште. То ћу вам објаснити. Крајњи циљ њихов је значи промена власти и довођење нових људи којим би могли они

опет једно време да манипулишу и да се и даље баве криминалом. А контакте са...

Председник већа: Да ли сте ви чули од људи који су били на врху Земунског клана, изјаснили сте се малопре, да је то био Душан Спасојевић уз помоћ првооптуженог Милорада Улемека, онда Миле Луковић Кум, да ли сте ви од њих чули које би то структуре нове дошле на власт и шта вам је о томе речено?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ево, они су о Војиславу Шешељу причали. Да је пок. Премијер издајник, да он хоће да испоручује људе за Хаг, да Премијер није никакав Србин, да су они патриоте ове земље и убеђивали су Војислава Шешеља да он остаје, јер сам ја одлазио исто у Батајницу и са пок. Душаном Спасојевићем и Милорад Улемек Легија када је одлазио код њега, да он не иде за Хаг, да остане у Хагу, да њима потребни ти људи овде јер онда би он дигао велики број људи, масу би дигао Војислав Шешељ. Међутим, он њих није послушао. То је 5 – 6 контаката било са Војиславом Шешељом. Чак је Војислав Шешељ и тражио од пок. Душана да он убије Гашу Кнежевића, када уз пут и пок. Премијера да убије и Гашу Кнежевића чисто из разлога зато што га је гаша Кнежевић негде са неког факултета избацио Војислава Шешеља, није могао да предаје или тако нешто. Значи сводило се на томе да придобију неког, која ће нека политичка партија да стане иза њих.

Председник већа: Да ли су они знали која је то партија која би стала иза њих? Да ли вам је то познато? Да ли су вам о томе говорили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесту, значи ето то је Српска радикална странка и Небојша Човић, с тим што са Небојшом Човићем ја никад нити сам разговарао, нити сам имао контакте са њим, нама је то пренео пок. Душан Спасојевић, али смо једном приликом разговарали код Милорада Улемека Легије у кући. То је било почетком фебруара.

Председник већа: Које године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 2003. године. Када је Милорад Улемек рекао нама да он има контакте са мајком од Јусе Булића, да је она добра...

Председник већа: Чија мајка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мајка од Јусе Булића из Железника.

Председник већа: А да нисте неком приликом поменули Ацу Булића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је Аца Булић.

Председник већа: Јуса Булић је његов отац?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Молим?

Председник већа: Његов отац је Јуса Булић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добро, да јесте, да баш сте у праву, јесте.

Председник већа: Тачно, ја сам судила и једном и другом и зато вас исправљам.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, у праву сте, да, јесте. Значи, тад смо водили разговор на ту тему да је она добра са Човићем, мада је...

Председник већа: Чија мајка?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од Аце. Да је она добра са Човићем и да Легија одржава те контакте преко ње исто ту, али Душан није веровао ни Аци, ни тој жени. Он је рекао да је та жена много опасна и да он нема велико поверење у њу. Значи, то је био тај коментар Душаном код Легије у кући када су они разговарали о томе. Значи ја других сазнања што се тиче Човића немам, сем оно што је...

Председник већа: Да ли сте имали сазнања да је имао неки непосредни контакт Душан Спасојевић са Човићем?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, Душан Спасојевић није сигурно имао, јер то нам ни једном није рекао, да он није имао контакт, да је Легија имао контакт са њиме и са мајком од Аце, а да пок. Душан Спасојевић није имао контакт са њима.

Председник већа: Да ли сте ви чули разговор између првооптуженог Улемека и пок. Душана Спасојевића да њих двојица

спомињу уопште знање, сазнање, пристанак Небојше Човића на тај изложени план да се убије председник владе Србије др Зоран Ђинђић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, не. Није то Легија спомињао преда мном. Била је само та прича али Легија то никад није рекао.

Председник већа: Онда одакле вам ово сазнање?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је сазнање, јер је нама пок. Душан то пренео, мени и осталим члановима.

Председник већа: Где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У стану где смо боравили у Војводе Степе, не само мени него и свим осталим члановима рекао да је Легија направио договор са њиме и да га он подржава у убиству пок. Премијера. Значи то је нама пренао пок. Душан Спасојевић.

Председник већа: А да ли вам је Душан Спасојевић покојни пренео због чега првооптужени Улемек планира убиство председника владе др. Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сада ћу да вам кажем. Јесте једном приликом било приче између пок. Душана Спасојевића, Милета Луковића, Милоша Симовића и мене и Сретка Калинића у том стану, јер је Легија баш навалио, наваљивао је значи, његов једини, пошто он није пристао на оно да се убије Чедомир Јовановић, а Душан је то тражио и говорио да је он много опасан, јер је Чеда од њега тражио да пок. Душан убије Шљуку, али Легија није на то присуство, уопште није...

Председник већа: Ко је тражио да се убије Шљука?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чедомир Јовановић.

Председник већа: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то нам је причао пок. Душан Спасојевић у Шилеровој улици да је то Чеда тражио од њега да убије Шљуку и онда касније опет смо разговарали...

Председник већа: Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било 2001. године.

Председник већа: Колико пре убиства браће Шљукић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи две године пре тога је он тражио.

Председник већа: Шта је прокоментарисао пок. Душан Спасојевић..

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Душан...

Председник већа: Сачекајте да вам поставим питање. Шта је прокоментарисао Душан Спасојевић у односу на тај захтев Чедомира Јовановића да се убије Средоје Шљукић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи он је коментарисао тада, када је он после донео одлуку да се убије...

Председник већа: Питам вас кад је тражио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пре тога, значи, није коментарисао, рекао је да ће да види и да види који је разлог због чега он то тражи од њега. Значи више уопште Душан није инсистирао на томе, на тој теми да прича.

Председник већа: Пошто помињете тај однос Чедомира Јовановића и његове захтеве према Душану Спасојевићу, можете ли да нам објасните контакте између Чедомира Јовановића и Душана Спасојевића, од када ви имате сазнање да они потичу, колика је та блискост међу њима била и на који начин сте дошли ви до тих сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Они су били блиски до 2001. године.

Председник већа: Од када до када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи од 2000 до 2001. године, до протеста и побуне Јединица за специјалне операције. До тада су они имали контакт, тада је задњи контакт био између пок. Душана и Чедомира Јовановића, а пре тога су имали контакте. Чедомир Јовановић је долазио у Шилерову улицу код Душана. Долазио је у Сурчин код мене. Ја сам га лично упознао пре 5 Октобра 2000 године Чедомира Јовановића.

Председник већа: Код кога је долазио у Сурчин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Код Буха Љубише је долазио. Ја сам га лично упознао.

Председник већа: Колико пре протеста?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пре протеста, па то је значи можда неких, долазио је до протеста можда неких месец дана, до протеста је он долазио код нас тамо.

Председник већа: Од 5 Октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од 5 Октобра, тако је.

Председник већа: Пре тога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пре тога не. Буха Љубиша је њега упознао пре 5 октобра неких 2 до три месеца.

Председник већа: Од куд вам је то познато кад га је упознао Буха Љубиша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам га ја тад упознао јер ми је Буха Љубиша послао да му однесем један пиштољ на поклон и да му дам 1.000 марака. Значи то је неких месец дана...

Председник већа: Јесте ли му то предали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, предао сам на Новом Београду код «Мекдоналдса».

Председник већа: На улици?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На улици, да. Он је дошао са својим једним аутом, ја сам му то предао, а и Душан Спасојевић је њега упознао после 5 октобра. Значи, те дане од 6, 7 и 8 тада је пок. Душан први пут и видео Чедомира Јовановића. Он уопште нити га је познавао пре тога, нити је имао контакте. Значи, то је неких 5 до 6 дана како су сервирали приче Буха Љубиша и пок. Душан Спасојевић да пок. Премијеру прети опасност да ће Марко Милошевић да га убије, да они могу да га заштите и онда су они видели тако, и Чуме и пок. Душан и Легија да они тако могу да приђу пок. Премијеру и Чедомиру

Јовановићу са тим причама да њима прети опасност, да они хоће да помогну и тако је постало то зближавање између њих.

Председник већа: Чекајте сад. Да се вратимо на ове контакте Душана Спасојевића и др. Војислава Шешеља. Где су се ти контакти одржавали, одакле вама то сазнање, колико дуго су трајали, да ли је то дружење било и пре 5 октобра и после 5 октобра и све што о томе знате, посебно у оно време када је барем у јавности, било познато да постоји хашка оптужница против др. Војислава Шешеља и када се сазнало у јавности да ће он да се преда Хашком трибуналу? Па се временски ограничите. Сваки пут причајте оно што вам је познато.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пок. Душан је Војислава Шешеља познавао и раније, и пре 2000 године када је он био председник Општине у Земуну, када је Српска радикална странка била на власти тада у Земуну. Он је преко Пане, тадашњег, он је био телохранитељ од Војислава Шешеља, он је тада упознао и њега и тада је поклањао, помагао је Српску радикалну странку, узео је неког ципа на поклон Српској радикалној странци и то су ти контакти, али не толики били чести да је он одржавао толико са Војиславом Шешељом него чисто онако требао му је због плаца у Шилеровој улици, тада је Општина продавала те плацеве и чисто због тога је одржавао те контакте. Касније ти контакти тек су опчели да буду што ви кажете, од Војислава Шешеља и Душана када је он требао да иде за Хаг и тада почињу ти неки већи контакти да ми одлазимо у Батајницу, да они причају са њиме, да Душан шаље поруке преко Градише Катића, тада новинара који је писао за лист «Идентитет» који је био у власништву пок. Душана Спасојевића, јер он је тада био једно време прво веза између пок. Душана и Војислава Шешеља и онда су они преносили поруке један другом шта, како да ради. Душан је давао информације Војиславу Шешељу које је добијао од Легије, а тачније Државне безбедности, БИЕ, шта се дешава, како и шта. И он је давао те информације Војиславу Шешељу и тако га је полако придобијао као његов човек од поверења да му он верује.

Председник већа: Јесу ли се те информације ако вам је познато односиле искључиво на то изручење или предају др. Војислава Шешеља Хашком трибуналу или се ради о неким другим информацијама? Ако знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су биле друге информације, шта полиција ради, ко је кога убио, докле је полиција стигла. Било је информација и тачних које је пок. Душан Спасојевић давао њему а било је информација оне које су одговарале пок. Душану и Легији, тачно шта они дају. Чак сам присуствовао једном разговору

између Милорада Улемека Легије и пок. Душана Спасојевића када је се Легија наљутио на пок. Душана зашто је он то дао Војиславу Шешељу, да то није у реду и онда је Легији било криво због чега је он то дао да овај изда у јавност а нико није знао, двоје троје људи је знало ту информацију у служби у БИИ.

Председник већа: А о чему се то радило?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То се радило о убиству Славка Ћурувије, нешто и Ћанде, нешто у вези тих убистава.

Председник већа: Одакле је вама то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам то чуо када су причали пок. Душан и Милорад Улемек Легија. Баш му је било криво због тога што је он дао овоме, а овај кажем вам, хтео да га придобије тако и онда када је ступило то на снагу за Војислава Шешеља да иде за Хаг, кад су донели одлуку да убију пок. Премијера, е тада наступају већи контакти и покушаји да убеди Војислава Шешеља да не иде за Хаг, да он остане овде, да ће они њему да помогну, да дође на власт и то је тако трајало. Међутим, он није послушао то.

Председник већа: Да ли вам је познато кад су имали последњи контакт пок. Душан Спасојевић и др Војислав Шешељ?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па ја сам, мој задњи контакт када сам одлазио са пок. Душаном у Батајницу био је неких 20 дана пре одласка Војислава Шешеља у Хаг, а пок. Душан неких пар дана је био пре тога него што ће Војислав Шешељ да оде за Хаг. Значи, неколико дана пре него што је он отишао за Хаг. Али, опет Војислав Шешељ је оставио везу једну.

Председник већа: Јесте ли ви присуствовали њиховим разговорима да знате о чему они разговарају, одакле вам је то познато да је Војислав Шешељ баш знао да се припрема атентат и убиствао др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па рећи ћу вам. Ја нисам директно присуствовао тим разговорима. Ја сам остајао у аутомобилу испред куће Војислава Шешеља, неке аутомобиле су паркирали даље обезбеђење, а да је Војислав Шешељ био упознат прву информацију сам добио не од пок. Душана него од Градише Катића када је он дошао у Шилерову улицу и разговарао са Душаном и рекао му је да Штрumpf, пошто је то била шифра између Шешеља и пок. Душана Спасојевића, да

Штрумф пита за министра што сам вам рекао да хоће да га оће да убије. Тада сам први пут чуо да...

Председник већа: За Гашу Кнежевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: За Гашу Кнежевића, да.

Председник већа: А Штрумф је био ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Штрумф је био Шешељ. То је била шифра између пок. Душана и Војислава Шешеља. И онда Војислав Шешељ није пристао на то, али је рекао да ће да остави везу пок. Душану Спасојевићу да буде у контакту даље и да види шта ће да се дешава, Драгана Тодоровића члана овог Српске радикалне странке, пошто је он рекао да је овај луд и да пристаје на све, да је Томислав Николић мекан и да њега и Вучића неће да увлачи у то, а да овај Драган је спреман на све да уради и да буде он веза између пок. Душана и њега.

Председник већа: То је Градиша Катић рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не то је лично Душан Спасојевић рекао да је Војислав Шешељ њему рекао.

Председник већа: А ко је пренео то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама пренео Душан Спасојевић.

Председник већа: Ко је био присутан ту?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сви смо били присутни ту, и браћа Симовић, и Аца, и Владимир Милосављевић и ја.

Председник већа: Добро. Можете ли ви сад нама да набројите када сте ви видели Звездана Јовановића први пут и колико пута пре овог 12 марта и где?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Звездана Јовановића познајем од раније. Први пут када је донета одлука да се убије пок. Премијер њега сам видео дан када се пок. Премијер вратио са Копаоника. Тада сам први пут видео и Жељка Тољагу.

Председник већа: Где сте их видели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У стану као што сам вам рекао.

Председник већа: Који?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то је стан на 10 спрату код Хајата.

Председник већа: Добро само под шифром како их ви зовете.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: «Десетка». Тада сам га први пут видео, значи када се пок. Премијер вратио са Копаоника тај дан, значи када смо изашли на улицу да проверимо тачније на ауто пут, где ћемо и како ћемо, шта ћемо да радимо, али ништа није било договорено и видео сам га поново увече када смо се вратили сви. Када смо испратили колону пок. Премијера према граду, тачније ја и Симовић смо пратили његову жену, њу су возили у «Мицубишију Пајеро» зелене боје, ми смо њих само испратили. Она је само свратила да купи на ауто команди у продавници неко воће и после тога смо се вратили у стан. Тада сам га видео Звездана. Поновни мој сусрет са Звезданом Јовановићем код одлуке код Хале «“Лимес”» када добијам информацију да пок. Премијер иде за Бања Луку, значи прво договор, излазак на ауто пут и поновно враћање и договарање тачно ко ће шта да ради, ко ће да пуца. Тада сам га видео два пута и следећи пут је моје виђење са Звезданом Јовановићем када ја излазим из притвора.

Председник већа: Оно када вам је предложио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када ми је предложио да ја не учествујем више даље у реализацији убиства пок. Премијера.

Председник већа: Када сте видели оптуженог Жељка Тојагу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Жељка Тојагу сам први пут видео тада, када се исто пок. Премијер вратио са Копаоника, када смо то били организовали, тај долазак његов и видео сам га код «“Лимес”а». Значи то је тај исти договор кад је било та два пута.

Председник већа: Тај да назовемо покушај атентата када се председник владе враћао са Копаоника. Да ли можете да нам кажете да ли је то била планирана акција до детаља, да ли се знало ко шта све од припадника треба да ради у тој ситуацији?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, није била планирана уопште у танчине, то је од прилике било онако формално, јер Нинослав Костадиновић је био на Копаонику, њега је послао пок. Душан са женом горе да види да јавља када ће Премијер да крене, али он се једно време није јављао. Чак и ова два камиона што је узео Сувајцић она нису ни померана са Бубањ потока на паркингу. Значи уопште та акција није била испланирана у детаље као покушај убиства код Хале «“Лимес”», покушај атентата. Значи то је било чисто онако нека да видимо како ће то да прође, како колона пролази, значи ништа није било договорено, нико није имао наш задатак, знало се формално да ћу ја да возим један камион, овај други се није знало, али сви смо били у малим аутима, тако да уопште није био договорен прецизно тачно ко је од нас имао какву улогу.

Председник већа: Од кога је Душан Спасојевић знао, сазнао да се Премијер налази са породицом на Копаонику?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па то нам је рекао Милорад Улемек, он је имао ту информацију да је пок. Премијер на Копаонику и да је када је он одлазио на Копаоник да се нађе са Звезданом Јовановићем да је Легија организовао да пок. Премијер буде горе на Копаонику.

Председник већа: Можете ли ту нешто ближе да нам кажете о том?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не могу, то је разговор трајао неких два до три минута, само промена аутомобила и то што је рекао мени и Симовићу да иде горе. Тада нисам ни знао да ће то да буде Звездан и да је требао да буде Звездан. Тек после када се вратио.

Председник већа: Да ли је неко у то време када је председник владе био на Копаонику, неко од чланова Земунског клана био тамо и ако јесте ко, како се дошло баш до одабира те особе да иде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, то је био Нинослав Константиновић, њега је послао Душан Спасојевић да иде на Копаоник. Душан је прво хтео да пошаље Дулета Крсмановића да он иде на Копаоник горе са женом, али не знам због чега није Дуле отишао и онда је одлучио да Нино оде горе и да прати ситуацију како и шта се дешава. Значи један наш члан припадник је био горе на Копаонику и требао је да нам јавља тачно оданде, тачније Милошу Симовићу да јави шта се дешава, када ће пок. Премијер да се врати.

Председник већа: Да ли ви имате неких сазнања, и ако имате да кажета одакле вам је то познато и која су сазнања, да се тражило погодно место ван Бирчанинове и Гепартове, да ли је још негде покушано да се прави план да се изврши убиство председника владе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, било је више места, као што сам рекао, један план је био, то може да се каже и да је било организовано боље, испред Савезне Скупштине кад је било проглашење председника, не знам тачно чега. Тада смо се баш организовали. Звездан Јовановић је био у «Пасату» са Милетом Луковићем Кумом покојним и Владом Милосављевићем Будалом на паркингу горе, када је био паркинг један са десне стране монтажни испред Савезне Скупштине. Ми смо били около, штетали смо поред. Ја сам тачно био са Симовићем поред поште једне која се налази преко пута ту, али међутим, ми смо чекали 15 до 20 минута, они су били горе паркирани и Симовић је видео да на тој пошти где смо ми шетали да имају камере горе и онда је он назвао пок. Душана и рекао је да није видео камере, да има много камера, да се боји да су нас камере снимиле ту и да није добро да се померимо одатле. Онда се одустало искључиво због тих камера, јер смо се бојали да су нас камере снимиле неког од нас онде и одустало се од тога.

Председник већа: Да ли је био још неки план?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је ти планови за које ја знам и које сам вам набројао.

Председник већа: Добро, можете ли ви нама да кажете о делатности Душана Спасојевића, о формирању тог закозваног криминалног «Земунског клана», од када ви имате сазнања да та група се бави криминалом, њихова делатност када почиње, којим се кривичним делима баве, како та група расте, прераста, када добија лигистику, од кога и када је била у највећем успону, како се то наставља? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Група покојног Душана Спасојевића тек се формира или земунски клан како је назван од 2000. године. Он је и пре тога бавио се криминалом али ситним криминалом. Тачније не ситнијим толико али не може да се упоређи криминал као када је почео да се бави од 2000. године, са отмицама и радио је и пре тога дрогу.

Председник већа: Можете ли то приближно да определите временски када 2000. године, почетком, средином, крајем, како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сада ћу вам рећи, то је почетком 2000. године када он баш и стиче неко поверење и ствара се поверење између Милорада Улемека Легије и покојног Душана Спасојевића, е тада и почиње неки онако мало јачи контакти покојног Душана Спасојевића и Милорада Улемека Легије јер су се они упознали преко жене. Покојни Душан Спасојевић је познавао Легијину жену Александру и онда су тако ти контакти почели још и пре 2000. године, 1999. када је Легија долазио на рођендан код Јоване, ћеркице покојног Душана али то нису били неки контакти, неки ближи да би они имали неко велико пријатељство. Тек од 2000. године, почетком покојни Душан каже нама да се договорио са Милорадом Улемеком да освети Аркана за убиство да ће њему Легија да помогне што се тиче других убистава и онда је тада и почело оно и са великим убиствима других криминалаца као и освета за Арканово убиство тиме што је Легији као штитио то. Ја сам чак и присуствовао једном разговору када је дошао Легија у Шилереву улицу када је рекао Душану да га је звао Влајко Стојиљковић, он је њега поздрављао као «хај Хитлер» када види Влајка.

Председник већа: Ко кога?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Легија је поздрављао министра Влајка Стојиљковића. То су речи од Легије, причао је и мени и покојном Душану Спасојевићу, када га види он га поздрави са «хај Хитлер», овај се сав уплаши па су га питали Легија ко убија ово по Београду, шта се ово дешава и да је он рекао да ја то радим, да је све то под контролом. То су речи од Легије који је испричао и мени и покојном Душану Спасојевићу.

Председник већа: То кажете да је оптужени Улемек рекао да он то ради, Влајку Стојиљковићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Ту сте ви присуствовали том разговору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лично ја присуствовао.

Председник већа: Ко је још био присутан том разговору?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојни Душан, Миле Луковић, Легија, дал је био још Симовић, не могу да се сетим, ја знам да сам лично присуствовао томе када је Легија говорио.

Председник већа: Кажите ми рекли сте да тај успон групе Душана Спасојевића почиње почетком 2000. године, чиме се он у то време бавио?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је на почетку, сада ћу вам речи, од неке 1995. године када сам ја њега упознао, покојног Душана и Милета Луковића, он није имао своју групу, било је њих, дружио се са једним Рилетом из Батајнице и Никола Бајић је ту био. Значи то није била нека група да може да се каже. Бавио се крађом аутомобила, отимао је аутомобиле, враћао за паре «југиће», мале аутомобиле и тада сам га ја први пут и упознао 1995. године када је дошао у Сурчин код Буха Љубише. Тада ми је Буха Љубиша рекао да спремимо једно килограм, два килограма хероина, да ће он њима то да да. Љубиша је рекао да они то никада у животу нису видели, ту количину али да ће он њима да да пошто је неки као Македонац Иско гарантовао за њих да они имају људе и да ће то полако да дилују. Тада сам ја и први пут контакте са њима и направио и онда је то почело полако да он прво узима по две киле дроге, по четири, по пет, по десет од Буха Љубише и тако је он јачао али није имао никога у полицији, имао је само Буха Љубишу да би му неко помогао. крио се о полиције, од интервентне, бежао, хапсила га интервентна, мене је звао када би хтео да дође код нас у Сурчин, да ли има полиције на путу, да ли нема, да иде преко Саве, преко канала. Значи уопште није имао ту моћ коју стиче са познанством Милорадом Улемекком Легијом. Једину моћ коју је имао то је било преко Буха Љубише, проблеме које је имао тада Љубиша му је повремено завршавао у полицији али никакву моћ он није имао.

Председник већа: А где је то има Буха Љубиша подршку полиције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Буха Љубиша је имао подршку у државној безбедности тадашњој. Он је имао своје људе у државној безбедности.

Председник већа: Одакле вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То ми је познато јер сам ја исто имао проблема неких када сам носио дрогу за иностранство, тачније у Мађарску када сам прелазио тада сам имао великих проблема на граници. Међутим, пробио сам и рампу тада, прошао сам рампу. Једна жена која је била самном која је стопирала мене била је ухапшена, Мађари су је ухапсили. Мађарска полиција је тражила тада мене да наши испоруче, наши су како сам вадио ту дрогу из аутомобила, нашли су један део дроге да је испао, међутим наша државна безбедност није дала

да ме уопште хапсе. Писали су да сам ја припадник државне безбедности, да радим за њих. То знам јер сам се ја лично уверио у то и не само у то.

Председник већа: Како сте се то лично уверили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам присуствовао разговорима са Зораном Недељковићем који је долазио, који је био тада заменик од Јовице Станишића који је причао и мени да су тада тражили да мене испоруче али да сам ја њихов припадник и да мене неће дати.

Председник већа: Са ким је још Љубиша Буха имао контакта осим са тим Недељковићем из државне безбедности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Имао је са Љубом једним, брком, такође и он је био, не знам на којој функцији у државној безбедности. Имао је контакте са, у то време он је био исто полицајац, припадник државне безбедности, кум од Звездана Јовановића. Са њим је имао контакте, имао је са Бобом. То су ти људи обични.

Председник већа: Како се зове тај кум?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Прега. Ја га знам само по надимку Прега. Са њим је обично имао те контакте али главни људи су му били ови Зоран Недељковић и Љуба који су га штитили као да смо ја и Буха радили за државну безбедност. Тако су слали за мене исто у јавној безбедности полицији када сам имао проблема са утомобилима, када су ми нашли неки украдени аутомобил, онда је државна слала за мене да ја радим за њих и тако да су ме ови пустили.

Председник већа: Када је то било тачно? Можете ли да вежете за неко време?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Могу. То је период до 2000. године, од 1996, 97, 98, то је тај период до 2000. године.

Председник већа: Рекли сте да је овај Недељковић био заменик.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је био тада у то време заменик Јовице Станишића, тачније самостални инспектор државне безбедности.

Председник већа: Да ли се та његова сарадња наставља и после смене Јовице Станишића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, наставља се даље та сарадња. Они покушавају ту да ступе у контакт али не толико више јер Љубиша Буха није имао толики приступ као док је био Јовица Станишић, док је био Зоран. Зоран тај је склоњен одма на неку нижу функцију. Он више није имао ту моћ као док је био Јовица али Буха Љубиша покушава да проба и даље да остави те људе које има. Тако је и 2000. године и он и Милорад Улемек Легија покушавају и предлажу људе и покојном Премијеру и преко Драгољуба Марковића који су то прави људи да њих остави у власти, да оставе тог Зорана Недељковића, да оставе Гавру али нису успели у томе.

Председник већа: Кажите ми када ви мислите да је Душан Спасојевић био на врхунцу своје моћи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На врхунцу своје моћи Душан Спасојевић је био када излази из затвора после отмице Мишковића. То је тај био врхунац његов када добија обезбеђење јединице за специјалне операције. Тада постаје његов врхунац где је интервентна полиција бегала од њих када он наиђе са својом колоном возила. Дешавало се два, три пута на почетку да њих интервентна заустави, међутим одма се звао Гумар, звали су команду, звали су команданта те интервентне и они су били пуштени. После тога више нико њих никада није заустављао. То је тај врхунац по добијању припадника ЈСО за његово обезбеђење.

Председник већа: Да ли вам је познато ко је доделио обезбеђење Душану Спасојевићу из ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут му је то дао Чедомир Јовановић. На његову ургенцију преко Милорада Улемека Легије и његов договор, он је рекао да Душану треба да се помогне пошто је изашао из затвора, да је он невин.

Председник већа: Ко је рекао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чедомир Јовановић.

Председник већа: Одакле је то вама познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је нама Душан причао и када је дошао Пејаковић код њега да га чува онда је нама Пеле испричао све то и Шкене нам је такође причао да је Чеда завршио.

Председник већа: Кога зовете Шкене?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Шаре Ненада, који је сада заштићени сведок. Такође је и он рекао да се Чеда заложиио за то да покојни Душан добије обезбеђење.

Председник већа: Да ли има учешће у томе првооптужени Милорад Улемек, у додељивању обезбеђења Душану Спасојевићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То први пут не а други пут да. Када су хтели да повуку обезбеђење покојном Душану Спасојевићу е онда Милорад Улемек није то дао. Значи први пут када је додељено обезбеђење тада није имао везе. Ја мислим да он чак није ни био ту, био је у иностранству јер су се чули телефоном покојни Душан и Легија, питао га је ко је дошао да ради код њега, ко су ти људи а други пут после побуне или протеста тада су хтели да повуку обезбеђење покојном Душану Спасојевићу међутим онда Легија није дао. Онда је он рекао, звао је Гумара да он борави у том објекту, да он живи у том објекту и да не може ту обезбеђење нико да узме.

Председник већа: Кажите ми, то сте причали да је на залагање Чедомира Јовановића додељено обезбеђење Душану Спасојевићу, одакле је вама то познато за тај блиски контакт између Чедомира Јовановића и Душана Спасојевића? Да ли можете временски да определите и колико је то често било да Чедомир Јовановић долази тамо и о чему су они разговарали пошто кажете да сте ви присуствовали тим разговорима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ти контакти су чести били после 5. октобра 2000. године. Чедомир Јовановић је долазио у Шилерову са својом девојком тада, седели смо тамо заједно, био је Бобан Миливојевић више пута седео са нама тамо, и он је долазио, и ти контакти су се настављали али више су ти контакти били да Чедомир Јовановић сазна шта се све дешава, ко ће да убије покојног Премијера, како, ко прети покојном Премијеру и ови су то користили Милорад Улемек и Чуме.

Председник већа: Зато је долазио Чедомир Јовановић, да се распита ко прети коме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ко прети покојном Премијеру јер су стално биле неке приче да Премијера хоће да убију.

Председник већа: Је ли Душан Спасојевић био радник Службе државне безбедности?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сад ћу да вам кажем. Он се 5. октобра, за њега нико није знао нити је ико чуо да постоји Душан Спасојевић, чули су само за Милорада Улемека Легију и за Буха Љубишу. Тада нико није знао да постоји. Међутим, како је он прича ту пролазила он се потурао ту да је он са Легијом завршио све, да њега Легија слуша, да неће он да крене на народ и онда су ту почеле његове и Буха Љубишине игре да би њих уствари плашили, искрено да вам кажем.

Председник већа: Кога? Власт?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је, покојног Премијера да би плашио као што је била побуна, тако су исто и тада радили. За време побуне Буха Љубиша је плашио и Легија и покојни Душан је плашио. То је био тај циљ. Међутим, ти контакти су почели да бивају све ближи између Чеде и покојног Душана Спасојевића и када је отмица била Мишковића, Мирослава Мишковића, тада је сервирана прича Чедомиру Јовановићу да он то може да заврши, да покојни Душан нема ништа са тиме. Ја сам носио касете наводно отмице тих отмичара који су отели Мишковића. Буха Љубиша ми је рекао да однесем то Беби Поповићу горе у «Спектри» код њега у фирми, да му однесем да виде они који су то отмичари и да су ови што су ухапшени, да је то грешка, да су то људи од Карацића, од Младића, да помажу хашког бегунца, да они немају везе са њиме, да Чеда заврши то и Чеда је стварно и помогао што се тога тиче. Помогao је јер је он био сигуран да Душан нема везе са тиме, са том отмицом.

Председник већа: Како вам је то помогао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па лепо, одлазио је код њега у затвор, у посете, пробао је да преко Буха Љубише види, да издејствује.

Председник већа: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чедомир Јовановић.

Председник већа: Шта преко Буха Љубише?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па преко Буха Љубише да виде како, да ли је Пажин тај сигуран, да ће Пажин да оде и открије те који су наводни отмичари, да ће он да зове Министра Михајловића да пошаље Пажина да заврши то, да ће Пажин да открије који су отели Мирослава Мишковића.

Председник већа: Да ли је вама познато да је Душан Спасојевић и та група била по решењу истражног судије у притвору а не по полицијском решењу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па знам али они су на све начине покушавали то, преко полиције, да полиција има нека сазнања и да полиција окрене други ток, да Пажин, његов задатак је био да окрене други ток ту отмицу и значи да нису они него да полиција има нека нова сазнања преко Бајић Николе као што је било смишљено и ових других, да се иде тим током и да су људи из Босне отели Мирослава Мишковића.

Председник већа: Због чега су они вршили те отмице, ако можете то да нам кажете?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Те отмице су вршене на предлог Милорада Улемека Легије како је нама рекао покојни Душан да је Легија предлагао те отмице, да је то бољи и уноснији посао, да се узима више пара и да сада таква ситуација, да су у таквој позицији да могу да раде те отмице, да је Легија јак много у полицији и да ће он њега да штити и Легија је нама типовао те људе кога ћемо да отмемо.

Председник већа: Како вама типовао те људе? Хоћете то да нам објасните шта то значи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Лепо, значи до отмица Легија каже ево отећете тог и тог, тај и тај има пара, ја познајем тог Милију Бабобића на пример вам говорим или за неке друге отмице, ја познајем њега, познајем његовог најбољег пријатеља Бају који је спреман за њега све да да, за паре, ја ћу ту да видим шта ћу да радим и онда се он укључује у ту отмицу и тако даље све иде, онда он као помаже Милији Бабовићу да узима да носи паре а уствари ради за нас. Значи то је било то, та заштита, имали смо информације од њега шта полиција предузима, како ће да ради, шта ће да ради. С друге стране од Пажина исто је добијао али нису биле толико битне колико је било ово које нам је Легија давао. Тада сам ја био присутан када је Легија дошао у Шилерову улицу, донео нам је списак, лично је мени дао списак тај

аутомобила из УБПОК-а за сва возила која користе за пратњу. Био је папир један бели на који су биле откуцане све таблице аутомобила које користи УБПОК у пратњи и онда смо знали свако возило које прође у Шилерову, знали смо да је полиција возила. Значи све информације нама је давао.

Председник већа: Кажите ми јесте ли ви присуствовали тим информацијама које је давао првооптужени Улемек, је ли то било у Шилеровој или негде другде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, у Шилеровој. Па лично је мени дао тај папир и онда сам ја дао обезбеђењу, дао сам Вуку да Вук да овим људима који раде на камерама у Шилеровој улици, да они обрате пажњу када виде те аутомобиле да пролазе кроз Шилерову да знају о којим возилима се ради.

Председник већа: Шта је било са новцем који добијете од откупа у отмицама?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зависи ко је како од нас добио. Покојни Душан је рекао да пола пара од отмица иде Милораду Улемеку Легији, пола њему да он финансира своје људе тамо где треба, да покојни Душан нама даје један део пара и нико од нас није знао колико ко тачно добија свако пара. Значи никога није звао на гомилу заједно да нам каже еј ти имаш 300.000, ти имаш 200, него је сваког од нас звао појединачно доле у гаражи у теретани и давао нам је паре. Нико није смео да пита колико ко добија и колико је ко добио од нас паре. Значи делио нам је, свако је добијао свој део.

Председник већа: Где сте први пут делили новац од отмице?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Први пут од отмице делили смо у Сурчину у Котобањи. То је од отмице Вука Бајрушевића.

Председник већа: А што у Сурчину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што су тада они сваки дан долазили у Сурчин, у Котобању код нас и ту су донели паре код Љубише у канцеларији, од прве отмице, од Бајрушевић. Тада су донели ту, ту је било негде око милион ипо марака. Колико се ја сећам они су дошли и донели су паре код Чумета, Чуме је то однео кући и сутрадан је, и после два дана он је вратио те паре у канцеларију и онда су нам делили те паре.

Председник већа: Мало пре када сте говорили о делатности Душана Спасојевића па сте рекли дао му је Чуме два килиграма хероина, сада то мени треба мало да се објасни, кажете дао му је једном два кила, па једном четири кила, па до десет кила, где је био тај депоновани хероин како је то било при руци сведоку сараднику да тако дели, ви сте то тако лагано испричали као да је то чоколада која се вади из неког ормана, изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, баш је тако било. Значи тај хероин је био или код комшије од Буха Љубише или код његовог кума у Сурчину или код његовог таста, све је ту било на дохват руке или сам ја сакривао.

Председник већа: Чије је то био хероин?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од Буха Љубише. Или сам ја сакривао тај хероин кући код мене, код комшије однесем преко пута мене где нико није живео или код мене у шупи, у гаражи. Значи увек је било ту хероина, али кажем то је био први пут због чега спомињем моје упознавање са покојним Душаном Спасојевићем 1995. године када је покојни.

Председник већа: То сте објаснили. Сад ми реците када ви постајете припадник «земунског клана» и због чега сте донели одлуку да дођете код њих јер колико имамо сазнања ви сте раније тамо били у Сурчину са Бухом Љубишом, Је ли?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не може тако да се каже да сам ја отишао. До 2000. године то је било једно те исто. Значи то није могло да се каже припадник земунског клана или припадник сурчинског клана када и Буха Љубиша и покојни Душан и ја и Симовић, сви смо били једно те исто, 2000. године. Значи тек од 2001. године када ја постајем званично члан, када се Љубиша Буха померио у страну, 2001. године ја сам и тада и даље радио за њих, за покојног Душана али ја нисам себе сматрао тада 1999. и 2000. почетком, чланом земунског клана јер је мој задатак био тада на почетку да ја само када ме назове покојни Душан и Љубиша ми каже еј види заврши то покојном Душану ја сам само секао аутомобиле или уништавао оружје, ја нисам директно тада био везан ни под Душаном, ја сам био ту са Буха Љубишом а такође и Душан је био са Буха Љубишом тако да је то било све исто, све заједно. Није то био ни сурчински, ни земунски него је било једно те исто. Покојни Душан је имао свој интерес да убија, Буха Љубиша је имао своје интересе. Значи ми смо до 2001. године били једни те исти.

Председник већа: А шта вам то значи да се Љубиша Буха измакао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Буха Љубиша 2001. године када је све то кренуло он више није хтео да се бави криминалом, купио је те машине за путеве, за асвалтирање, није хтео да се бави криминалом, хтео је да се измакне, тада је и мене он, значи крајем 2000. већ могу да кажем је гурнуо мене ту и даље он као ако треба нешто Дућо ти види ту је Багзи, он ће да ти помогне шта треба. Међутим, ја сам њега два, три пута назвао Чумета, бато зове ме Душан, каже немој да ме замараш са тим глупостима. Тако сам ја полако улазио у тај земунски клан који се сада тако зове. Значи Буха Љубиша од 2001. године није хтео да се бави више дрогом. 2001. сву дрогу што је имао, негде око 50 килограма хероина, плус негде око 100 и нешто килограма оно за мешање, мешунг онај за мешање робе, све је 2001. године дао, не дао него покојном Душану и овај га је полако исплаћивао. То је био њихов задњи контакт који су они имали што се тиче и дроге и то. И онда је Буха Љубиша почео да се бави легално тим стварима. Онда су почеле свађе, љубомора између покојног Душана и Чумета. Од отмице Мишковића остало је негде око два ипо, три милиона покојног Душана од Милоша Симовића, Буха Љубиша је те паре узео и послао у Немачку, да уплати неке машине Вирген, хвалило му је још нешто пара па сам ја урадио са њиме код Аце Ивановића, спаковали смо то у гуму, Аца је то однео и онда Душан како је изашао из затвора па му је требало да купи блинду, па да купи неки аутомобил, Чуме му је доносио око 30.000, 50.000 и онда је ту већ почела свађа и онда Душан зове после Симовића, после Кума, видиш какав је човек, значи сада ми даје на кашикицу, то су моје паре, он је купио машине, могао је макар да ме зове да фарбам траку на ауто путу, ја сам за њега убијао по Београду, он не би био жив да није било мене. То је био прави разлог и свађа због чега су се њих двоје разишли.

Председник већа: Кажете да је Душан Спасојевић ојачао тамо 2000. године.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Кажите ми да ли је то у време имао контакт са политичарима и са представницима тадашње власти?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Никога он није имао. 2000. године није имао. Једино са Шешељом што је, али то је било чисто онако, значи Душан никога није имао. Његови први контакти и све то

како остварује то је све преко Легије. Није имао никога од политичара пре 5. октобра, да је неко долазио код њега. Не.

Председник већа: Где сте се ви налазили 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 5. октобра смо сви били у Сурчину, тржном центру, то је Котобања, то је кафић од Буха Љубише.

Председник већа: Да ли су и Душан Спасојевић и Љубиша Буха били све време ту или су они одлазили, долазили и тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па били смо ту све време, гледали смо телевизор. Једанпут или два пута је Душан изашао да се нађе ваљда са Легијом, да се види са њим. Ја мислим да је то било само једанпут али обично су држали контакт телефоном и онда су причали, Легија му је рекао сада ћемо да истерамо, сад ће и тенкови да изађу на улице, ево ја крећем са својима. Душан је имао неку радио станицу коју смо слушали тачно све шта се дешава, да Бразилци крећу у акцију, то је била шифра за Легијини људе, тада нисам ни знао, то је нама покојни Душан рекао, да ће сада војска да истера тенкове на улице, да ће Легија да им јебе мајку, да ће, међутим тако је то пролазило, ти сати како се дешавало, онда је Легија рекао да не вреди ништа, да има много људи, да има много народа, да не може ништа да уради и онда је почела прича е па ми ћемо сада да кажемо њима да помогнемо, е онда они сервирају причу Драгољубу Марковићу, Чуме и покојни Душан Спасојевић да они могу да ступе у контакт са Легијом, да не буде крвопролића, да виде са Легијом да заврше то, да они хоће да убију неког од њих али да они то могу да спрече и тако су почеле те игре и приче са њихове стране. Ови нису знали где се налазе и онда.

Председник већа: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: И Драгољуб Марковић и покојни Премијер и Чеда Јовановић и онда су почеле те.

Председник већа: Одакле је вама то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам ја присуствовао тим састанцима и са Милорадом Улемеком када смо се налазили на ауто путу, на изласку из Сурчина, када смо се налазили код Драгољуба Марковића, када смо причали са Легијом.

Председник већа: Колико је то пута било и када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било, кажем тог 5. октобра. Тај дан, па следећи дан, па састанци које смо одржали кући код мене.

Председник већа: Где сте ви видели покојног Премијера 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Покојног Премијера сам видео кући код мене када је дошао, када ме је.

Председник већа: 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када ме је звао Милорад Улемек Легија и рекао ми да не може да нађе покојног Душана на телефон, да пробам ја да га нађем, да је као ситуација много опасна, да мора да се види са Премијером, ја сам рекао, пробаћу да га нађем и нисам успео ни ја да нађем покојног Душана, звао сам Буху Љубишу. То је било негде око 4 сати ујутру и рекао сам Љубиши шта ми је Легија поручио, он је нашао покојног Душана, заказали су састанак са Премијером, да покојни Премијер дође кући код мене. То је већ било око пет, шест ујутро, покојни Премијер је дошао тада, ја сам присуствовао том разговору, седео је покојни Премијер, кувао сам им кафу, жена ми је доносила неке сендвиче, Буха Љубиша, Милорад Улемек Легија, покојни Душан Спасојевић и ја. Легија је шетао, дошао је у униформи, шареној униформи њиховој, дошао је тако са покојним Душаном.

Председник већа: И ту је био Премијер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, ту је био Премијер.

Председник већа: Да ли је био још неко са њим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Било је његово обезбеђење које је остало на бензинској пумпи на уласку у Сурчин јер су се они после распитивали, баш је наишао један мој комшија и распитивали се где је Багзијева кућа, пошто као Премијер се дуго задржао па се они забринули пошто нема Премијера. Значи они су остали на бензинској пумпи а Премијер је дошао са ципом «Линколном» једним блиндираним.

Председник већа: О чему је било речи у вашој кући?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Легија је тада као да је добио наређење, да га је звала Мира Марковић лично, да му је рекла да

је он пичка, да га је напљувала страшно, да је он издао њу, да је она њему рекла да он побије сва та говна, да он види шта ће да ради, да ће војска да се умеша, да је добио информацију да војска окренула то њихово оружје горе према њиховој бази горе, на институту горе, да види он то са Премијером да то реше, да он неће да реагује да њих убија, да му је он веран, то је био тај разговор који је он припремио покојном Премијеру. То је трајало неких сат времена отприлике тај разговор у мојој кући и онда су они рекли да ће да оду доле да седну код Драгољуба Марковића и отишли су сви доле заједно код Драгољуба Марковића. Значи то је била суштина да је Легија добио наређење од Мире Марковић да њих побије све, али да он то неће да уради, да се окренуо покојном Премијеру и да хоће да стане на његову страну, да види како ће то заједно да реше. Премијер му се захвалио, ја сам присуствовао ту, Премијер је седео на кревету до Легије, Легија је шетао, Премијер се захвалио и рекао хвала на свему што чиниш за мене. То је био тај разговор који сам ја чуо.

Председник већа: Да ли вам је познато још да је постојао неки непосредни контакт између Премијера др Зорана Ђинђића, Душана Спасојевића или било кога од тих људи Буха Љубише, Драгољуба Марковића, Улемек, да сте ви били присутни, да знате нешто о томе или да се дешавало ту у Земуну или у Сурчину?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је једини састанак. Покојни Душан није нити разговарао. И том приликом у мојој кући када је видео покојног Премијера нити је реч проговорио нити је разговарао, нити је он више икада имао контакт са покојним Премијером. Једини контакт ко је имао то је Милорад Улемек са покојним Премијером. И Буха Љубиша није имао контакте са њиме него је он лагао да је он добар са покојним Премијером. Значи Премијер је кум са Драгољубом Марковићем, човек је долазио на славу, на рођендане, на венчања а Драгољуб Марковић је добар са Буха Љубишом и онда Буха Љубиша искористио то пријатељство, кумство између Драгољуба Марковића и покојног Премијера и седео је поред њега да га слика неко и онда је носио ту слику од покојног Премијера као да је он добар са њиме, што уопште није тачно јер никада са њиме није проговорио пет речи у животу. Значи ник од њих, једине контакте које је имао то је Милорад Улемек и то нам је Улемек причао и код побудне када је ишао у владу да прича са њиме јер сам ја ишао доле у Кулу да однесем писмо покојном Премијеру.

Председник већа: Када?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То се дешава за време тог протеста.

Председник већа: То ћемо после.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. А иначе нико од нас није имао. И ја сам тада први пут и једини имао контакт у кући, нити сам ја проговорио, ја сам само чуо тај разговор који је водио Милорад са њиме.

Председник већа: Да ли вам је познато ко је позвао др Зорана Ђинђића да дође у вашу кућу тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Познато ми је. Ја сам то рекао Буха Љубиши, Буха Љубиша је позвао Драгољуба Марковића а Драгољуб Марковић је позвао покојног Премијера.

Председник већа: Добро. Можете ли да нам кажете о том односу 2001. године Душана Спасојевића, Улемека, да ли нешто знате о посетама Душана Спасојевића Институту за безбедност, када тамо одлази, због чега?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Одлазили смо код Легије. И ја сам одлазио неких два, три пута. Највише смо одлазили око тог 5. октобра, око тог дешавања, одлазили смо после неких пар месеци после тога смо поново одлазили покојни Луковић, покојни Душан и ја на Институт, ту нас је чекао Легија два, три пута. тамо смо се виђали са Брацановићем. Једанпут је покојни Душан поклатио неко прстење, неко злато је понео Брацановићу горе на Институт, то му је он поклатио. Тако то су ти једини разговори који су текли нешто, треба да се нешто договоре покојни Душан и Легија заједно шта ће да раде, како. Само те контакте смо имали са Легијом горе на Институту. Улазили смо са «Пежоом» са оне друге стране, не где је главна капија. Чак су једанпут случајно, вероватно су запамтили то возило са којим смо ми долазили, то је био «Пежо» блиндирани једанпут и ми смо ушли једанпут, како смо стали на капију тако нам се дигла она, отворили су нам са стране капију и ми смо ушли, нико нас није ни питао ништа и ушли унутра и Легија је баш стајао тамо испред једне баракe и он пита како сте ушли, Душан му каже лепо, отворили врата и он се ту баш изнервирао, полудео је, звао је тог, јебо му је матер како је смео да пусти то возило. А они су запамтили то возило да смо ми улазили и онда су помислили да смо ми неки од припадника и збот тога су нас и пустили. Значи других контаката нико од нас није имао са никим једино са Милорадом Улемеком горе.

Председник већа: Осим овог обезбеђења из ЈСО-а да ли је Душан Спасојевић имао обезбеђење које је он плаћао, цивилно?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, он је имао и цивилно обезбеђење како да кажем, покојни Вукојевић је био шеф њима, он им је говорио шта да раде, било је пет, шест људи који су радили на обезбеђењу објекта, било је пет, шест њих који су радили у обезбеђењу покојног Душана, али то су обично били возачи, они су обично возили два, три аута која су ишла у пратњу покојног Душана и они су ту исто имали функцију обезбеђења али не као и ови припадници из ЈСО-а. Неко је од њих носио пиштољ, неко није и обично су носили пиштоље али ови припадници су били наоружани са калашњиковима и са пиштољима а ови су већином били око објекта, да обезбеђују објекат, да возе аутомобиле и тако.

Председник већа: Да ли вам је познато после 2000. после 5. октобра да ли је било још политичара, људи из власти који су долазили у Шилерову улицу, када мислим на власт мислим не само на чланове владе него и разна министарства, полицију, правду, просвету, привреду, познати привредници, угледни људи, бизнисмени, да ли знате нешто о томе?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од политичара једино ко је долазио то сам вам рекао Чедомир Јовановић, нико више. Покојни Премијер никада није био нити долазио у Шилерову. Од судија то што су долазили.

Председник већа: Којим поводом?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милановић, ја не знам да ли њега сматрам.

Председник већа: Молим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милановић, директор РТС-а он је долазио у Шилерову.

Председник већа: Је ли то било пре или после 5. октобра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: После 5. октобра. Милановић је долазио. Нико више од политичара није долазио. Од тих судија Сарајлић је долазио, то сам вам рекао, Цвијовић Миленко. То су те судије које су долазиле у Шилерову улицу. Од политичара нико није долазио.

Председник већа: Још сте ви помињали. Нисте само те помињали.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добро, ја сада не говорим од ових који су имали контакте, које сам ја видео, да је лично долазио.

Председник већа: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Цвијовић Миленко, то је судија који је лично он дошао, Душан је њему позајмио неки новац а да сам ја био присутан, неких 10.000 еура требало му је за дете.

Председник већа: Даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сарајлић је долазио исто. То је оно што ја знам од судија који су долазили.

Председник већа: А оно што сте помињали у вези отмице Мишковића, судија који је радио.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Није он долазио у Шилерову.

Председник већа: Него?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Сурчин. То је Панчевски судија који је долазио у Сурчин, који је такође помагао приликом писања те оптужнице у вези отмице Мишковића а он је долазио у Сурчин код Буха Љубише, он је био његова веза. Значи није од покојног Душана него од Буха Љубише и он је за ту услугу као што је помагао, ја не знам тачно која је улога његова била у томе, Буха Љубиша ми је рекао да му купим један аутомобил за ту услугу што сам ја и урадио, купио сам му један аутомобил «Голф 2». Морао сам даље да идем ван Београда и он је дошао, судија Панчевски је дошао у Сурчин и ја сам њему предао тај аутомобил. Ту је био и Бобан Миливојевић и он је дошао тада са адвокатом Фаретом.

Председник већа: Ко је тај?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је Стражетић Бранко, колико се ја сећам, то је исто адвокат који је исто у то време нешто помагао, са Бобаном Миливојевићем радио око отмице Мишковића.

Председник већа: Имате ли нека знања о контактима неких привредника, људи бизнисмена?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Шилерову не, у Шилерову нису долазили бизнисмени, једино тај неки контакт могу да кажем то је са директором «Симпа» али тада је покојни Душан одлазио код њега у «Симпо» да му прети, али нико није долазио од тих привредника код нас у Шилерову улицу.

Председник већа: Говорили сте нешто о неком рекетирању.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је за «Симпо». То је што се тиче тада у то време директор «Симпа», он је, Љубиша Буха је добио информацију од Саше Алека да је он остао дужан неких 5 милиона. Рекао ми је да они пробају да му наплате тај дуг. Љубиша Буха је звао директора «Симпа» рекао му је да он сада њему дугује те паре, да он то њему мора да врати и онда је Буха Љубиша звао покојног Душана Спасојевића, они су одлазили са обезбеђењем тамо, баш код железничке станице су одлазили код њега у фирму. Буха Љубиша је узимао од њега и намештај и канцеларијски намештај и столове и гарнитуре од њега као у вези тог дуга 5 милиона што је он остао дужан.

Председник већа: А када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било 2001. године.

Председник већа: Нешто сте говорили о Пецонију.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Што се тиче тога, то покојни Душан нема везе са том наплатом дуга или рекетом, то је Буха Љубиша организовао да се наплати Пецонију 100.000 са Чедомиром Јовановићем пошто је као тада Чедомир Јовановић завршио Пецонију неки проблем који је имао, да ли је то било око цигара, око неких шлепера који су одузети Пецонију, нисам сигуран, али Буха Љубиша је рекао да Пецони мора да плати Чеди 100.000, да он неће ништа од тога да узме и Пецони је дао тих 100.000 Буха Љубиши, Буха Љубиша је узео и дао их Чедомиру Јовановићу.

Председник већа: Одакле вам је познато да је предао Чедомиру Јовановићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што смо седели у Котобањи горе у тржном центру, седели смо сви заједно горе и почела је тема око Пецонија и покојни Душан је рекао да је то мало пара што је

узето Пецонију, да је 100.000 за њега ништа, да је требао Чуме више да му узме, Чуме је рекао доста је то, ја нисам од тога ништа узео, све сам дао Чеди.

Председник већа: То се на реч завршило.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: А да ли се помињао још неки рекет који се узимао од Пецонија?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај рекет од Пецонија, како да вам кажем, Пецони је касније пао и на Душанова леђа као рекет, али не као културан рекет него, тада у то време покојни Душан је имао своје новине и онда је он преко Срђана је тражио да се Пецони рекламира код њега и то је плаћао као 1.000 евра тај мали рекет а што се тиче овог другог то је нека цифра, ради се између 250 и 300 хиљада евра тада али то није рекет то је позајмица коју је Драгољуб Марковић тражио са Чедомиром Јовановићем од Пецонија на зајам да Пецони позајми Чеди тих 250 или 300 хиљада, да ће овај као то да му врати и онда од тога ништа није било и овај му једно време није враћао тако да за то не знам шта се даље дешавало.

Председник већа: Је ли вама познато да су тих 250.000 дати Чедомиру Јовановићу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа: То је само прича била?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Можете ли нешто да нам кажете о утицају Душана Спасојевића на медије и ако можете да нам кажете са ким је био близак, да ли су долазили новинари код њега у Шилерову? Прво да ми кажете да ли је то здање у Шилеровој било покривено видео надзором, да ли снимао долазак тих људи и како је то ишло? Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Цела Шилерова је била покривена под камерама, све се снимало, ко улази, ко излази, било је много камера, цео објект је био покривен и све камере су снимале, улазак, излазак, имале су видео касете, видео запис и свако ко год је улазио, те касете су се неке чувале, неке се нису чувале, оне које је Душан рекао да се оставе касете те су се остављале, неке су се

уништавале, премотаване поново да би снимали. Значи цела Шилерова је била под надзором. Један део није и то је било унутра тај део где се налазио базен, то није хтео да снима и тај део око његове куће. Значи то није било а све околу унутра је било под камерама.

Председник већа: Да ли вам је познато то када кажете да је један део поново су се касете вртеле а неке су се чувале, да ли вам је познато отприлике које су се чувале касете, шта је то било значајно да се забележи па да се чува?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Једино те две или три касете то су долазак Чедомира Јовановића у Шилерову улицу. Душан је рекао да се само оне сачувају и рекао је Вуку да Вук узме те касете да не стоје више у Шилеровој улици, уствари рекао је нека Багзи однесе то негде, после је рекао немој ти да носиш у Сурчин тамо је Вук и нека Вук однесе то и Вуку је рекао да однесе те касете из Шилерове да не буду у Шилеровој и Вук је склонио те касете из Шилерове улице. Значи није било неких других касета, једино те две или три касете што су остале. То је само долазак аутомобила. Не види се ту сада да Чедомир Јовановић пије кафу са Миливојевићем тамо, да пије виски, то је само улазак аутомобила «“Ауди”».

Председник већа: Могу ли да вас прекинем. Када причате овако па када вас ја нешто питам о нечему ви онако често употребите и позовете се на браниоца првооптуженог Милорада Улемека адвоката Слободана Миливојевића.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Је ли то намерно радите или?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Добро. Изволите даље.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То су биле касете које нису биле да се тачно види ко седи, како седи него само улазак у Шилерову улицу, тачније у гаражу у подрум доле и излазак. Значи то су били ти бројеви таблица увеличане од аутомобила и види се сенка возача ко вози. То сада не би ни могло толико да се препозна, да неко каже е то је сигурно Чедомир Јовановић. Могао би само да се види тај број таблица, ништа више. Те касете је Вук склонио, те друге касете нису чуване уопште нити је било разлога. Једино она касета једна али то је била ручно снимљена када је Сарајлић требао да се снима са видео

камером једном малом пошто је он био у тој кући код Душана, имао је само улазак тог ципа а то је цип пошто није био његов него од Огија.

Председник већа: Чији цип?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Цип од Огија који је држао «Кастело» пошто је он њега довезао у Шилерову улицу, он је њега упознао са покојним Душаном.

Председник већа: Сад да не пређемо тако лако, можете ли да нам објасните оно познато због чега је долазио тужилац Сарајлић у Шилерову улицу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тужилац Сарајлић пошто је тада већ била почела прича око специјалног тужиоца ко ће да буде, како се то одвија, докле се стигло, ко ће да буде именован за специјалног тужиоца, прича око Буха Љубише, да ли је постао заштићени сведок, ко ће тачно да буде, да ли имају заменици специјалног тужиоца, како ће све то да функционише и информације које је дао да се Буха Љубиша налази у Чешкој.

Председник већа: Ко је то дао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сарајлић.

Председник већа: Одакле је то вама познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што сам ја био ту у тој малој кући када су они обавили разговор са Сарајлићем у великој кући од покојног Душана.

Председник већа: Када је то било?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је било у јануару месецу.

Председник већа: Које године?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: 2003. године. Сарајлић није много пута био.

Председник већа: Ко је био поред вас ту када је он дао те информације да се Љубиша Буха налази у Чешкој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Нико од нас, ниједан припадник није био. Ми смо сви били у кући, тој малој кући.

Председник већа: Како вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од кума а једино са њим ко је причао то је био Оги и покојни Душан Спасојевић.

Председник већа: Одакле вам је познато да је он одао тај податак да се налази Љубиша Буха у Чешкој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што када је он отишао после неких сат времена Душан је дошао код нас у кућу, Оги га је одвезао и онда је Душан нама то саопштио и мени и Милошу Симовићу и другим припадницима да је овај у Чешкој, да се налази у Чешкој, онда је рекао звао је телефоном Огија да одма донесе неке сатове златне, неких 10, 15 сатова да изабере да види које сатове да му поклони и то.

Председник већа: Ко ме?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сарајлићу.

Председник већа: Јесу ли му поклоњени?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесу. Ја сам био ту када је Оги донео те сатове у Шилеровој. Било је неких 10, 15 сатова златних, Душан је изабрао два сата, један женски, један мушки чиними се и изабрао је та два сата, Ђура мутави је пре тога дао неких 10, 15 фотоапарата и то је узео и то је поклонио, дао је баш Огију да Оги лично да Сарајлићу, да му се захвали за то и онда је касније опет било приче о Чумету, о специјалном тужиоцу, па је онда он као да прави послове Бегу, мајстору једном, свима нама је радио око куће и у Шилерову и мени у кући, свима је радио неки намештај, столове, онда је послао и њега да Сарајлићу прави неке плакаре, да му нешто ради тамо у кући. То је све Душан платио, да ли му је платио или није не знам али то је Душан послао да уради. Што се тиче медија што сте ме питали да ли је Душан имао утицај на медије.

Председник већа: Да се вратимо, сачекајте на медије ћемо се вратити. Да ли вам је познато да ли је Душан Спасојевић чинио поклоне и других људима из јавног живота, политичарима, људима из власти, из правосуђа, из полиције, из здравства, јавним личностима, естрадним

звездама, да ли о томе нешто знате, да ли о позајмицама великим у новцу, поклонима, шта о томе знате?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте покојни Душан Спасојевић је поклањао доста и аутомобила и новац и поклонио је инспектору Пажину један ауто, куповао је станове, докторима је поклонио др Рисовићу је купо «Голфа 4», др Лончару је дао стан који је био од његове друге жене.

Председник већа: Где ради тај доктор Лончар?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Доктор Лончар ради у Ургентном центру, он је радио заједно са доктором Рисовићем, он је био добар са нама чак је учествовао у...

Председник већа: Је ли он долазио код вас у Шилерову?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесте, често је долазио код нас у Шилерову, сваки други дан је био код нас у Шилеровој, долазио тамо, чак је учествовао у неким убиствима доктор Лончар и он му је за то и поклонио тај стан у блоку 61.

Председник већа: На који начин је учествовао у убиствима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је тада када су пуцали на Божовића, он је тада Божовића...

Председник већа: Где је то извршено убиство Божовића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тада нисам знао ко је извршио убиство Божовића нити било ко од нас.

Председник већа: Не питам ко него где је, нисам вас питала ко је?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Београду, овде у Београду је извршено, он је преживео тада и доктор Лончар је дошао код Душана, Душан је тада, због ког разлога не знам, вероватно је имао неки разлог због чега је то наредио, ја сам био ту када је прво рекао Рисовићу да прво Рисовић уради то а Рисовић се био нешто предомишљао, сад ће за три сата, за два сата па ће онда касније и онда је доктор Лончар дошао и рекао да је он то завршио.

Председник већа: Где? У Ургентном центру?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: У Ургентном центру, да му је он убризгао неку инјекцију, нешто у инфузију и да је он то завршио и онда је он, Душан рекао.

Председник већа: Одакле је то вама познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што смо седели ту у Шилеровој.

Председник већа: А онда се вратите на ово што сам поставила питање у вези поклона другим људима, поменули сте сада докоре, другим неким људима из јавног живота?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте, што се тиче јавног живота могу да споменем и станове које је полицајцима куповао, то је Гумар који је добио стан у Новом Саду, Леонид Миливојевић такође добио стан, Шаре Ненад такође је добио стан, то је Душан лично купио.

Председник већа: Припадници ЈСО-а?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то су припадници ЈСО-а, значи Леонид и Ненад Шаре они су радили за покојног Душана Спасојевића и повремено код Легије у обезбеђењу. Они су лично добили станове од покојног Душана Спасојевића. Било је ту још куповина неких падобрана, понтона али из јавног живота.

Председник већа: То ви хоћете да кажете да је Душан Спасојевић финансирао Јединицу за специјалне операције?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Финансирао је јединицу али не целу јединицу него тих десетак људи који су били њему потребни и које је он и Легија сматрали да су умешани у кривична дела и који им требају. Значи то су десет, петнаест људи који су били финансирани од стране Душана Спасојевића.

Председник већа: Када сте ви сазнали уопште да они, кажете да за њих има потребу Душан Спасојевић и да они врше кривична дела, како имате ви то сазнање? Да ли сте тада знали у том тренутку да се они баве кривичним делима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сам тада први пут сазнао да се баве кривичним делима код покушаја атентата у Будви, Вука Драшковића и тада је мени покојни Душан Спасојевић рекао да је

Леонид Миливојевић учествовао у покушају атентата Вука Драшковића у Будви и да је пошто то није извео до краја да је дечко, рекао је да је баш скроз пао у депресију, да је полудео, да се плаши Легије, да је под лековима, да не зна шта ће Легија да ради са њиме, да ће он да види да смири ту ситуацију. Тада сам први пут чуо од покојног Душана да је неко од припадника учествовао у неком кривичном делу. И онда нормално касније.

Председник већа: Поменули сте да је и Ненад Шаре имао неке користи, да је добио нешто од Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да и Ненад Шаре је такође добио стан исто.

Председник већа: Он је радио у обезбеђењу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је био шеф тих људи који су били и код покојног Душана и код Легије. Он је био њима као претпостављени, ако је требало нешто или Пејаковић Сашу или неко нешто да пита од њих онда су они звали њега да виде шта да раде и како да раде, колико ће људи да остану на послу, они су се обраћали њему за помоћ и онда је вероватно даље код Легије питао шта треба да раде. Значи Шаре је био претпостављени овим припадницима јединице за специјалне операције који су радили у обезбеђењу код покојног Душана.

Председник већа: Да ли вам је познато да ли је њих за тај рад Душан Спасојевић плаћао, да ли су они примали плату или је кроз те станове мислио да ће да их плати?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, они су нормално имали плату код покојног Душана, они су рекли да добијају плату од државе као полицајци и Душан им је давао плус плату месечно по 500 евра, по 1.000 евра, зависи како је Душан хтео да их награди. Они су плус добијали плате мимо своје плате коју су добијали од државе, они су добијали и од покојног Душана Спасојевића. А Душан Спасојевић је рекао да чак он плаћа обезбеђење и за Легијине људе, да и њима даје по 500 евра или 1.000 евра, да Легија неће да се отвори, да мора он да финансира и то. Значи они су радили свој посао али су имали плате посебно.

Председник већа: Ја сам вас лепо питала за људе из јавног живота да ли знате за неке веће позајмице које је давао Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Од јавног живота ко је долазио у Шилерову улицу то су певачи. Могу да кажем Светлана Цеца Ражнатовић, Аца Лукас, Цеј, то су ти људи који су долазили. Душан је позајмио Цеци негде око милион евра, тако је он рекао да је позајмио Цеци, носио је по 200, 300 хиљада како је њој требало да финансира неки клуб. Које користи он од тога имао не знам али он је само хтео да се представи у томе да се он дружи са Цецом, да је он ту у том свету и позајмљивао је паре на камату такође. И ја сам давао неке паре на камату. Он је давао на камату Цеци. Тачније ја сам лично дао њеној куми сам дао негде око 250.000 еура. Душан је дао исто дрвосечи једном неких 250.000, 300.000 еура на камату али Цеци није дао на камату него је њој позајмио као другарски.

Председник већа: А неким другим бизнисменима?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Другим бизнисменима није колико ја знам. Сигурно није никоме давао на камату нити је позајмљивао. Једино што је са тим Микелићем, Бориславом Микелићем, као што је хтео да прави тај контакт и то па је онда хтео са њиме да приђе, да га упозна са Ацом Томићем, генералом, и онда је он ту преко њега хтео да купи ону фирму за месо, не знам тачно како се зове, међутим он то уопште није планирао нити је желео икада да купи ту фирму. Ето то је било то као њему да помогне, тачније да је.

Председник већа: Како вам је то познато?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што смо седели ту у Шилеровој улици када је он звао њега, он је њега звао генерале тог Микелића и онда смо обојица одлазили пар пута код њега у стан али ја нисам, ми смо одлазили, седели доле у ципу оном блиндираном који је он возио.

Председник већа: А где је тај стан?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тај стан се налази у центру града, ја сада не знам тачно која је улица, заборавио сам. Ми смо били паркирани у пролазу доле. Он је одлазио доле. Већином је то био са Бегом тим мајстором, са столаром тим, одлазио је горе код Микелића али то је.

Председник већа: Ви не знате зашто је он тамо ишао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Рекао сам вам, то је да би он спојио, пошто је он био добар са генералом Ацом Томићем, Микелић,

е да би он спојио њега да оде тамо да види, он ће њему да помогне да види да купи ту фирму или да прода, да ће да му помогне да наплати дуг од Цеце пошто је као Аркан остао Микелићу дужан неке велике паре, он ће њему то да заврши али прича се своди на томе да он оде код Аце Томића да види да прича са њиме, да га упозна, ето то је било.

Председник већа: Је ли то вама познато из приче Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је да.

Председник већа: Ко је још био присутан када сте ви тај разговор водили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Сваком том разговору је био Бега присутан, тај столар. Сваком разговору је он био присутан и неко од нас, значи не само ја.

Председник већа: Је ли он на крају упознао генерала Томића или није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Отишли су он и Легија код Аце Томића два пута, чиними се, једанпут знам сигурно тада смо ишли у реализацију убиства Шљуке, тада је он баш био са Милорадом Улемеком горе код Аце Томића, шта су причали не знам.

Председник већа: Сад повезујете те две ствари. Има ли то икакве везе једно са другим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, икакве везе нема него ја знам тачно, сећам се.

Председник већа: Који је то период Је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, то је период тачно када је он убијен. Значи то је тај период када су они ишли а икакве везе нема убиство са Ацом Томићем.

Председник већа: Како је отишао Душан Спасојевић код генерала Томића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја сада не знам како је отишао.

Председник већа: Јесте ли ви ишли са њим или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, нисам.

Председник већа: То вам је само познато из приче?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, само из приче. Он је рекао да ће бити тамо и да му је то таман алиби ако буде нешто да ће он имати алиби где је био.

Председник већа: Шта ако буде нешто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Пошто сам ја тада у том тренутку био у борбеном возилу, у аутомобилу «Ауди» и тада се извршило убиство Средоја Шљукића. Он је баш са Пејаковићем отишао, колико се сећам. Њега је Пејаковић одвезао тамо.

Председник већа: То би био алиби Душану Спасојевићу да је био код Томића, да нема везе са тим убиством. Је ли то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, тако је јер знам после тога су се вратили и вратили се и он и Легија у Шилерову улицу и Легија му рекао што си толико био нервозан, сав си био црвен, пошто је Душан чекао, он је био живац и чекао је да му се јави да је извршено убиство и Легија му каже зашто си тако нервозан, шта ти је, хоћеш да човек провали да нешто није у реду. То су Легијине речи у Шилеровој када су се вратили одатле.

Председник већа: Сада да пређемо на ове медије. Ту подршку коју је имао Душан Спасојевић из медија, да ли вам је нешто познато и због чега му је била та подршка потребна и у ком периоду највише и који су то новинари и медији који су му давали подршку?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Та подршка највише му је требала крајем 2002. и почетком 2003. године када су се баш ове ствари почеле да дешавају. Онда је он видео, купио је своје новине, «Идентитет» поставио је Легијиног кума, Срђана за директора, да буде као директор тих новина јер је видео да може преко новина да пљује, да пише оно што њему одговара и онда је давао оне текстове и оно што је њему ишло у прилог и њему и Легији. Нападао је покојног Премијера и све друге који му нису одговарали преко тих новина. Од новинара који је био главни задужен за то то је био Градиша Катић. Све консултације, све шта ће да изађе у сутрашњем броју тих новина он је морао да дође код Душана, да каже Душану то и то и Душан му каже писаћеш то, то и

то, отићи ћеш код Шешеља, Шешељ ће да ти каже то. Иначе Градиша Катић је био главни и одговорни уредник свега тога шта Душан каже, ово може да изађе, ово не може да изађе. Хтео је да купи такође и телевизију своју, Душан. Он је преко Дулета Икса који је хтео да купи телевизију Панчево, не могу тачно да се сетим која је прво и хтео је да купи «Палму». Власник «Палме» онај ја сада не знам како се зове, брадоња, он је и дошао у Шилеровој улици.

Председник већа: Миодраг Вујовић.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Он је и дошао у Шилерову улицу, причао је са њим, међутим нису се сложили, не знам колико је он пара тражио око тога. Онда су одустали од тога и онда су хтели из Панчева да купе па су морали да постављају репетитор преко пута зграде Дома здравља али имао је у плану да купи своју телевизију. А што се тиче новина он је имао лично своје новине и онда где је требало и у другим новинама Градиша Катић је био писао за «Курир» пре него што је прешао код њега и онда је Градиша Катић преко неких својих новинара, преко тог човека који је исто био власник тих новина «Ин» прво се звао «Идентитет» и преко њега исто јер је и он долазио у Шилеровој улици. Али главни је био Градиша Катић новинар.

Председник већа: Користио је новине за напад на Премијера и поменули сте крај 2002. и почетак 2003. године. Можете ли да нам кажете због чега баш тада напада Премијера др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Зато што је хтео, како смо имали у плану да Премијера направе криминалцем као што сам вам рекао, оно што су требали мене да сниме на касети, да Премијера направе криминалцем, да обрукају све њих да су криминалци Чеда, Беба и правили су ту атмосверу пред убиство покојног Премијера. Значи већ унапред је прављена та атмосвера да би дошло до, да би се све то организовало, да испадне да је покојни Премијер криминалац, ето видите са ким је радио, са Чуметом, са Багзијем је радио дрогу, ко зна где су они сада, шта су радили, због чега се поубијали. Значи они су пре тога правили ту атмосверу да би били сигурни и због тога су пустили све то у медије. Ви сте видели, колико се ја сећам да је Војислав Шешељ тада дао како је Багзи Ђинђићев човек, када је било код “Лимес”а оно, колико се сећам, колико сам прочитао тада у новинама. Значи већ је и тада било прављено да је Багзи Ђинђићев човек и они се поубијали међусобно.

Председник већа: Сада када сте дотакли ту тему око медија, оне касете које сте помињали, објасните шта су од вас тражили да урадите?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је после мог изласка из притвора. Тада се Легија и Душан договарају шта ће да раде, како ће да раде и дају ми упутства шта треба да радим ја, да се јавим Бобану Миливојевићу, да дођем у канцеларију код њега, тамо ће бити мој адвокат Никола Глигоријевић и он ће бити тамо, да ће Бобан да ме сачека, да је Легија организовао да овај дечко што треба да дође, што је снимао покојног Премијера у Кули, да ће он доћи тамо са камером да мене сними. Ја сам рекао нема проблема отићићу тамо, шта треба да кажем. Речићеш да не знам због чега те је покојни Премијер нападао, због чега те нападају сви, да му је било лепо када је узимао паре са тобом када сте радили дрогу. То мени дају упутство Душан да треба да причам али каже још ће Миливојевић тамо, да се договорите како и шта ћете да говорите. Ја са покојним Вуком одлазим из тог стана у Војводе Степе, долазимо у канцеларију у Земуну код Бобана Миливојевића, код њега је већ био овај дечко или је дошао после минут, два са камером, поставио је камеру, он није знао шта треба да причам, ми смо сели тамо, он је рекао о чему се ради, ја сам рекао да треба да кажем то и то за покојног Премијера да не знам због чега ме напада.

Председник већа: А шта то?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Код хале “Лимес” због чега ме напада.

Председник већа: Знам, али шта треба да кажете за Премијера?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да сам ја са Премијером, са Буха Љубишом, са Премијером, са Чедом, са Бебом, да смо радили дрогу, сад не знам због чега мене Премијер напада у вези тог “Лимес”а када ништа око тога нема. Ја те речи говорим и пред Бобаном и пред Глигоријевићем и пред овим човеком што снима. Међутим, он се дечко уплашио и Миливојевић је онда рекао па не знам колико је паметно да радимо то овде у канцеларији, могу да провере зидове где је снимљено, како је снимљено па је онда Глигоријевић рекао да то није паметно што радимо. Бобан каже да је боље да изађемо негде напоље да будемо, да то не буде неки простор него напоље да изађемо, да се уопште не види где је то снимљено, да не може полиција да нађе где је то снимљено и онда су звали Душана и онда је Душан рекао да ћемо видети да не могу сада да ме воде пошто је много ризично, имам потерницу, да ме воде негде ван града да изађем, да ме снима на некој пољани и ја сам се вратио у стан у Војводе Степе.

Председник већа: Шта сте ви?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вратио сам се у стан у Војводе Степе. Значи нисам ишао због мог ризика да ме не би Бобан водио и Вук, да ме не би водили негде напоље на некој њиви где треба да снимам.

Председник већа: Да ли сте ви у то време игде прочитали изјаву председника владе др Зорана Ђинђића да је он споменуо да се ради о атентату и да је он лично угрожен?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја сам само био упознат тада још у полицији да је покојни Премијер изјавио да је то неки пијани возач на ауто путу који је учио да вози. Те изјаве се сећам али тек касније после неколико дана. Онда су медији почели да пишу да је то покушај атентата код хале “Лимес” али тада тих првих дана после тога дан тај и следећи покојни Премијер то уопште није изјавио, само је рекао да је то вероватно неки пијани возач који је учио да вози. Тога се баш сећам.

Председник већа: Јутрос када сте почели излагање око тог покушаја атентата код “Лимес”-а па сте рекли зауставила вас је пратња из другог возила које је ишло иза Премијера па сте рекли препознао сам или видео сам да је то млађи Бургија.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Сад ви мени реците, то је овај млади Веруовић Је ли тако?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Да ли ви њега познајете, од када датира ваше познанство, када сте га последњи пут видели пре тог заустављања на ауто путу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Њега не познајем лично, ни њега ни брата, знам их само из виђења, знам из приче што смо причали о њима у Шилеровој улици, са њима је био Владимир Милисављевић, Јапанац, Влада, Влада Јапанац, како се презива не знам, он је био пријатељ са њима и онда смо често у Шилеровој причали са њима како су дошли чувају Премијера а до јуче су били дилери дроге, радили дрогу, крали кола, Влада, дао сам им по грам, два да дилују дрогу, то је Влада причао нама шта је радио са њима, како сада ето чувају Премијера да је Премијер поштен када му је било тешко он их је

држао нон стоп и сада када је добро да је он њих поново узео. То су биле приче што се њих тиче, међу нама да су они радили са аутомобилима, да је био ситни дилер дроге. Значи то је Влада нама причао јер се дружио са њима.

Председник већа: Јесте ли ви њега знали или га нисте знали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не, ја њега нисам знао, само сам га виђао.

Председник већа: Јесте ли га препознали тог дана када су вас зауставили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам, како нисам.

Председник већа: А да ли је он вас препознао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не могу да вам кажем. Могуће да је мене препознао, да ме је виђао јер ја сам био тамо испред Демократске странке када смо били два дана, када је била игра Милорада Улемека и обезбеђења.

Председник већа: Испричајте.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да је био живот угрожен покојном Премијеру да ће они да дају обезбеђење.

Председник већа: Испричајте када је било и како.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: То је исто после 5. октобра, тада покојни Премијер још није постао Премијер него је био, није био ништа, био је, требало је тек да се деси то и тада они опет шаљу поруке, Милорад Улемек и Буха Љубиша да Премијеру прети опасност за живот, да они хоће да га заштите и да морају да га заштите и тада као неко од нас да иде да помогне код Демократске странке, да иде да обезбеђује покојног Премијера и тада је Вук пошто је он тада био полицајац, имао је службену документацију, могао је пиштољ да носи, он и Дуле Крсмановић одлазе тамо и ми смо отишли тај дао сви заједно, онда се распоредили где ће ко да буде од њих, како, смејали се, као Вук каже ја морам да чувам сада и Премијера и ово обезбеђење, значи они су мене тада виђали, знали су ко сам ја. Ја сада не могу да будем сигуран да ли ме је препознао па да кажем сигуран сам да ме је препознао на ауто путу али он је мене виђао и знао је ко сам и шта сам и са киме се дружим. Ја не могу да кажем да ме је препознао тог дана на ауто путу.

Председник већа: Јесте ли ви ишта са њим разговарали тада када сте били заустављени на ауто путу?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он је проговорио само две речи, јеси ли нормалан, хоћеш да убијеш Премијера. Ништа више није проговорио.

Председник већа: Ко вас је претресао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Он.

Председник већа: На који начин? Опишите то.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја не знам, ако могу то да назовем претрес. То није ни био претрес. Он је само ставио руку на мене овде и претресо ме. У једној руци је држао, колико се ја сећам, хеклер је имао или калашњиков, ја мислим да је хеклер био, нисам сигуран. Ја сам само стао, он је рекао да ме претреса, пипнуо ме руком овде, није ме ни претресао, није ништа и рекао ајде уђи код мене у возило. Ето то је био мој и његов разговор.

Председник већа: Сад ми реците то када он прилази вашем камиону, тај хеклер како он носи, уперен према вама или како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно да није био уперен мени у главу али да га је држао у руци, да се видео, сад да ли је био директно уперен у мене ја то нисам видео одма али држао га је у руци, није био окренут ни према земљи доле, да кажем држао га је у земљу, држао га је на некој висини према камиону уперен.

Председник већа: А овај други ко је био са њим?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тог другог дечка, он је само стао поред возила и није прилазио камиону уопште.

Председник већа: Није ништа са вама разговарао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа.

Председник већа: Значи ни Веруовић ништа са вама није разговарао а ни овај други?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Али кажем то су три речи што је говорио самном.

Председник већа: Јесу ли вас питали ко сте, како се зовете или тако нешто?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ништа, само имаш документа, ја сам имао поцепану возачку дозволу, само, узео.

Председник већа: На ваше име?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На моје име. Узео је возачку дозволу. Ја искрено да вам кажем нисам ни могао да верујем да они нису знали да им је требало четири, пет сати и више да они знају да сам ја Багзи, када су имали моја документа. Значи они су тек мој одлазак, боравак у полицијској станици три сата отприлике и тек после тога они сазнају да сам ја Багзи, моје пуштање и тек онда они сазнају да сам ја Багзи.

Председник већа: Сад ми реците шта то значи када кажете нису они знали да сам ја Багзи, на шта то мислите, шта би то требало за њих да значи што сте ви Багзи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Вероватно, моје мишљење је да би другачије реаговали јер знају са киме сам се дружио у то време, да се бавим криминалом, сви су знали ко је моје друштво, са киме се крећем у ком сам окружењу, било би другачије све него да ме тако пусте из станице, да реагују као обичан грађанин. Значи то је мене збунило, само због тога да ли намерно то неко није хтео или стварно нису знали, ја то не могу да вам кажем.

Председник већа: Јутрос када сте почели излагање рекли сте да вам је Бранислав Безаревић дао био један папир или цедуљицу на којој су писали регистарски бројеви возила председника владе и ова два возила из пратње, да ли сте ви тачно знали који је регистарски број возила и тип возила које користи Премијер као његово возило и да ли сте у тренутку када сте започели скретање знали које је возило иза вас прво у колони?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Када сам добио папир тачно ми је на папиру било записано три возила, марке возила, које возило “БМВ” тај и тај, које вози покојни Премијер, ко је пратња, чак ми је рекао да у пратњи тај Сале вози “БМВ” тај и тај, “Ауди” тај и тај, да је покојни Премијер у БГ писало ми је на парчету папира Премијер БГ 35,

ја не могу да се сетим сада који. Значи тачно сам знао којим аутом се покојни Премијер се вози, која му је пратња и ко вози од пратње а у том тренутку код хале “Лимес” ја нисам ни знао, ми смо чак и мислили, такву смо информацију имали да прво возило ће увек да иде “Ауди”» са антенама јер тако је нама Бранко рекао и да то возило прво иде на 500, 600 метара, отприлике да то возило иде прво испред и да онда иде покојни Премијер јер то возило служи као обезбеђивање мина да се деактивирају, тако нешто због тога али нама уопште није играло улогу у ком возилу ће покојни Премијер да буде јер знало се ко је од њих блинда, то возило које је блинда, јер само је једно возило било покојног Премијера блинда. Ова оба возила нису ниједно било блинда.

Председник већа: То сте ви све знали?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако смо знали јер је нама то Бранко дао. Значи «“Ауди”» није био блиндиран, “БМВ”.

Председник већа: Јесте ли видели да то није «“Ауди”» ово возило које прво иде?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да, јесам, када сам видео у ретровизору, видео сам да уопште нема «“Ауди”а» и знао сам одма да је покојни Премијер у том возилу или пратња или Премијер али био сам сигуран да је, пошто сам видео да је велико возило, веће од овог “БМВ” који ми је Бранко дао знао сам да је покојни Премијер у том возилу.

Председник већа: А када су вас зауставили, да ли сте се ви уплашили тада?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам искрено да вам кажем. Јесам упалшио сам се. И пре тога сам имао страх и уплашио сам се. Било ме је страх. Не могу да кажем да није, да ми је било свеједно. Уплашио сам се.

Председник већа: Реците ми како је дошло до тога да се ви у поступку пред општинским судом кажете да сте ви трговачки путник, а сада кажете, мало пре не могу да верујем како нису знали да сам ја Багзи, па сте објаснили шта то значи, можете ли да ми објасните одакле то да сте се тада представили да сте трговачки путник и како је то тако лагано прошло, можете ли то да нам објасните?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ја се не сећам стварно ниједне речи да сам ја икада рекао да сам трговачки путник. Ја то нисам изјавио, колико се сећам, сада немојте, мени судија тада када су ме

водили питала чиме се ти бавиш, ја сам рекао да имам камионе са својим братом, да радим са камионима а ја трговачки путник нисам споменуо опште али тада су већ, они су знали у то време да сам ја Багзи и да је то то и колико сам ја видео тада у полицији да је њима све било јасно поготово после налажења оног другог камиона јер ја док сам у полицији био они су већ нашли други камион, тај тамих јер је Симовић мени после испричао да је тај Тамих остао упаљен да ради, да није знао да га угаси.

Председник већа: Јесте ли ви контактирали са Милошем Симовићем након заустављања и ако јесте пошто сте рекли да сте имали три телефона објасните нам ту комуникацију?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесам контактирао сам и са Милошем Симовићем. Ја мислим да сам више пута јер сам дуго причао са њим. Он ме питао како, као нису могли да ме нађу, не знају где сам, па шта је било, ја кажем не знам, пишу ми царински прекршај због овога и он није веровао то. Онда му ја кажем да хоће да ми пишу царински прекршај. Причао сам дуго са њим, са Милошем Симовићем и са Вуковићем сам причао исто и са тим Зокијем на телефон сам причао и са тим полицајцем. Више сам ја разговарао обавио. Чак и са Момом Перићем који ме назвао полицајац исто у том тренутку.

Председник већа: Где је он, на Новом Београду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: На Новом Београду је полицајац али он је назвао на тај мој телефон који сам користио а ове друге две специјале сам вратио, као што сам рекао уништио сам кратице и вратио сам. Тај телефон који је био легалан ја сам са њим обављао те разговоре и са Милошем Симовићем и са овим другима.

Председник већа: У тренутку када сте објашњавали данас код хале “Лимес” то скретање, где је тада био Милош Симовић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Милош Симовић је тада био. Ја уопште тада у том тренутку нисам обратио пажњу на њега, ја сам мислио, ја сам само гледао у леви ретровизор у колону покојног Премијера а ја нисам обраћао пажњу на Милоша Симовића јер је он требао да буде иза мене на неких пет метара, десет, небитно, у средњој траци, да не може та колона мене да обиђе случајно са моје десне стране а ја њега уопште нисам видео нити сам обраћао пажњу на овог «Голфа 2» који је имао задатак да случајно колона из средње не пређе у жуту траку и тако да нас обиђу задњом траком, жутом. Милош Симовић је тек после мене неких, када је прошла колона, када сам ја малтене требао да

се зауставим да ме полиција заустави он је прошао са «Тамићем». Он је баш доста заостајао иза мене.

Председник већа: А ове камионе је купио Сувајџић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Два камиона је купио Сувајџић. Један је био «Мерцедес» беле боје којег сам ја возио, и овај је био «Тамић» плаве боје на наше таблице, а овај је био на аустријске таблице.

Председник већа: Сада ми реците јесте ли ви куповали неке акумулаторе за те камионе да их припремите да буду у возном стању?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тек то вече када смо отишли да претерамо камионе један камион није хтео да упали. Један камион није хтео да упали. Упалио је само «Тамић». А овај други «Мерцедес» није хтео да упали и онда смо пробали ту да се гурамо. Рекао сам да смо оштетили задњу страну оно као што смо видели на сликама овде и онај фар да смо поломили. То смо ја и Симовић од гурања, нисмо имали ни штанглу, ни канап, него тако смо се гурали од позади, онако да пробамо да упалимо и нисмо могли. И тек сутрадан смо некако када је отоплило упалили смо али акумулатор је био скроз празан. И када смо претерали камионе на паркинг код Сава центра онда сам ја назвао Вука да оде да ми купи негде акумулаторе за тај камион и Симовић је назвао пок. Повића. И њега је назвао да он помогне ту да Вук оде да купи, а Повић да намонтира те акумулаторе на овом једном камиону што није хтео да пали уопште. То је тај «Мерцедес». Јесте значи куповали смо акумулаторе. Не лично ја, али значи Вукојевић је купио те акумулаторе и Повић му је помогао да намонтира то.

Председник већа: Само нам нисте објаснили, објаснили сте да је Душан Спасојевић био моћан у сваком погледу, па нам нисте објаснили ову финансијску моћ конкретно од чега је он добијао и ко је највише ту доприносио том стицању тог богатства?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Финансијску моћ Душан је стекао прве и значи велике паре које је направио то је од отмица. Он пре тога није имао паре. Имао је пара али не неке велике паре да може да се каже имао је 2 – 3 милиона, али то није имао уопште. Он је имао, правио је од дроге, али он је то све улагао како је добијао улагао је у изградњу оне Шилерове улице. А прве велике паре и ту моћ стиче од отмице Мишковића, па онда отмице Милије Бабовића. Значи то су те велике прве паре где он стиче неку моћ финансијску моћ и осећа се моћно. Али

опет и та моћ његова финансијска и све ништа не би била без Милорада Улемека Легије и без Јединице која је њега штитила.

Председник већа: А да ли је имао неке легалне финансијске токове?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ма, не, никада он није имао легалне нити је икада размишљао да ради нешто легално. Чак је Легија једанпут њему и рекао набавио му је неке покер апарате из Грчке. Легија му је рекао да, и довезао му је Легија то, не знам купио је неколико, доста тих апарата. Душан није хтео да се бакће уопште око тога. Чак није ни погледао те апарате. Стајали су тамо у Шилеровој улици. Онај комшија његов Толе, Токи преко пута она једна кућа бела што се налази где сам ја касније сместио то обезбеђење из ЈСО-а што каже Легија да је повукао оно обезбеђење. Обезбеђење никада није повучено. Душану је и даље остало. Ја сам их сместио тамо. Тамо су и спавали код Токија у тој кући. И он му је човек доводио..

Председник већа: Сада нам објасните зашто сте их ви сместили тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Значи то је, значи обезбеђење, ја вам гарантујем да је обезбеђење било до значи не могу да вам кажем до задњег дана до убиства пок. Премијера, али до мог изласка из притвора 21.-ог покушаја убиства код хале «“Лимес”» мене је обезбеђење из ЈСО-а сачекало јер ја сам и дошао у Шилерову на неких 2 сата, 3 сата да узмем неке своје ствари и да се вратим у стан горе. Али пре тога мени је Душан рекао да се договорио са Легијом пошто очекује се хапшење, очекује се све, али у Шилеровој да не буде ништа.

Председник већа: Због чега хапшење и чије?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па наше хапшење. Хапшење пок. Душана, Милета Луковића и свих нас осталих чланова због сведочења Буха Љубише јер он је као разоткрио за разна убиства, за дрогу, за све, кога смо ми све убили и очекивало се наше хапшење. И због тога је Душан и одлучио...

Председник већа: То мислите да ова борба против организованог криминала и формирање Специјалног тужилаштва?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Тако је. Значи само је била прича о борби за организовани криминал и формирање Специјалног

тужиоца. Ми само о томе причамо, значи тих задњих месец и по дана, два. Само се о томе прича. И састанци се...

Председник већа: Зато је била расписана и награда ко каже где се налази Буха Љубиша?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Значи Буха Љубиша је тада побегао у иностранство. Знате оно после његовог пуцања, пошто сам му ја рекао тада да се склони у иностранство, јер мени је тада Легија и Душан рекли да ја одем да убијем Буха Љубишу, тако су ми дали пиштољ да ја одем у Сурчин да га убијем. Тада су расписивали награду и значи Душан је у то време био спреман да да, мислим да да, то је под знацима навода, да да, и 2 милиона и 3 и 5 и 20 како је он говорио само да се убије Буха Љубиша јер стварно он је и био љут на њега и киван. Значи до јуче га је гледао и волео га је, до јуче и он је стварно сматрао да је он ту у праву што је он и даље наставио да се бави криминалом, а што је Љубиша њега гурнуо. Значи он је сада да ли је он био спреман да да, али награда је била расписана свуда. Свуда се нудило где год је било то Легија је организовао где може да се убије Буха Љубиша. Чак је и правио комбинације да се неко убије овде, да се тај убије тамо у Босни. Значи није било у питању уопште пара само да се Буха Љубиша убије јер Душан је сматрао и Легија да једина опасност у том тренутку формирање тог Специјалног суда и те институције и сведочење сарадника Буха Љубише, да само то њих може да нас тачније стави све у затвор.

Председник већа: Кажете послали су вас да убијете Љубишу Буху и одосте ли ви тамо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Јесте. Значи једно вече ме је покојни Душан, нашли смо се, нисмо хтели у Шилеровој да се нађемо. Нашли смо се тамо код Повића близу код «Икарбуса» као да се договори он са Милорадом Улемеком Легијом да као ето нико од њих не може да приђе тамо у Сурчин, а пошто сам ја из Сурчина Буха Љубиша неће да сумња на мене, да ја приђем и да убијем тамо у локалу Буха Љубишу. Ја кажем ја нисам стварно никада ни убио, али. Не, не, значи ниси у питању ти у питању је нас 15 – 20. Ти знаш како је то. Боље један да се жртвује, ево идемо каже код Легије кући, све ће теби Легија да објасни. Ја кажем добро. И онда смо стварно сели у ауто, пок. Душан, Миле Луковић и ја. Отишли смо кући код Легије. Легија ми је, тамо смо изашли позади иза куће код њега. Причали смо. Он каже види каже мораш да урадиш каже то, немој да се секираш ништа. Каже, ја ћу све да ти завршим, ти знаш какве ја људе имам. Мој човек је главни у ЦЗ-у. Ево каже Рамбо видиш каже живи као краљ, каже све има, каже. А ја пре

тога сам чуо другу причу од пок. Душана како Рамбо значи мученик значи каже Душан да сам ја на његовом месту каже све бих испричао и никада не бих ћутао оволико као што га је Легија изјабао. А мени Легија говори да ће он мени све да среди да ћу бити пар месеци у затвору само да нема проблема, да ће да ми направи он то самоодбрану, све, да се ја не секирам ништа. Ја сам рекао добро, нема проблема. Ако треба ја ћу то да урадим. Ако ви кажете. Мораш каже ево не може нико да уђе горе код њега, а дан пре тога био је Симовић Милош и Влада Будала били горе код њега седели заједно, а као они не могу да уђу. Ја сам рекао добро. Ако не може тако, ја имам пиштољ «ЦЗ» који сам имао на дозволу свој пиштољ. Ја кажем добро, али из овог пиштоља да га убијем. Не, не, каже, немој из тог, каже даћемо ти «Берету» Ф92. Јеси ли пуцао некада из ње. Ја кажем нисам. Из «ЦЗ»-а јесам, али из овога нисам. И онда он као ајде каже да одеш ти са Симовићем тамо иза куће у кукурузе да ја пробам да осетим тај пиштољ како пуца. Ја сам то и урадио значи одвели су ме тамо у кукурузе. Не да ја сада себе нешто браним него ја вам причам све...

Председник већа: Причајте онако како јесте.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Како јесте.

Председник већа: Положили сте заклетву јутрос. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Ту сам испалио 2 – 3 метка у земљу доле. Ништа. Узео сам тај пиштољ, ставио сам за појас. То је било већ касно, мрак. Ја сам рекао сутра ћу, сада идем кући да одморим. Да видим како, шта, ово, оно. И онда ћу да ујутру одем у кафић и да убијем Буха Љубишу. Ништа, ја сам отишао тамо. Ја хоћу да седнем код Буха Љубише, ништа он. Ја дошао тамо сео. Он каже ајде замени ове две сијалице горе. Терао ме је да заменим две сијалице. Ја гледам не могу да верујем. Ништа, ја устанем. Али носио сам тренерку па и два пиштоља сма имао. Нисам могао да мењам сијалице. Ништа. Он каже замени. Ништа, ја заменим оне сијалице. Ништа и даље се понашао према мени као што се понашао и задњих 15 – 20 година. Ништа. Ја изађем из локала и изнервирам се. Изађем из локала и одем попијем 2 – 3 лека. Попио сам 2 – 3 бенседина. Стварно ми је било незгодно. И вратим се горе код Љубише и ја му кажем «Бато хоћеш да ме послушаш ти нешто у животу. Послушај ме једанпут макар». Он каже «Шта ти да те ја слушам. Саша Алек му пуни главу тамо, војска је пуцала на тебе, као ето сада си се умешао у то». Ја му кажем «Ајде послушај ме једанпут. Отићи бре преко, отићи у иностранство». И он је стварно, каже «Добро». Сутрадан је била сахрана од Ивице. Отишао сам на сахрану са њиме. Сахранили смо Ивицу тамо. Ја сам се вратио. И рекао сам, он је већ кренуо, отишао

је у иностранство, ја сам се вратио, отишао у Шилерову. Као шта је било. Ја кажем отишао. Па што, шта му је. Па није могло, тамо обезбеђење, пуно обезбеђења. Није могло. Ти си каже једва чекао то, требао си да ми кажеш да не можеш. Да сам му рекао да не могу и да нећу он би после мене значи 15 људи као издајем, 15 људи међу нама издајем. Значи ја нисам имао боље сам овако одиграо. Рекао сам да не могу да га убијем од обезбеђења. Вратио сам се и он је ту почео да се дере на мене. Јесам ли ти рекао Куме да не може он да убије. Ето то је била моја прича.

Председник већа: А кажите ми да ли је то било могуће уопште код Душана Спасојевића да се некеме оставља на вољу да ли ће да изврши задатак или не?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Ја сам био свестан тога, а поготово када је он напоменуо 15 људи или један. Ја сам одмах знао на шта он циља. Али и без обзира на све то, било који задатак значи нико није смео од нас нити да му одбије, нити неко да каже не сме, одмах би било пичко једна, ти си овакав, ти си онакав, или у крајњем случају ако би он не дај Боже и утриповео у својој глави значи а поготово да му неко нешто каже, е чини ми се да овај ради против тебе или хоће да се осамостали или видиш нешто је смислио, значи као што је убио и Марка Петровића, као што је убио и Жељка Црногорца, значи што је са Пажином разговарао ето једино што је Жељко Црногорац покојни био добар са Родољубом Миловићем. Значи само због тога га је убио. Значи није постојала шанса ни да се њему одбије јер значи одмах или би наредио да се закопа, да се убије, тако да није било шансе да се одбије наређење његово.

Председник већа: Можете ли то да објасните у односу на кривична дела у којима сте ви учествовали тај однос према извршењу тих кривичних дела, да ли то значи да ви нисте могли да одбијете или сте их вршили из страха?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, ево како сам ја почео у тим најтежим кривичним делима да учествујем. Ја до 2002. године док нисам први пут почео да возим у овим убиствима, ја сам имао те неке као споредне, уништавање, као што сам рекао. Међутим, први пут када је почела прича, онда су дошли као Симовићи, као жалили се као Душану и пок. Куму као ето Багзи све зна, овде ради, а ништа не учествује и онда је мене као Кум предложио, као на његов ево каже ја предлажем Багзија да он вози али прво су ми пустили ово као да сам ја ту, да се Симовићи буне. Да ли је то тачно да ли није, значи њему није могло много да се верује јер је нон-стоп то радио неком од нас. Ја кажем

нешто за неког, он каже и онда, али нико није смео да пита зашто си ти Симовићу рекао за мене да сам ја не радим ништа. И онда је Кум рекао ево ја предлажем Багзија да он вози. Ја сам рекао добро, ако предлажеш ти, ако морам. Па, знаш како да ти кажем значи видиш и Симовићи шта кажу. Ја сам рекао нема проблема. Ако мислите да треба да радим, ја ћу да радим, да возим, никада нисам возио само ми објасните како да возим, шта да радим. И онда је он као мени објаснио да се ја не секирам ништа. Прво ми је Кум рекао као ајде каже сада када будемо кренули, сада вам причам при акцији тој, као дао ми је кокаин да узмем. Као хоћеш да узмеш кокаин. Ја сам рекао ја то никада нисам ни узео. Значи ја сам био цео мокар, значи и ознојиле су ми се и руке и ноге. Ја кажем Куме ја то не могу да узмем стварно. Боље овако па како испадне, немојте, ти ми кажи како да возим, где да станем, ја ако будем узео и кокаин Куме ја ћу да пролупам. И онда ми он није дао кокаин. Он је узео кокаин. Сретко Калинић није хтео ништа, пошто он никада није узимао. И ето то је тај неки мој однос који сам и морао да прихватим. Нисам смео да одбијем. Био сам свестан којег задатка идем и где сам ушао тако да свестан сам ситуације у чему сам учествовао у најтежим кривичним делима, да сам учествовао у убиствима, ето, али...

Председник већа: Добро. Данас када сте говорили о оном оружју које је стизало из Бујановца, са југа Србије, неке нагазне мине сте помињали, не знам бацаче и тако, па кажете да је то било прво склоњено не знам негде код вас, па овде, па на крају закопано тамо код те неке куће од пок. Повића. Можете ли да нам кажете да ли ви уопште знате за шта је то оружје закопавано, зашто сте га чували?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па да вам кажем, то оружје је закопавано значи оно се не би закопавало јер није све било закопано, али пошто је била велика количина оружја, значи неких 40 – 50 «Калашњикова», колико је остало од тих ПКТ-а, снајпера, зоља, неколико сандука које сам ја узео које је Легија послао противтенковских неколико сандука са нагазним тим минама, бомбама, значи Повић је то одвојио са стране 10 – 15 «калашњикова» који су били одбрушени које сам ја био одбрусио, и то је одвојено било и распоређено било по гаражама у аутомобилима. У једном «Ауди»ју», другом «Ауди»ју». А ово друго да би било сигурније, да се не би открило, јер стварно баш доста је било, онда ме је питао Повић шта да ради. Ја сам рекао Симовићу, пошто је то било закопано код мене, то је науљено све, Легија ми је био донео уље неких 4 – 5 литара уља тог ми је донео, тачније дао је пок. Душану, а мени је Душан донео то уље. И онда сам ја то све био науљио и рекао сам најбоље је да узме да закопа, па значи али немој сада све да закопа, него нека остави 10 – 15 са стране, па ако треба

за 2 – 3 месеца опет му је лакше да откопа него да све закопа сада. Значи само из тог разлога је било закопано...

Председник већа: Не знам за шта ће вам требати за 2 – 3 месеца?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи тих 10 – 15 «калашњикова» ако Душан буде тражио, ако се буде потрошило за убиства, значи пошто је то оружје уништавано, није значи, оно је ишло у оној задњој солуцији ако не може да се уништи оружје, да се остави у ауту и да се запали. Али ако све прође како треба, да се возило то доведе у гаражу. Оружје као што сам ја пре тога уништавао аутогеним апаратом, тако је онда Повић сада радио и секао и због тога значи прође 5 – 6 месеци или 2 месеца приликом још 5 – 6 убистава када се изврше, да би остало да има то оружје.

Председник већа: А ово оружје из станице милиције Стари Град за шта је то требало да служи?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па и то оружје смо исто користили за сва убиства која смо значи која су извршена и за Шљуку, и за Цунера, и за Батоћанина. Сва та оружја коришћена су за убиства. Легија није донео био тада те «Калашњикове». Он је само донео те зоље, донео је те нагазне, а сво то оружје које смо користили то је то из Старог Града. А пре тога за прва убиства која су коришћена у тој, то је Буха Љубиша из Босне доносио. А после тога када смо набавили ово...

Председник већа: Не. Ја сам вас посебно питала за ово из Старог Града?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: За убиства је коришћено све.

Председник већа: А рекли сте како сте га добили из Скупштине града сте га преузели?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Буха Љубиша ми је рекао да дођем тамо, да ће ме чекати он и Чедомир Јовановић у Скупштини града, да дођем тамо и да натоварим то оружје.

Председник већа: Да ли је икада, да ли сте чули да је икада Чедомир Јовановић питао за шта ће вама то оружје?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не. Није он никада ништа питао, само је рекао Чумету да ми требамо да одбрусимо те бројеве,

пошто је то из Старог Града, да не би полиција провалила то да обрусимо те бројеве на тим «калашњиковима».

Председник већа: Кажите ми имате ли ви каквих сазнања да ли је Чедомир Јовановић знао чиме се бави Душан Спасојевић и његова група?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, знате шта, ја не могу сада да кажем, е Чедомир Јовановић имао је или није имао сазнања. Он је можда могао да претпоставља, али шта је он разговарао тачно са Душаном...

Председник већа: На основу чега је могао да претпостави?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, значи могао је да претпостави да оно стечено све у Шилеровој улици, могао је да чује о Буха Љубиши, да то није могло да се стекне да нико од њих није био бизнисмен у то време тада. Али ја опет не могу да вам кажем, е шта је Душан тачно са њиме причао. Ја могу да вам кажем оно где сам ја био присутан 2001. године тада, али да ли је он знао чиме се тачно бави Чуме, чиме се тачно бави, знам само да им је помогао око отмице Мишковића. Е сада шта су они причали тачно ја не могу вама да кажем.

Председник већа: Можете ли да нам откријете да ли сте чули од Спасојевића због чега је он тражио да се убије Чеда Јовановић?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да. Па значи једноставно тај неки контакт 2001. године, не тај него тај последњи контакт 2001. године када је Чеда дошао у Шилерову да проба да заврши за протест, побуну ЈСО-а тада сам ја био присутан. Поздравио сам се са Чедом. Они су били у тој малој кућици једној. Излазили су напоље, почели су да се свађају. Зашто ти не можеш да урадиш то, зашто, како, шта ти мислиш.

Председник већа: Ко се свађао?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чеда Јовановић и пок. Душан Спасојевић. Али значи разговор је био да се обустави тај протест ЈСО-а да се обустави протест и тада је баш била свађа тих неких 10 минута, 15 минута. Он је излетео није се ни поздравио са мном Чеда. Излетео је доле. Сео је у ауто. Отишао. Душан је рекао види овог коња, он не зна ни где се налази, тек је сада схватио где се налази. Замисли коња шта он тражи од мене. Он не знам да смо ја и Легија једно те исто. Ето то је био тај неки задњи контакт и који сам ја чуо ту њихову свађу.

Председник већа: Јесте ли знали, је ли се помињао неко по надимку Мали тамо у Шилеровој?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мали?

Председник већа: Да.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа: Није?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Не.

Председник већа: Јесте ли се уморили данас?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Мало. Јесам.

Председник већа: Хоћете да сада завршимо па сутра да наставимо?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Може.

Председник већа: Ево колегиница каже нисте завршили зашто су хтели да убију Чеду?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Чеду? Па, ето значи кажем вам значи колико су се можда и волели пок. Душан тада и Чедомир Јовановић то је таква постала мржња. Он је рекао да је овај опасан, да је спреман на све Чеда, да је боље да се убије он него Премијер што тражи Легија. Значи то је једини разлог, значи та мржња је постајала од те побуне, после да ли је њему Чеда рекао нешто. Тада јесте стварно, то је баш била велика свађа тада. Јер Чеда је наваљивао тада да се то прекине та побуна ЈСО протест.

Председник већа: Кажете Улемек је наваљивао да се убије Премијер?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Да.

Председник већа: Је ли вам јасно због чега је то, имате ли та сазнања?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па рећи ћу вам ја због чега. Значи једном приликом то сам почео да вам причам, када почели

смо значи нико није смео од нас да каже е због чега сада Легија толико наваљује, али једном приликом у стану у Војводе Степе горе Милош Симовић, Душан је био нешто расположен, како,шта, па добро шта Легија бре, како, због чега Легија наваљује толико бре Дућо, кажи ми да звекнемо Премијера. Ма каже брате бре све га је лагао шта ти је. Ето то је био коментар.

Председник већа: Како?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Све га је лагао.

Председник већа: Ко?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па Легија пок. Премијера. Ето то је био једини коментар тада пок. Душана.

Председник већа: То значи када га је већ толико изварао да сада треба и да га убије? То сте тако закључили?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Па, вероватно, ко зна шта је он њему све причао на тим састанцима где је присуствовао, да нема никакве везе. Је ли знате ви да је тада поготово када је била прича за Стамболића оно када је полиција изашла..

Председник већа: То нам нисте причали. Јесте у оној затвореној седници, али данас исте. Изволите.

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Добро. За данас доста. Сутра онда.

Председник већа: Да оставимо сутра?

Сведок сарадник Дејан Миленковић: Може.

Председник већа: Јесте. Напорно је било. Дуго сте данас говорили. Имали смо само једну паузу.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес.

Наставак 24. новембра 2006. године у 9,30 часова,

- што је присутнима саопштено и има служити уместо позива.

Записничар

Председник већа-судија

ОК 0171